

ดอกหญ้า ในคฤหาสน์

8

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

阅文集团

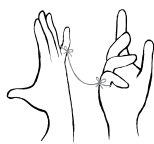
เหยาจี้ซ่าน 姚霁珊 เขียน

สนสรณย์ แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

อย่างที่ในคำโปรยปกหลังได้บอกไว้ 'ผู้ที่รอดตายจากกระบวนทัพเดียวกันกับบิดาของเผ่าชู้ต่างตายตกไปตามกัน สุดท้ายไม่เหลือผู้รอดชีวิตแม้แต่ผู้เดียว เรื่องเช่นนี้คล้ายการฆ่าคนปิดปากยิ่งนัก' ที่สำคัญก็คือพระนางของเจ้าพบว่าตามบันทึกรายชื่อ 'เจียนเทียนเจียง' เองก็ 'ตาย' แล้ว ต่อให้นึกสงสัยก็ไม่สามารถรู้ได้ว่าโลกนี้ยังมีคนที่รอดตายหลงเหลืออยู่อีก เรื่องนี้น่าแปลกที่สุดก็ตรงนี้ เพราะดันมีคนวิ่งมาสืบข่าวแนวหลังของกองทัพนายามัน คนผู้นั้นยังถามถึงหลุมศพของชายชราสองสามคน คล้ายกำลังตามหาใครอยู่กระนั้น

หากจะให้นิยามว่าเรื่องราวในเล่ม 8 นี้เป็นเช่นไร คงต้องบอกว่าเป็นจุดสำคัญของเรื่องอีกเล่มหนึ่งเลยก็ได้ เพราะปริศนาต่างๆ ค่อยๆ คลี่คลายแล้ว อย่าว่าแต่ผู้อ่านเลย แม้แต่เจินอิงและเผ่าชู้ก็ยังประหลาดใจมากขึ้นทุกที เจินอิงหนาวสะท้านในใจทุกครั้งที่ได้คิดว่าตนเองอาจจะสืบคดีต่างๆ มาจนใกล้จะรู้เรื่องราวของบิดาตนเองแล้ว เรื่องนี้ต่อให้เป็นเผ่าชู้นางก็ยังไม่กล้าพูดออกไป นางต้องการแน่ใจในเรื่องราวทุกอย่างมากกว่านี้ ก่อน ทว่าในวันหนึ่ง 'ปริศนาหนึ่ง' ดันกลายเป็นศพไป มีหน้าซ้ำคนร้ายยังอยู่ในจวนสกุลเผ่าอีกด้วย เรื่องนี้แน่นอนว่าเผ่าชู้คือคนที่ต้องชอกช้ำที่สุดถึงเวลาแล้วที่เจินอิงจะทำหน้าที่เป็นเสาหลักให้กับเขา ให้เขาได้พักพิงข้างกายนางบ้าง

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

ร่มในมือเอียงกระเท่เร่ไปทางด้านข้างที่ละน้อย สายฝนโปรยปราย
ทำไหล่เขาเปียกโชกไปกว่าครึ่ง ทว่าเขากลับยังคงไม่รู้สีก

เขาตะลึงมองเงินอิง⁺ เอ่ยปากอย่างไม่แน่ใจคล้ายยังคงตกอยู่ใน
ห้วงนิทราว่า "อาอิง⁺ เมื่อครู่เจ้ากอด...เอ่อ...กอดซ้ำใช่หรือไม่"

"ใช่" เงินอิงพยักหน้าตอบตามตรง ก่อนจะชำเลื่องมองไปที่เวยเขา
อีกครั้ง ริมฝีปากยกโค้งร่ากับกระຈັບ "นี่ไม่ถึงว่าเวยท่านจะเล็กเช่นนั้น
โอบรอบได้ด้วยสองมือ"

เผยชู่กลับกลายเป็นทิมที่อึกครว

ทิมที่อึกเสียยิ่งกว่าเมื่อครู่

คืนคำมิดมิดขบขันอยู่กับใบหน้าดำๆ ของเขา ใบหน้าของเผยชู่
แม้จะแดงระเรื่อหมดสิ้นแต่กลับไม่มีผู้ใดมองเห็น

•

แนะนำตัวละคร

* เฉินอิง

สตรีผู้ได้รับพระราชทานบำนาญของเสนาทันทันจากฮ่องเต้ ทำให้สามารถสืบสวนคดีทุกคดีที่เกิดขึ้นได้ มีบุรุษที่ใกล้ชิดที่สุดคือเผยซู่ นางเป็นว่าที่ภรรยาของเธอ

* เผยซู่

เป็นบุรุษอีกคนหนึ่งที่ทำให้เฉินอิงจดจำได้ตั้งแต่คราแรกที่พบ เขามั่นใจว่าตนเองหลงรักเฉินอิง จึงทั้งปกป้องและสนับสนุนในทุกเรื่องที่น่าหวาดหวั่น อีกทั้งยังชอบให้นางเรียกเขาว่า 'อาซู่'

* เฉินจิน

คุณหนูใหญ่แห่งจวนหย่งเจิงโหว เข้าพิธีแต่งงานเป็นที่เรียบร้อยแล้ว บุรุษผู้เป็นสามีหรือก็ดูท่าที่ไม่เลวหน้าซำยังได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีจากอวิซื่ออีกด้วย

* สวินเงิน-จื่อสือ

สองสาวใช้คนสนิทของเฉินอิง คนหนึ่งมูทะลุ บุ่มบ่าม คนหนึ่งสงบนิ่งรู้การควรไม่ควร แต่ทั้งสองต่างก็จงรักภักดีต่อเฉินอิงมากเช่นกัน

* จิวเถียวมิ่ง

เหล่าจิว อดีตโจรกลุ่มสี่อ้าจินกั๋ง เป็นขุนซื่อที่ฉลาดเฉลียว หลางถึงอวิฟุ้งทวนใส่เขาถึงสามครั้งสามคราแต่ก็ยังไม่ตาย ปัจจุบันเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของเผยซู่

513

เผ้าตอระเกะต่ำง*

เผยซู่พูดถึงจุดนี้ก็หันไปอธิบายให้เงินอิงฟัง "ยามนี้เบื่องบนค่อนข้าง
สับสนวุ่นวาย เพราะคนที่รู้เรื่องราวในยามนั้นต่างพากันป่วยตายหมดสิ้น
ลูกหลานของพวกเขาเองก็ไม่อาจบอกได้ชัดแจ้ง บ้างก็ว่าแปดปี บ้างก็ว่า
เจ็ดปี ดังนั้นข้าเองก็ไม่อาจจะพูดได้เช่นกัน"

เงินอิงหันหน้าไม่เปลี่ยนสี ทว่าในใจกลับหนาวสะท้าน

ช่วงระยะเวลาที่ว่าคล้ายมีอะไรบางอย่างลึกลับซ่อนจำอยู่

"ไม่รู้ว่ารูปร่างของคนผู้นั้นเป็นเช่นไร" นางแผลงถามออกมาโดยไม่รู้ตัว
ไม่รู้ว่าตนเองอยากได้ยินคำตอบเช่นไร

เผยซู่ไม่ทันสังเกตเห็นอาการผิดปกติของอีกฝ่าย เขาตอบออกมา
อย่างรวดเร็ว "จากข่าวคราวที่ได้มา คนผู้นั้นใบหน้าเต็มไปด้วยหนองครา
ผิวค่อนข้างคล้ำ ในปากเต็มไปด้วยฟันเหลือง พูดจาเยี่ยงคนจากชนบท

* เผ้าตอระเกะต่ำง เป็นสำนวน หมายถึงนั่งรอให้โชคลาภหรือโอกาสลอยมาหา มีตำนานเล่าว่าในสมัยจันทัว
มีชานาเห็นกระต่ายตัวหนึ่งวิ่งมาชนต้นไม้ตาย เขาจึงไม่ไปทำนา นั่งรอให้กระต่ายวิ่งมาชนต้นไม้ตายอีก

สำเนียงท้องถิ่นหนักชัด"

เงินอิงพยักหน้าโล่งอก นางเข้าใจผิดไปจริงๆ

เมื่อครู่มีอยู่แวบหนึ่งที่นางคิดว่าตนเองพบเจอเบาะแสที่แท้จริงของการหายตัวไปของเงินเช่าแล้ว

ยามนี้พอได้ยินเผยซู่พูดเช่นนั้นนางก็โยนความคิดอ่านดังกล่าวทิ้งออกจากหัวสมอง

แค่ช่วงระยะเวลาหนึ่ง ไหนเลยจะใช้เป็นข้อสันนิษฐานอันใดได้ นางเดินเล่อไปแล้วจริงๆ

"เช่นนั้นเรื่องที่ท่านทำต่อจากนั้นคือการตามหาหลุมฝังศพที่พูดถึงนั้น หากข้าทายไม่ผิด หลุมฝังศพนั้นน่าจะเป็นจุดสำคัญที่ทำให้ท่านหาตัวเจียนเทียนเจียงพบใช่หรือไม่" เงินอิงเงยหน้ามองมาทางเผยซู่ สีหน้าท่าทางสุกมเยือกเย็นยิ่ง

มุมปากข้างหนึ่งของเผยซู่ยกขึ้นเล็กๆ รอยยิ้มแลดูเจ้าเล่ห์อยู่หลายส่วน "ใช่แล้ว จากเรื่องดังกล่าวพวกเราสันนิษฐานว่าคนที่ชายเจ้าของสำเนียงท้องถิ่นต้องการตามหาที่แท้ก็คือคนที่รอดตายจากศึกสงครามในครั้งนั้น ครั้นคิดต่อไปสาเหตุที่เขาหาคนผู้นั้นไม่พบ นอกจากอีกฝ่ายแสวงตายเพื่อหลบเร้นแฝงกายแล้วก็ไม่มีเหตุผลอื่นอีก หลังจากเทียบรายชื่อดูแล้ว ข้าก็ไปตามหาศพที่ต้องสงสัยทั้งหมด ก่อนจะพบว่ามิศพบหนึ่งที่ไม่สอดคล้องกับข้อมูลที่มี ซึ่งนั่นก็คือเจียนเทียนเจียง"

เงินอิงตะลึงกันไปชั่วขณะ ความคิดอ่านประการหนึ่งไหลเลื่อนเข้ามาในหัวสมอง

"คนที่ช่วยท่านชันสูตรศพคงไม่พ้นเหล่าฉางกระบี่" นางเอ่ยถาม นัยน์ตาจ้องนิ่งอยู่บนร่างของเผยซู่ "ที่ท่านให้เหล่าฉางอยู่ข้างกายก็เพื่อการนี้"

เหล่านางคือเจ้าหน้าที่ชั้นสูงรูปร่างอ้วนดำผู้ นั้น ยามนี้ถูกเผยแพร่
รับเข้ากองกำลังแล้ว เงินอิงเคยพบเจอคนผู้นี้ตอนสืบคดีในเจียนฆ่าตัวตาย

เผยแพร่ของนาง สีหน้า 'ข้ารู้อยู่แล้วว่าเจ้าต้องทนายได้แน่' ปรากฏขึ้น
บนใบหน้า เขาพยักหน้าตอบว่า "อาอิง เจ้าฉลาดจริงๆ" ตอนพูดรอยยิ้ม
บนใบหน้าของเผยแพร่เพิ่มมากขึ้นทีละน้อย สีหน้าเจ้าเล่ห์ก่อนหน้านี้
กลับกลายเป็นอ่อนโยน

ในใจของเงินอิงแม้จะเต็มไปด้วยความรู้สึกชื่นชม ทว่าสีหน้าของนาง
กลับแสดงออกแต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น "อาซู ข้ารู้สึกนับถือท่านยิ่งนัก"

วิธีการเช่นนี้จริงอยู่ที่มีอาฉับเป็นวิธีการ 'ชาญฉลาด' อันใดได้ แต่
ถึงกระนั้นก็นับเป็นวิธีการที่ทรงประสิทธิภาพที่สุด หากไม่แน่วแน่มากัน
ย่อมไม่อาจประสบความสำเร็จ

ความมุ่งมั่นที่เขามีต่อเรื่องนี้แนบถือนัก

พอตระหนักได้ว่ากำลังถูกว่าที่ภรรยาผู้ฉลาดหลักแหลมยกย่องชื่นชม
ใบหน้าดำๆ ของเผยแพร่ก็ราวกับถูกแต่งแต้มด้วยสีสันขึ้นมาทันที

"เรื่องนี้จะว่าไปก็ยุ่งยากไม่ใช่น้อย ศพที่ต้องให้เหล่านางชั้นสูงรู้นั้น
มีอยู่ด้วยกันถึงสามสิบกว่าศพ" มือของเผยแพร่วนเวียนไปมาอยู่ที่ข้างเอว
คล้ายหมายอาศัยท่วงท่านี้กลบเกลื่อนความรู้สึกอึดอัดที่มีอยู่ภายในใจ

"ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริงๆ" เงินอิงพูดด้วยใจจริง

กองกำลังที่เขียนเทียนเจี้ยงอยู่นั้นถูกทำลายไปแทบสิ้น การหาศพ
ที่เป็น 'ปัญหา' ออกมาจากศพทั้งสามสิบจึงนับเป็นงานที่หนักอึ้งไม่ใช่น้อย

เผยแพร่กระแอมเบาๆ ออกมาคราหนึ่ง สีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง "จะว่าไป
เรื่องนี้คงต้องบอกว่าเป็นเจตจำนงของสวรรค์ เป็นการขึ้นาของท่านพ่อ
ที่อยู่ในปรโลก ท่านพ่อปกครองกำลังพลด้วยความละเอียดรอบคอบ ข้อมูล

ของทหารกองกำลังสกุลเฉยทุกหน่วย ไม่ว่าจะรายชื่อ ตำแหน่งลักษณะเด่นทางร่างกาย รวมถึงเรื่องราวทางบ้านล้วนได้รับการบันทึกไว้ หากทหารคนดังกล่าวตายไปก็ยังมีกรลงบันทึกสาเหตุการตายไว้ชัดเจน รวมถึงสถานที่ฝังศพของพวกเขา"

เฉยชู่ตบโต๊ะเบาๆ พุดพลางทอดถอนใจ "โชคดีที่มีการขึ้นำของท่านพ่อพวกนี้ ทำให้ข้าสามารถใช้พวกมันเป็นฐานข้อมูล ชุดเอกสารของทหารในกองกำลังดังกล่าวที่ตายไปโดยไม่อาจจะบรูสาเหตุการณ์ตายชัดเจนพวกนั้น กลับขึ้นมาทำการชันสูตรใหม่กันทีละศพ จนพบว่าศพที่ถูกฝังอยู่ในหลุมของเฉียนเทียนเจียงนั้นมีร่องรอยบาดแผลเก่าบนกระดูก อย่างน้อยก็น่าจะเกินสามสิบปีมาแล้ว ต่างกับข้อมูลที่บันทึกเอาไว้ว่าร่างกายของเฉียนเทียนเจียงสมบูรณ์ดี ด้วยเหตุนี้ข้าจึงรู้ว่าศพที่อยู่ในหลุมนั้นหาใช่เฉียนเทียนเจียงไม่"

เขายิ้มคล้ายย้อนกลับไปอยู่ในตอนค้นพบเบาะแสสำคัญนี้ "บิดามารดาของเฉียนเทียนเจียงตายไปนานแล้ว หน้าที่เขาเองยังกำพร้า มิเคยแต่งงานภรรยา หลังจากเข้าไปหลบซ่อนตัวอยู่ในเขา ถึงจะไม่กล้าออกมาพบปะผู้คน แต่กราบไหว้เคารพศพผู้เป็นบิดามารดาไม่ว่าเช่นไรก็ยังเป็นเรื่องพึงกระทำหาไม่แล้วเขาย่อมกลายเป็นบุตรอกตัญญู ดังนั้นสิ่งที่พวกเราต้องทำก็คือเผื่อตอระตะตาย รอให้เขาเข้ามาติดกับ"

เฉินอิงนึกเลื่อมใสอีกฝ่าย "นี่เป็นการอนุมานที่ยอดเยี่ยมนัก อาชู่ ท่านนี้ร้ายกาจจริงๆ"

เฉยชู่ไม่ได้รับความดีความชอบเป็นของตนเอง หากกลับพุดออกมาตรงๆ ว่า "เรื่องนี้ไม่ใช่ความคิดของข้า แต่เป็นแผนการของ 'จิวเถียวมิ่ง' "

เขามุมปากยกสูงคล้ายนึกเรื่องน่าขันอะไรได้บางอย่าง "จิวเถียวมิ่งผู้มีนามความหมายว่า 'เก้าชีวิต' ผู้นี้เจ้าเองก็รู้จักดี อาอิง เจ้าคงยังจำเรื่องราว

ที่เขาอยู่ได้กระมัง"

เงินอิงตะลึงงัน แต่เพียงไม่นานนางก็ตระหนักขึ้นมาได้ทันที นางเกือบหลุดหัวเราะออกมา "ที่ท่านพูดถึงคงไม่ใช่ขุนซื้อฉลาดเฉลียวผู้นั้นกระมัง คนที่กลางถึงอ้วฟุ้งทวนไส้ถึงสามครั้งสามคราแต่ก็ยังไม่ตายผู้นั้น"

"ใช่แล้ว" เผยชูหัวเราะจนไหลล้น "สมญานามของเขานี้ก็ได้มาจากเหตุการณ์ในครั้งนั้น เพราะเจ้าบอกว่าเขาชาญฉลาดข้าจึงละเว้นชีวิตเขา จิวเถียวมิ่งผู้นี้เป็นคนมีไหวพริบ ช่วยข้าออกความคิดเห็นหลายต่อหลายครั้ง ไม่ผิดจากที่เจ้าคาดไว้ คนผู้นี้ฉลาดเฉลียวจริงๆ"

เงินอิงประหลาดใจยิ่งนัก

โลกนี้เต็มไปด้วยเรื่องราวแปลกประหลาดมหัศจรรย์โดยแท้ คนที่คิดวางแผนเล่นงานนางในยามนั้น เวลานี้กลับกลายเป็นแขนขาให้เผยชู เรื่องนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ล้วนแต่คาดไม่ถึง

"เขาอยู่ที่จวนกระนั้นหรือ" เงินอิงถามเผยชู

หากใช่ นางก็ใคร่อยากพบเจอเขาสักครั้ง

เผยชูโบกมือกล่าว "ยามนี้เขาไม่อยู่ เพราะที่เมื่งไห่บังเอิญเกิดเรื่องบางอย่างขึ้น ข้าจึงส่งเขาไปที่นั่น คิดว่าอีกสองสามวันก็คงกลับมา"

เงินอิงส่งเสียง "อืม" เบาๆ ออกมาคราหนึ่ง ก่อนจะยิ้มบางๆ เอย่ปากบอก "เชื่อว่ายามนี้เขากำลังตั้งใจทำงานอย่างสุดความสามารถ ไม่เสียแรงที่ยามนั้นข้าได้เอย่ปากขอให้ท่านไว้ชีวิตเขา"

เผยชูยิ้มกล่าวว่า "ใช่แล้ว ข้าเองก็ต้องขอบใจเจ้ามากที่ช่วยเฟ้นหาผู้ช่วยมีอดีให้กับข้า"

ทั้งสองต่างยิ้มให้แก่กัน ไม่พูดจาอันใด

ลมปลายวันพัดผ่านห้องโถง แสงตะวันตกส่อง ต้นหญ้า

สองสามต้นค่อมเควอยู่ท่ามกลางสายลมคล้ายถอนหายใจอย่างเป็นสุข

ขณะมองดูต้นหญ้าเขียวชอุ่มพวกนั้น คิ้วของเงินอิงก็ขมวดเข้าหากัน

ต่อให้ความหนาวตัวเย็นเย็นเจี๊ยงออกมาได้ แต่คนผู้นี้เผลอนี้ก็ตายไปแล้ว หากเขาเห็นคนร้ายที่ลงมือสังหารนายท่านเผยแพร่จริง เช่นนั้นตอนเผยแพร่หัวอีกฝ่ายพบ ความจริงก็น่าจะกระจ่างแจ้งได้ในทันทีใช่ไหมหรือไร แต่จากสีหน้าท่าทางของเผยแพร่ในยามนี้ เห็นได้ชัดว่ามันมิได้เป็นเช่นนั้น

เงินอิงเดาว่าคำให้การของเย็นเย็นนั้นหาได้มีประโยชน์อันใดไม่

ไม่ได้ผิดจากที่นางคาดไว้ ยามนี้เผยแพร่กล่าวขึ้นว่า "หลังพบตัวเย็นเย็นเจี๊ยง ข้าก็ให้เหอถึงเจิ้งแอบพาเขากลับเมืองหลวง หลังจากนั้นก็ส่งเขาไปที่ซานตง ระหว่างนี้ข้าสอบถามเขาบ้าง" หลายต่อหลายครั้ง ทว่าเขาเข้าไปอยู่ในเขาลึกนานหลายสิบปี สภาพแทบจะไม่ต่างอะไรกับคนป่าอายุหรือก็มากแล้ว ถึงจะไม่ถึงขนาดเผ่าซาสติสัมปทัญญะละละเลื้อน แต่ความทรงจำก็ถดถอยไปไม่ใช่น้อย หลังจากสอบถามอยู่หลายวัน ที่สืบรู้ได้กลับมีเพียงแต่เรื่องราวตอนเขาหลบหนีมา ซึ่งก็คือเรื่องราวที่ข้าเล่าให้เจ้าฟังในตอนแรกพวกนั้น หามีอันใดไหนอื่นไม่"

เขาถอนหายใจยาวๆ ออกมาคราหนึ่ง เงยหน้ามองฟ้า ออกกำย่ำลำสัน กระเพื่อมไหวรุนแรง คล้ายพยายามควบคุมความรู้สึกกลัดกลุ้มที่มีอยู่เต็มอก

เขารู้สึกว่าตนเองไม่เอาไหนยิ่งนัก

กว่าจะหาตัวเย็นเย็นเจี๊ยงพบก็ไม่ใช่ง่าย ที่เขาลำบากลำบากพาอีกฝ่ายมาที่ซานตงก็เพื่อหลบเลี่ยงคนร้ายที่ซ่อนตัวอยู่ในเมืองหลวง นอกจากนี้ที่ซานตงเขายังมีกำลังพลมากพอ สามารถยกย้ายถ่ายเทได้ง่าย

ทว่าเย็นเย็นเจี๊ยงกลับมตายไปเช่นนั้น

จู่ๆ เบาะแสเพียงหนึ่งเดียวก็มตายจาก เรื่องราวที่เหลือย่อมยากจะ

สู้ต่อไปได้

ที่ชวนให้รู้สึกหงุดหงิดมากขึ้นไปอีกคือการตายของเฉียนเทียนเจียงนี้
ไม่ว่าจะดูเช่นไรก็คล้ายอุบัติเหตุยิ่งนัก

514

ตกลงมาตามเนื่องจากมาสุรา

"แล้วเหตุใดเจียนเทียนจึงถึงหายตัวไปก่อนจะมาพบเป็นศพเช่นนี้ได้"
เสียงของเงินอิงดังขึ้น

ครั้นได้ยินเส้นเสียงใสกระจางนั้น ความรู้สึกกลัดกลุ้มที่อัดแน่นอยู่ในอก
ของเฉยชู่ก็คลายลงอย่างรวดเร็ว

สีหน้าของเขาค่อยๆ เปลี่ยนแปลง น้ำเสียงชุ่มชื้นชวนเคลิบเคลิ้มอยู่
หลายส่วน

"เจียนเทียนจึงเป็นพวกชอบดื่มสุรา โชคดีที่ก่อนหน้านี้เขาอาศัยอยู่ใน
เขาลึก ปีๆ หนึ่งจึงมีโอกาสดื่มสุราแค่มื้อเดียวเท่านั้น ทว่านับแต่เข้ารับตัวมา
ทุกครั้งที่เข้าสอบถามเขา เขาก็มักเรียกร้องขอสุราสองสามจอกเสมอ แรกๆ
ข้าก็ไม่อนุญาต แต่ต่อมาข้ากลับพบว่าหลังได้ดื่มสุราเขามักจำเรื่องราว
ในอดีตได้ชัดเจนแจ่มแจ้ง บางครั้งถึงขนาดสามารถเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น
ในสมรภูมิรบในยามนั้นได้ ด้วยเหตุนี้ข้าจึงเริ่มอนุญาตให้เขาดื่ม ในห้อง

ของเขามีสุราเตรียมพร้อมไว้เสมอ"

เขาส่ายหน้าคล้ายอัปจน สีน้ากลับลายเป็นอิมครีမ် "วันนี้ตอนเช้าไปรับเจ้า จู่ๆ เหนือถึงเจ็งก็เข้ามารายงาน บอกว่าเจียนเทียนเจียงหายตัวไป ข้ารีบกลับไปหาก่อนจะพบศพของเขาอยู่ในบ่อน้ำแห่งขอตบ่อหนึ่ง เจ้าหน้าที่บอกเวลาที่เดียนยามกะตึกบอกว่าเมื่อวานตอนเที่ยงคืนเขาเห็นเหล่าเจียนเดินโซซัดโซเซมุ่งหน้าไปห้องส้วม เนื้อตัวเต็มไปด้วยกลิ่นสุราคละคลุ้ง เพราะบ่อน้ำแห่งขอตบ่อนั้นอยู่ห่างจากห้องส้วมไปไม่ไกล ศพที่ถูกเอ้าขึ้นมามีบาดแผลอยู่ไม่มาก จึงเชื่อได้ว่าอาจเพราะเมามายจนแยกแยะเส้นทางไม่ถูก เป็นเหตุให้เขาพลั้งเท้าหล่นลงไป**ในบ่อคอหอกตาย**"

ยามพูดถึงตอนท้ายสีหน้าท่าทางของเขาก็พลันหม่นหมอง มือที่วางอยู่บนโต๊ะกุมเข้าหากันแน่น

เงินอิงนั่งนิ่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะลุกขึ้น ยืนโน้มเคาะลงบนโต๊ะสองสามครา "ไปกันเถอะ พวกเราไปดูกัน"

เผยชูเงยหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว

ถึงนางจะไม่ได้พูดออกมาชัดแจ้ง แต่เขาก็ฟังเข้าใจได้ในทันที ร่างกายพลันตอบสนอง รีบลุกขึ้นพูดว่า "ศพของเหล่าเจียนตอนนี้อยู่เก็บอยู่ในเรือนของข้าชั่วคราว"

เงินอิงพยักหน้าพร้อมเดินขึ้นหน้าสองก้าว แต่แล้วจู่ๆ นางก็หันกลับมาถาม "เหล่าฉางไม่อยู่กระนั้นหรือ"

"เขาอยู่ที่เมืองหลวง" เผยชูยกมือกดลงบนข้างหน้าผาก ท่าทางอ่อนล้า "ก่อนมาซานตง เฉาจื่อเหลียนบอกว่ามีคดีต้องการให้เหล่าฉางช่วยเหลือ บังคับให้ข้าทั้งคนไว้"

เขาสีหน้าเคร่งขรึมชักเท้าเดินขึ้นหน้า "ขุนนางเหลวไหลพวกนั้นเข้าชี้

ไม่เล็ก ข้าเองก็ไม่อาจต่อล้อต่อเถียงอันใดกับพวกเขามากนัก สุดทำยจึงได้แต่ ตกลงรับปาก"

พอพูดถึงตรงนี้เขาก็ถอนหายใจออกมาเบาๆ "หากรู้แต่แรกข้าคงพาเขา มาด้วยแล้ว"

ถึงคนตายจะไม่อาจฟื้นคืน แต่มีเหล่านางเจ้าหน้าที่ชั้นสูงตระเฝ้าอยู่ด้วย อย่างน้อยก็ยังอาศัยประสบการณ์ของอีกฝ่ายวิเคราะห์รู้ถึงสาเหตุการตาย ช่วยให้เรื่องนี้กระจ่างแจ้งได้

เงินอิงหลับตาลงไม่พูดไม่จา ในใจกลับคิดว่ามีน้ำผะขูไปแล้วก็กลับมา บางทีตัวเขาเองอาจไม่ตระหนักว่าตนเองนั้นสงสัยเคลือบแคลงในเรื่อง ที่เกิดขึ้นนี้มากเพียงใด หาไม่แล้วมีหรือที่เขาจะมาขอความช่วยเหลือจากนาง

"ทางเจ้าหน้าที่จริงก็มีเจ้าหน้าที่ชั้นสูงอยู่ เพียงแต่ข้าไม่ไว้ใจ พวกเขา ยิ่งไปกว่านั้นเรื่องเหล่าเจียนนี้ข้าเองก็ไม่ต้องการให้คนนอกล่วงรู้" เผยชู่กล่าวด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำเย็นเยียบไม่ต่างอันใดกับสภาพอากาศหนาวเหน็บเดือนสิบสอง

"เรื่องนี้แน่นอนอยู่แล้ว" เงินอิงกล่าว

เจียนเทียนเจียงเป็นหมากลับ ยิ่งมีคณู้น้อยเท่าใดก็ยิ่งดีเท่านั้น ชานตงเป็นรังเก่าของคังอ่อง ยากจะบอกได้ว่าไม่มีตะปูอื่นใดซ่อนแฝง ระวังตัวมากหน่อยหาใช่เรื่องเกินเลยไม่

"นอกจากงมขึ้นมาจากกันบ่อแล้วศพก็มิได้มีการเคลื่อนย้ายอันใด" เผยชู่กล่าวขึ้นอีกคราว คล้ายรายงานให้เงินอิงฟัง "ที่บ่อน้ำนั้นข้าได้สั่งให้คน ล้อมเชือกเอาไว้แล้ว ที่พักของเจียนเทียนเจียงหรือก็ปิดตายไว้ พยานรู้เห็น เหตุการณ์สองสามรายพวกนั้นก็แยกกักตัวโดยมีทหารกลุ่มหนึ่งเฝ้าไว้"

เขามองไปทางเงินอิง เกร่างสูงใหญ่ค้อมลงมาเล็กน้อย กระซิบ

เสียงอ่อนโยนไม่เหมือนหลุดออกมาจากปากเขา "อาอิง ข้าจัดการเช่นนี้
เจ้าว่าดีหรือไม่"

เงินอิงเงยหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว นางอดรู้สึกประหลาดใจไม่ได้
ยากยิ่งนักที่จะพบเห็นท่านโหวน้อยเอ่ยปากขอคำชี้แนะด้วยท่าทาง
ถ่อมเนื้อถ่อมตัวเช่นนี้

นางจ้องมองดูเขา เขาจ้องมองดูนาง สายตาทันทีแน่นจริงจังยิ่งยวด
หากมองดูใกล้ๆ จะพบว่าดวงตาของเขาเป็นสีน้ำตาลใสกระจ่าง
สะอาดบริสุทธิ์ อ่อนกว่าสีอำพัน รัศมีสีทองส่องประกายแวววาวอยู่ราวๆ

เงินอิงอดยอมรับไม่ได้ว่าหากถอดกลืนอายุพาลพาโล ท่าทางดูต้น
ท่งท่าเียงอันธพาลบนตัวเผยชูทั้ง ท่าทางของเขาในยามนี้เรียกได้ว่า
สอดคล้องกับรูปร่างหน้าตาของเขาอย่างเหลือเชื่อ

นางอดคิดไม่ได้ หากไม่ใช่เพราะต้องเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลง
ใหญ่หลวง ญาติสนิทลาจากโลกนี้ไปหมดสิ้น ด้วยนิสัยเดิมของเผยชู
ไม่ว่าเขาอาจเติบโตมาเป็นคนที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสาถึงก็เป็นไปได้

ทว่าความคิดนี้ดำรงอยู่กับนางแค่เพียงชั่วอึดใจเท่านั้น ยามนี้
คิ้วข้างหนึ่งของเผยชูเล็กขึ้น ท่านโหวน้อยที่เงินอิงคุ้นเคยกลับมาแล้ว

"นอกจากนี้ข้ายังให้คนเอาสุราพวกนั้นไปให้หมอมหาตรวจแล้วเช่นกัน
ยามนี้ยังไม่ได้ซื้อสุรา" น้ำเสียงชวนเคลิบเคลิ้มเยี่ยงสุราสเลิศไหลผ่านข้างหู
ของเงินอิง

เงินอิงพยักหน้า "การจัดการเช่นนี้นับว่าเหมาะสมยิ่งนัก หาก
ข้าเป็นอาชูก็คงจัดการเหมือนกัน"

เผยชูยิ้ม แต่เพียงไม่นานรอยยิ้มนั้นก็กลับกลายเป็นความลึกลับ
"อันที่จริง...หากพิจารณาตามสติปัญญาต้นเงินของข้า การตายของ

เหล่าเจียนเกรงว่าจะเป็นอุบัติเหตุ"

เขากลอกตามองไปทางด้านหน้า สีหน้าเย้ยหยันตนเองอยู่เล็กๆ
"เพียงแต่ข้าไม่อยากนึกยอมรับมันก็เท่านั้น"

สองมือของเผยชู่กุมเข้าหากันเป็นกำปั้นอย่างไม่รู้ตัว ข้อกระดูกตามนิ้ว
ซีดขาว "ข้าไม่อยากเชื่อว่าเขาจะตายไปเช่นนี้ ตายไปอย่างไม่มีมูลเหตุ
ต่อหน้าข้า ข้าไม่อาจยอมรับได้จริงๆ และไม่คิดยอมรับ"

จู่ๆ เขาก็จ้องลึกเข้าไปในดวงตาของเจินอิง^๑ ดวงตาผ่ากแบ่งความรู้สึก
วาดหวัง "ยามนั้นข้าครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลา เรื่องที่ข้าไม่เข้าใจไม่ว่าเช่นไร
ย่อมต้องมีคนสามารถเข้าใจได้แน่ เหมือนอย่าง...เจ้า...อาอิง^๒ ข้า...ข้าเองก็
ไม่รู้ว่เหตุใดถึงควมบ้าไปจนจนหย่งป้อ ตอนนั้นพอลองคิดๆ ดู ข้าคงไป
เพื่อรับเจ้ามาที่จวน"

เขาชักสายตากลับ ก้มหน้าหลบตา หมัดกุมเข้าหากันแน่นขึ้นทุกที
เส้นเลือดบนหลังมือขมวดตึง

"ข้าทำเช่นนี้ เจ้า...ถือสาหรือไม่" น้ำเสียงของเขาแผ่วเบา แห้งผาก
แทบพร่า มิได้ชวนเคลิบเคลิ้มอีกต่อไป

"อาชู่ ข้าไม่ถือสาแม้แต่น้อย" เจินอิงหยุดเท้า แหงนหน้ามองดูอีกฝ่าย
สีหน้าจริงจังอย่างยิ่งยวด "เจียนเทียนเจี๋ยงสำคัญต่อท่านยิ่ง และเขา
ก็สำคัญต่อข้าเช่นเดียวกัน การตายของเขาอาจเป็นเรื่องบังเอิญก็ได้ ทว่า
หากท่านรู้สึกกลางแคลงแม้เพียงนิด ข้าก็ยินดีช่วยท่านสืบหาความจริง
จนกระจ่าง"

นางขยับขึ้นหน้าก้าวหนึ่ง เหยหน้าและขยับเข้าใกล้เขามากขึ้น

ลมวสันต์แผ่วเบาผ่านพัดเส้นผมดำขลับของนาง เส้นผมปอยหนึ่งคู่ตก
ขยับไหวตามลม ระอยู่กับแขนของเผยชู่^๓ ใจของเผยชู่สะท้อนไหว

"อีกไม่นานพวกเราจะเป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว อาชู เรื่องของท่านก็คือเรื่องของข้า ท่านยินดีให้ข้าช่วยเหลือเช่นนี้ ข้าดีใจยิ่งนัก" เส้นเสียงแผ่วเบา กับรอยยิ้มยาวๆ ปอยนั้นพันผูกเกี่ยวกระหวัดเข้าไปถึงในใจเขา

เผยชูหลุบตามองดูนาง หลังจากผ่านไปเนิ่นนาน รู่ เขาก็เผยยิ้ม นั่นเป็นรอยยิ้มที่สว่างไสวยิ่งนัก เงินอิงเคยเห็นมันปรากฏอยู่บนใบหน้าของอีกฝ่ายเพียงไม่กี่ครั้งเท่านั้น ทุกครั้งล้วนทำให้คนปลาบปลื้มยินดี

"ดียิ่งนัก" เผยชูเอ่ยปากกล่าว ดวงตาของเขาจ้องลึกเข้าไปในดวงตาของนาง

เงินอิงเองก็ยิ้ม "เร็วเถอะ รีบสืบคดีกัน ท่านจะได้สบายใจเร็วขึ้นอีกหน่อย"

เผยชูพยักหน้า ไม่พูดอันใดอีก เขาชักเท้าเดินนำทางอีกครา เพียงไม่นานลานเรือนสะอาดสะอ้านหลังหนึ่งก็ปรากฏขึ้นต่อสายตา นั่นคือที่พำนักของเผยชู

ตอนนี้กลางถึงอวีกำลังนำกองกำลังกลุ่มหนึ่งเฝ้าอยู่ที่นอกประตู พอเห็นเผยชูกับเงินอิง เขาก็รีบประสานมือแสดงความระ "คารวะใต้เท้า คารวะคุณชายเงิน"

เผยชูโบกมือ พาเงินอิงสาวเท้ายาวๆ เดินเข้าไปภายใน หลางถึงอวีเดินตามเข้าไปติดๆ

515

เนมาจะเป็นผู้ชั้วง

เรือนนี้ตั้งอยู่บนแนวเส้นแกนกลางของจวนพอดี ประกอบด้วยเรือนย่อย
ห้าหลัง สามหลังรับแสงได้ดี อีกสองหลังได้รับแสงน้อย ห้องข้างฝั่งตะวันตก
และตะวันออกล้วนถูกรื้อทิ้ง ระเบียบประสานประชิดติดอยู่กับผนังเรือน ทำให้
แลดูโปร่งกว้างอย่างเห็นได้ชัด พื้นลานถูกปูไว้ด้วยก้อนกรวดเล็กละเอียด
ไม่ผิดไปจากที่คาด ตรงมุมมีอาวธุนานาชนิดวางตั้งไว้

ริมฝีปากของเงินอิงยกขึ้นอย่างห้ามไม่อยู่

ดูท่าเคยู่จะเป็นพวกบ้าออกกำลังกายจริงๆ แม้แต่เรือนพำนักรก็ยัง
ถูกเปลี่ยนเป็นห้องออกกำลังกาย หรือที่พวกเขาเรียกกันว่า 'ห้องฝึกร่างกาย'
นั่นเอง

เห็นรอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเงินอิงเช่นนั้น ใบหน้าของเคยู่
ก็มีสีสันเพิ่มเติมขึ้นหลายส่วน

"แรกเริ่มเดิมทีตอนสั่งให้คนสร้างเรือนนี้ข้าไม่ได้คิดว่าเจ้าจะมาไวเช่นนี้"

เขาหลับคาอย่างไม่รู้ตัว น้ำเสียงเบาโหวงอยู่หลายส่วนคล้ายไม่มีเรี่ยวแรงกำลัง
ครั้นพูดจบเขาก็เงยหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว สายตาจ้องเขม็งไปที่
หลังถึงอวี "เหตุใดถึงไม่เก็บกวาดให้เรียบร้อย ไม่รู้หรือไรว่าวันนี้มีแขก ดูท่า
คงไม่ได้ถูกลงโทษมาหลายวันแล้วกระมัง เลยลืมนั่นว่าต้องทำงานเช่นไร"

เผยชูยังไม่ทันพูดจบ หลังถึงอวีก็ราวกับนางแอนโอบผิวน้ำสามครา
ทะยานร่างถอยห่างออกไปไกลหนึ่งจั้ง ทันทีที่เท้าแตะถึงพื้น แม้ท่าทีจะยังคง
เหมือนเดิมไม่เปลี่ยน ทว่าสีหน้ากลับคับแค้นน้อยอกน้อยใจ เขาเพิ่มพำ
โอดครวญว่า "ก่อนหน้านี้ได้ทำหาได้พูดอันใดไม่ แล้วผู้น้อยไหนเลยจะรู้ได้"

เผยชูดวงตาหรีดเล็งลงยามเอ่ย "เนื้อหนังเจ้าคงคันมากแล้วกระมัง"

หลังถึงอวีเนื้อตัวสั่น ฉีกยิ้มนำเกลียดน่าชังกว่าว่าให้ออกมา "ถ้า
เช่นนั้น...ผู้น้อยจะให้คนเอาดอกไม้มาสักสองสามกระถาง ได้เท่าคิดว่ะ..."

"ยังไม่รีบไปอีก!" ไม่รอให้อีกฝ่ายพูดจบ เผยชูก็คว้าตั้งเอ๋ยปากตวาด
กลืนอายเยี่ยงคนพาลปะทุออกจากร่าง "ข้าให้เวลาเจ้าครึ่งเค่อ"

หลังถึงอวีขานรับเสียงดัง หันหลังกลับพร้อมชักเท้าอย่างรวดเร็ว
เพียงพริบตาก็หายลับไปไม่เห็นแม้แต่เงา

เผยชูอารมณ์สงบนิ่งลงเล็กน้อย ครั้นหันหน้ากลับมาก็พบว่าเงินอิง
เดินตัดผ่านลานไปก่อนหน้านี้แล้ว ไม่นึกสนใจพวกเขาสองคนเลยแม้แต่น้อย
ยามนี้กำลังยกเท้าก้าวขึ้นไปบนบันได

เผยชูกระวนกระวาย รีบชักเท้าเดินขึ้นหน้า อาศัยที่เป็นคนตัวสูงยาว
ย่างก้าวรวดเร็ว เขาเดินตรงเข้าไปช่วยเงินอิงเลิกลำพาลางกล่าว "ศพอูอยู่ใน
ห้องเล็กฝั่งตะวันตก"

เงินอิงพยักหน้า เดินเลี้ยวไปยังห้องเล็กฝั่งตะวันตก

ห้องเล็กฝั่งตะวันตกว่างเปล่า ไม่มีเครื่องเรือนอันใด คล้ายน้อยนัก

ที่จะมีคนมาที่นี่ บนบานหน้าต่างสลักลายมีฝุ่นจับอยู่เล็กน้อย บนพื้นเองก็เช่นกัน

และด้วยเพราะเหตุนี้ศพที่ตั้งอยู่บนไม้กระดานห่อคลุมด้วยผ้าขาวนั้น จึงเด่นสะดุดตาเป็นพิเศษ

"เพราะข้าไม่ชอบมีบ่าวรับใช้ ในเรือนจึงไม่มีห้องให้พวกบ่าวไพร่พำนักรด้วยเหตุนี้ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาห้องนี้จึงถูกปล่อยว่างไว้มิได้ใช้ประโยชน์อันใด" เผยชูกล่าว

เงินอิงส่งเสียง "อืม" ออกมาคำหนึ่ง สายตากวาดมองไปรอบๆ ก่อนจะเดินตรงไปที่ข้างหน้าต่าง เปิดม่านออกจนสุดก่อนจะหันไปยิ้มให้กับเผยชู "อาชู ช่วยเปิดประตูให้ข้าหน่อย เลิกม่านหน้าต่างขึ้นด้วย แล้วก็จุดตะเกียงเพิ่มสักสองสามดวง อีกอย่างช่วยเอาตั้งสูงมาสักสี่ตัว ยกกระดานรองศพให้สูงขึ้นอีกสักนิด ข้าจะได้ชันสูตรศพได้สะดวก"

ก่อนหน้านั้นเผยชูเคยบอกว่าเนื้อตัวของเจียนเทียนเจียงไม่มีร่องรอยบาดแผลชัดแจ้งอันใด พุตูอีกอย่างก็คือหากนี่เป็นฝีมือของคนร้ายจริง เช่นนั้นวิธีการของคนร้ายย่อมต้องลึกลับซับซ้อนยากจะสังเกตเห็นได้ด้วยตาเปล่า แสงไฟสว่างๆ การจัดวางศพที่ดีอาจช่วยให้พบเจอเบาะแสอะไรบางอย่าง

เผยชูตอบรับอย่างรวดเร็ว เขารีบสั่งการลงไป เพียงไม่นานในห้องก็มีการจัดวางใหม่ เทียนสิบกว่าเล่มถูกวางลงบนโต๊ะสูงสามตัว ช่วยให้เห็นรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ บนตัวของเจียนเทียนเจียงได้เด่นชัดมากขึ้น

เงินอิงสวมถุงมือ ใส่ผ้าปิดปาก ขยับตัวไปที่หน้าต่างและเลิกผ้าขาวขึ้น ใบหน้าซีดขาวไร้สีเลือดของเจียนเทียนเจียงปรากฏชัดอยู่ภายใต้แสงไฟ "เขาอายุเท่าใดแล้ว" เงินอิงมองไปทางเผยชูพลางเอ่ยปากถาม

น้ำเสียงแผ่วเบา พร้อมใช้นิ้วกดลงบนจ้ำเลือดที่ปรากฏอยู่บนผิวหนัง
สังเกตดูปฏิกิริยาของศพอย่างละเอียด

หลังจากกดลงไป รอยจ้ำบางส่วนก็จะเกิดการเปลี่ยนสี นี่เป็นภาวะปกติ
ของช่วงการกระจายตัวของรอยจ้ำเลือดหลังการตาย สามารถช่วยระบุถึง
ช่วงเวลาตายของเขียนเทียนเจียงได้ จากยามนั้นถึงตอนนี้ น่าจะเกินกว่า
สิบสองชั่วโมงแล้ว

"จากข้อมูลที่มีการบันทึกไว้ ปีนี้เขาอายุสี่สิบเก้าแล้ว" เผยชูปอกพลาง
ขยับออกไปทางด้านข้าง ระวังไม่ให้บดบังแสงสว่าง

เงินอิงพยักหน้า นางเริ่มตรวจสอบศพจากส่วนหัวซ้ำแล้วซ้ำเล่า ไม่ผิด
จากที่เผยชูปอกก่อนหน้านี้ บาดแผลที่ส่งผลให้เขียนเทียนเจียงถึงแก่ชีวิต
อยู่บริเวณลำคอ หลังอาศัยวิธีการกดนิ้วคลำกระดูก เงินอิงก็อนุมานได้ว่า
บางทีอาจเกิดจากฐานกะโหลกหักแตก กระดูกสันหลังส่วนคอหัก หรือไม่ถึง
ฐานกะโหลกหักเป็นช่วงๆ

ทั้งสามล้วนแต่เป็นผลอันเกิดจากการตกจากที่สูงจนถึงแก่ความตาย
ที่พบได้บ่อยที่สุด และมักเกิดขึ้นจากการที่ส่วนหัวกระแทกเข้ากับพื้น เป็น
อาการบาดเจ็บสาหัสที่แม้แต่ความสามารถทางการแพทย์ในปัจจุบันก็ยัง
ยากจะช่วยเหลือเยียวยาได้

เขียนเทียนเจียงหากเมาสุราตกลงไปในบ่อ อาการบาดเจ็บเช่นนั้นน่าจะ
สมเหตุสมผลอยู่

นอกจากนี้บนศพก็ไม่พบร่องรอยต่อสู้อย่างชัดเจนอันใด ชอกเล็บ
หรือก็ไม่มีเศษผิวหนัง รอยเลือด เส้นขน นอกจากบนหลังมือที่มีรอยถลอกอยู่
จุดหนึ่ง ด้านบนเปื้อนคราบเขียวเล็กๆ คล้ายคราบเห็ดราคราบชิงไถ*

* ชิงไถ หมายถึงมอสส์ (Moss)

"ผนังของบ่อน้ำแห่งนี้ขุดนั้นมีชิงไถขึ้นอยู่ใช่หรือไม่" เจินอิงเอ๋ยถามนางใช้ตะเกียบเหล็กปาดรอยเปราะเปื้อนนั่นสองสามคราว ก่อนจะปาดลงบนผ้าห่อศพอย่างระมัดระวัง หลังจากนั้นทั้งสองเข้ากับแสงเพื่อตรวจสอบดูรูปร่างสีสันทันของมัน ก่อนจะกล่าวอย่างมั่นใจว่า "นี่เป็นคราบชิงไถ"

ชิงไถมีหลากหลายสายพันธุ์ จากความรู้ด้านพฤกษศาสตร์ของคุณักสืบ เจินอิงรู้สึกว่านี่ดูเหมือนจะเป็นพันธุ์เป่าฉื่อเสียน*

เผยซู่ยั๊บบักไล่เข้ามาเล็กน้อย จ้องมองดูร่องรอยบนผ้าห่อศพนั้นครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยปากถามเสียงขรึม "ดูคล้ายชิงไถในบ่อน้ำจริงๆ ข้าจะเรียกให้คนไปเก็บตัวอย่างมาให้เจ้าดู"

เจินอิงเอ๋ยปากบอกว่า "ดี" ออกมาคราหนึ่ง เผยซู่สาวเท้ายาวๆ เดินจากไป เจินอิงยังคงตรวจสอบคราบเขียนนั้นอย่างละเอียด เทียบกับชิงไถสายพันธุ์ต่างๆ ในสมองเพื่อให้มั่นใจถึงข้อสันนิษฐานของตนเอง

หลังจากผ่านไปครึ่งกำหนดเผยซู่ก็กลับเข้ามาอีกครั้ง ในมือถือจานกระเบื้องสีขาวใบหนึ่ง ที่อยู่ด้านบนคือแผ่นชิงไถสองสามแผ่น "นี่เป็นชิงไถที่ข้าส่งให้คนไปเอามาจากผนังบ่อน้ำนั้น"

เจินอิงกวาดตามองไป ชิงไถในจานคือเป่าฉื่อเสียนจริงๆ นางสันนิษฐานไว้ไม่ผิด

นางรับเอาจานมาถือไว้ ใช้ตะเกียบเหล็กถูอยู่สองสามที เทียบมันเข้ากับคราบเขียนบนหลังมือของผู้ตาย ก่อนจะเอ่ยปากสรุปผลการชันสูตรศพส่วนหนึ่งออกมา "ตอนผู้ตายมีชีวิตอยู่น่าจะมีได้ต่อสู้หรือมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับผู้ใด รอยถลอกบนมือของเขาบางที่อาจเกิดขึ้นเพราะสัมผัสถูกผนังบ่อตอนตกลงมา"

* เป่าฉื่อเสียน เป็นสายพันธุ์หนึ่งของมอสส์ มีชื่อภาษาอังกฤษว่า *Leptodontium viticulosoides*

คำตอบนี้เห็นได้ชัดว่าไม่ผิดจากที่เผยแพร่มาได้ เขาสีหน้าสงบนิ่ง
วางจานกระเบื้องลงบนโต๊ะสูง ไม่พูดไม่จาอันใด

เงินอิงพูดต่อ "อาชู่ ท่านช่วยข้าถือตะเกียงหน่อย ข้าต้องการดูในปาก
ของเขา"

เผยแพร่ปากตอบ "ได้" ออกมาคำหนึ่ง ก่อนจะเปลี่ยนตนเองเป็นลูกมือ
ของเงินอิง

เขาถือตะเกียงไว้ในมือด้วยท่วงที่น่าเกรงขาม เดินไปหาตำแหน่งเหมาะๆ
ที่ทั้งสามสามารถมองดูการชันสูตรของเงินอิงได้ชัดแจ้ง ขณะเดียวกันก็ช่วยให้นาง
สามารถมองเห็นสิ่งต่างๆ ได้ชัดถนัดตาที่สุด

ครั้นแสงไฟหยุดนิ่ง เงินอิงก็ใช้ตะเกียบกวาดพลิกดูช่องปาก ลิ้น
รวมไปถึงในลำคอของผู้ตาย แต่ถึงกระนั้นก็ไม่พบร่องรอยเยื่อเมือกถูกทำให้
เสียหายอันใด แม้แต่ร่องรอยคราบเลือดก็ไม่พบ

นางปลดผ้าปิดปากลง ขยับเข้าไปดมกลิ่นใกล้ๆ

กลิ่นสุราจางๆ ลอยออกมาจากปากของผู้ตาย นอกจากนั้นแล้ว
ก็ไม่มีกลิ่นผิดแผกอันใด

ดังนั้นข้อสันนิษฐานจำพวกมีคนจับเขารอกสุรา หลังจากนั้นค่อย
โยนศพลงบ่อน้ำจึงสามารถตัดทิ้งออกไปได้ รวมถึงประเด็นถูกวางยาพิษ
ก่อนจะจับโยนลงบ่อน้ำด้วย

หลังตัดข้อสันนิษฐานทั้งสองออก เงินอิงก็พินิจพิจารณาร่างกาย
ส่วนอื่นๆ ของเจียนเทียนเจียง แต่ก็ยังคงเหมือนเก่า นางไม่พบสิ่งผิดปกติ
อันใดเลย

จนถึงยามนี้งานชันสูตรเรียกได้ว่าสำเร็จลุล่วงไปแล้วส่วนหนึ่ง นาง
เงยหน้าขึ้น สองตาร้องมองไปที่เผยแพร่ด้วยสายตาสงบนิ่งพร้อมกล่าวรายงาน

ผลชันสูตรให้อีกฝ่ายฟัง "จากผลชันสูตร โอกาสที่เขียนเทียนเจียงจะบังเอิญตกป๋อตายนั้นว่าเป็นไปได้มากอยู่"

ครั้นได้ยินเช่นนั้นสีหน้าของเผยซู่ก็หม่นหมองลงเล็กน้อย ดวงตาฉายแววผิดหวังอยู่สองสามส่วน

ทว่าหลังจากนั้นไม่นานเขาก็คล้ายกำจัดความรู้สึกหนักอึ้งในใจออกไปได้หมดสิ้น ไหล่ที่เคยแข็งตึงดูจริงจังกายมนี้กลับกลายเป็นผ่อนคลายลงหลายส่วน เขาฉีกมุมปากแย้มหยันตนเอง "ได้ยินเจ้าพูดเช่นนั้นข้าก็รู้สึกยินดีถึงจะนึกเสียใจอยู่บ้างก็ตาม"

516

อาจดัวมระสงค์แห่งฟ้า

เงินอิงนี่กสงสัย "คำพูดนี้หมายความว่าเช่นไร"

เผยชู้กั่มหน้าลงช้าๆ สายตาจับจ้องอยู่บนร่างของเฉียนเทียนเจียง น้ำเสียงกลับกลายเป็นเคร่งขรึม "เฉียนเทียนเจียงบังเอิญตายไปเช่นนี้ เปาะแสดสุดท้ายของข้ายอมเท่ากับขาดหาย ด้วยเหตุนี้ข้าจึงรู้สึกเป็นทุกข์ แต่หากพิจารณาในอีกมุมหนึ่ง ในเมื่อเขาตายไปเพราะอุบัติเหตุ นั่นก็หมายความว่าในจวนของข้าสะอาดสะอ้าน ไม่มีคนร้ายปลอมปนเข้ามา เมื่อคิดเช่นนั้นข้ายอมรู้สึกยินดี"

เงินอิงเข้าใจความรู้สึกของเขาได้ดี ทว่าบทสรุปเช่นนี้ สำหรับในยามนี้ ยังนับว่าเร็วเกินไป

"งานชั้นสูงตรศเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการสืบคดีเท่านั้น หาใช่ทั้งหมดไม่" เงินอิงวางผ้าปิดปากลง หยิบเอาแท่งถ่านกับกระตาดษออกมาจดบันทึก ผลการชันสูตรพลางกล่าวว่า "ไว้ตรวจสถานที่เกิดเหตุ ชักถามพยาน เทียบ

คำให้การทั้งหมดเรียบร้อยก่อน พวกเราถึงจะพอเข้าใจภาพเหตุการณ์โดยรวมของคดี สามารถสรุปข้อสันนิษฐานเบื้องต้นได้"

พอพูดถึงตรงนี้นางก็ยกเท้าเดินไปอีกด้าน ชี้อ่อนผ้าที่วางอยู่ข้างไม้กระดานรองศพพร้อมถาม "นี่คือเสื้อผ้าของผู้ตาย?"

ห่อผ้านั้นก่อนหน้านี้อู่ถูกผ้าคลุมศพปิดทับไว้ นางเพิ่งสังเกตเห็นตอนชั้นสุตรศพ

เผยชุดะสิ่งไปชั่วขณะ เขารีบพยักหน้ากล่าว "ใช่ นี่คือเสื้อผ้าที่เหล่าเชียนสวมใส่ตอนตาย ข้าเก็บรวบรวมมันด้วยมือของข้าเอง แม้แต่รองเท้าถุงเท้าก็ล้วนอยู่ด้านใน"

เขาเดินไปหยุดอยู่ข้างเงินอิง ยื่นมือที่สวมถุงมือแบบเดียวกันกับนางออกมาปลดปมถุงผ้าออกด้วยท่าทีคล่องแคล่ว น้ำเสียงคล้อยรวดเร็วขึ้นหลายส่วน "ข้าเดาว่าข้าวของเหล่านี้อาจเป็นประโยชน์กับเจ้า เลยเอามาถวายไว้ข้างศพ ไม่ให้ผู้ใดแตะต้อง"

เพราะเขามักอยู่ข้างกายเงินอิงตอนสืบคดีอยู่บ่อยครั้ง จึงรู้ดีถึงความคุ้นชินของนาง สิ่งต่างๆ ที่เขาทำไปล้วนเพื่อช่วยอำนวยความสะดวกให้นางก็เท่านั้น

ยามนี้เห็นได้ชัดว่าเขาเหมาะจะทำงานเป็นผู้ช่วยแล้วจริงๆ

เงินอิงมิได้พูดอันใด ทำเพียงเพ่งพินิจข้าวของในห่อผ้านั้น

เสื้อคลุมสีฟ้าเทา เสื้อตัวกลางสีขาว กางเกงสีครามเข้ม รองเท้าหุ้มข้อยาวสีดำกับถุงเท้าหนาๆ อีกคู่หนึ่ง นอกจากนั้นบนตัวผู้ตายยังมีอาภรณ์ตัวในอีกชิ้น เมื่อครู่เงินอิงได้ตรวจสอบดูแล้ว ยามนี้จึงไม่เอามาพิจารณาร่วมด้วย

หลังจากนั้นเงินอิงก็ใช้ตะเกียบเหล็กคีบเสื้อคลุมตัวนั้นพลิกไปพลิกมาสองสามรอบ ก่อนจะเปลี่ยนไปที่เสื้อตัวกลางสีขาว ทันใดนั้นนางก็ร้อง "เฮ้?"

ออกมาคำหนึ่ง

"มืออะไรระนั้นหรือ" เผยชูตีนตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว ดวงตาเบิกกว้าง
เงินอิงใช้ตะเกียบเหล็กคืบเสียดตัวกลางนั้นขึ้น ขึ้นไปยังบริเวณคอกกับ
ช่วงเอว พุดเสียงแผ่วว่า "ท่านดู ด้านบนนี้เหมือนจะมีร่องรอยสีฟ้า เกิดจาก
สีย้อมบนเสื้อคลุมนั้นตกใส่ใช่หรือไม่"

เพราะเสื้อตัวกลางตัวนั้นเป็นสีขาว ทำให้คราบสีฟ้าสองสามจุดนั้น
ปรากฏชัด ยากเกินกว่าจะบอกว่ามองไม่เห็น

"ที่แท้ก็เรื่องนี้ ข้าก็คิดว่ามีอันใดผิดปกติเสียอีก" เผยขู่ม้วนด้วยสีหน้า
ผ่องคลาย "เมื่อคืนฝนตก เสื้อผ้าเปียกน้ำสีย้อมตก"

ทักษะย้อมสีให้ติดทนของผู้คนในยุคโบราณไม่สู้ดีนัก เสื้อผ้าใหม่สีตก
จัดเป็นเรื่องปกติธรรมดา

ทว่าพอได้ยินเผยชุกเล่าเช่นนั้น สีหน้าของเงินอิงก็กลับกลายเป็น
เคร่งขรึมขึ้นมาทันที

หัวคิ้วของนางขมวดเข้าหากันน้อยๆ แต่ถึงกระนั้นเงินอิงก็ได้พุดอันใด
ทำเพียงครุ่นคิดพิจารณาเสื้อตัวกลางนั้นไปมาอยู่เป็นนาน ไม่พุดไม่จ้ออันใด

"มีปัญหาระนั้นหรือ" เผยขู้อุดถามออกมาไม่ได้ เขาสังเกตสีหน้า
ของนางโดยละเอียด ความหวังปรากฏขึ้นบนใบหน้าางๆ

หากมีปัญหานั้นก็แปลว่าคืนนี้ย้อมมิใช่อุบัติเหตุ เป็นไปได้ว่าอาจเป็น
คดีฆาตกรรม ขอเพียงหาตัวคนร้ายรายนั้นพบ เบาะแสที่ขาดหายไปเส้นนี้
ย้อมได้รับการเชื่อมต่อกลับมาอีกครั้ง

ลึกลงไปในใจของเผยชู่ เขาหวังว่ามันจะเป็นเช่นนั้นจริงๆ นี่แทบจะเป็น
ความหวังเดียวในการล้างแค้นให้บิดาและพี่ชายของเขา เขาไม่ยากยอมแพ้
มันง่าย ๆ

"ตอนนี้ยังพูดยาก คงต้องดูกันต่อไปก่อน" เฉินอิงเฉยให้เห็นถึงรอยยิ้มตามปกติของนาง คำตอบยังคงไม่มีอันใดแน่ชัด

เผยแพร่งานเสียง "อา" ออกมาคำหนึ่ง ขยับคอสองสามครา สุดท้าย
ก็ไม่ได้ถามอะไรอีก

ช่างเถอะ เรื่องเค้นสมองพวกนี้หาใช้สิ่งที่เขาทำได้ไม่ แทนที่จะถาม
‘ไม่จบไม่สิ้น’ มีผู้มอบหมายหน้าที่ทั้งหมดให้นาง นางว่าเช่นไรก็เช่นนั้น

ยามนี้เงินอิงหันไปที่รองเท้าถุงเท้า นางยังคงพลิกพิจารณามันอยู่เป็นนาน ก่อนจะจบบันทึกลงได้ลงในสมุดบันทึก และเก็บตะเกียบเหล็กเข้าไปในถุงใส่เครื่องมือพลางกล่าว "งานที่นี้ยุติเพียงเท่านั้นก่อน พวกเราไปดูสถานที่เกิดเหตุกัน"

เผยตัวย่อไม่ปฏิเสธ เขาพานางก้าวเท้าออกจากห้องไป

จะว่าไปก็บังเอิญยิ่งนัก ทันทีที่พ้นออกจากประตู พวกเขาก็เจอ
หลวงถึงอวีเข้าพอดี

หลังจากถึงอวีตี้ระยะเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ สองมือถือกระถางดอกไม้ขนาดใหญ่ กำลังก้าวผ่านประตูลานเรือนเข้ามา

เมื่อขยับเข้าไปดูใกล้ๆ เงินอิงก็พบว่าในลานยามนี้มีกระถางดอกไม้วางอยู่สิบกว่ากระถาง เต็มไปด้วยสีแดงสีเขียวยอดสีแดงงามกว่าเมื่อครู่มากนัก

หลังจากอวีทำงานละเอียดรอบคอบ กระถางดอกไม้เหล่านี้ได้รับการจัดวางอย่างเหมาะสมเหมาะสม จากบันไดไปจนถึงประตูลานไม่ต่างอันใดกับทหารสองแถวที่กำลังยืนรอตรวจพลอยู่

เงินอิงอดยืมไม่ได้ นางเอ๋ปากขึ้นชมออกมาประโยคหนึ่ง "ดอกไม้
พวกนี้ดังงามมีชีวิตชีวายิ่งนัก"

พอได้ยินเช่นนั้น ใบหน้าหม่นหมองอึมครึมของเผยซู่ก็กลับกลายเป็น

สว่างไสวขึ้นมาทันที

หลังจากอวี้ออนหายใจโล่งอก ทว่าสีหน้ากลับยังคงตกประหวั่น เขา
วางกระถางดอกไม้ลงได้ขายคาระเบียงอย่างระมัดระวัง

ไม่เสียที่ที่เขาเห็นรถบรรทุกกระถางดอกไม้มา อย่างน้อยนายท่านโหว
ของพวกเขาก็ได้เดือดดาล

เพราะยังมีธุระต้องจัดการ เงินจึงไม่มีเวลาชื่นชมดอกไม้อันใด นาง
ทำเพียงกวาดตามองคราหนึ่ง หลังจากนั้นก็เดินจากไป

เผยชุดตามนางไป ทั้งหลังจากอวีให้ยื่นเกาหัวสับสนอยู่ในลาน
คนทั้งสองแค่พูดออกมาประโยคหนึ่ง หลังจากนั้นก็เดินจากไป ตกลง
พวกเขาทั้งสองจะกลับมาหรือไม่

อีกอย่างดอกไม้พวกนี้จะให้เขาเก็บไปหรือว่าจะให้วางไว้ต่อ ล้วน
ไม่มีใครบอกอะไรเขาสักคำ

หลังจากเกาหัวอยู่เป็นนาน หลางถึงอวีก็ตัดสินใจวางกระถางดอกไม้
เหล่านั้นไว้ก่อน

เขาดูออก ขอเพียงคุณหนูใหญ่เงินชอบ นายท่านโหวของเขาอย่าชอบ
ด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้เขามีหรือจะไม่รอดพ้นจากการถูกบอย

ดังนั้นแม่ทัพหลวงของพวกเขาจึงยังคงชะงักเข้มน้ำยกระถางดอกไม้
ต้องการเปลี่ยนลานเรือนทั้งหมดให้กลายเป็นสวนดอกไม้งดงาม

ในเวลาเดียวกัน เงินอิงกับเผยชุดก็เลี้ยวมาอยู่บนเส้นทางเล็กๆ สายหนึ่ง
ที่มุ่งหน้าไปทางทิศใต้

"เจียนเทียนเจียงฟานักอยู่ในเรือนเพียงลำพัง เดิมข้าให้นายกองสองคน
ตามประกบเขาไว้ เพียงแต่บังเอิญทางฝั่งไหลเกิดเรื่องขึ้นทำให้ต้องส่ง
กำลังพลไปเพิ่ม สองสามวันนี่คนที่ติดตามเขาจึงเป็นบ่าวจวนโหวสองคน

พวกเขาไม่เชี่ยวชาญทักษะยุทธ์" เผยสู่เล่าสถานการณ์คร่าวๆ ให้เงินอิงฟัง หัวคิ้วขมวดเข้าหากัน สีหน้าย่ำแย่อย่างยิ่งยวด

การตายของเจียนเทียนเจียง เหตุผลใหญ่สุดอยู่ที่การดูแลที่ไม่ดีพอ
ทว่าเผยสู่เองก็มีใจแต่ไร้กำลัง

ปีก่อนตอนเข้าเมืองหลวงมา กองกำลังสกุลเผยที่ติดตามมาด้วย
มีอยู่แค่ร้อยละคนเท่านั้น กำลังพลเรียกได้ว่าไม่เพียงพอจริงๆ แต่เข
ก็ไม่จำเป็นต้องยอมรับความจริงที่ว่านับเป็นพระมหากรุณาธิคุณใหญ่หลวง
ของฮ่องเต้หยวนจยาแล้ว หากเป็นขุนนางอย่างจงหย่งป้อ ให้พวกเขานำ
กำลังพลมาด้วยแค่ยี่สิบสามสิบคนก็นับว่ามากเกินไปแล้ว

ขุนนางบูที่มีกองกำลังทหารอยู่ในมือ ทำการใดล้วนต้องระมัดระวัง
เผยสู่เข้าใจถึงข้อดีข้อเสียของเรื่องนี้ดี และนี่ก็เป็นสาเหตุของผลลัพธ์
อย่างในเวลานี้

"บางทีนี่อาจเป็นประสงค์แห่งฟ้าก็เป็นได้" เผยสู่เอ่ยปากเสียงแผ่ว
สีหน้าท่าทางกลัดกลุ้มอย่างเห็นได้ชัด "ปัญหาเรื่องกำลังพลไม่พอนี้ ข้าเองก็
เหนื่อยหน่ายยิ่งนัก"

"เพราะเหตุใดอย่างนั้นหรือ" เงินอิงถามเขา

เผยสู่ยิ้มขึ้นออกมาราหนึ่ง "เจียนเทียนเจียงเป็นคนว่านอนสอนง่าย
หากไม่มีความจำเป็น น้อยนักที่เขาจะออกจากที่พัก แม้แต่อาหารก็ยังให้
คนเอาไปส่งให้กินถึงในห้อง ปกติวันๆ เขาเอาแต่ดื่มสุรา หนัก้าความสามารถ
ในการดื่มสุราของเขาก็ใช้ว่าจะสูงส่งอันใด ดื่มได้ไม่ทันไรก็เมามายสิ้นแล้ว
ปกติเขามักตื่นแล้วดื่มเมาแล้วหลับ ทุกวันล้วนเป็นเช่นนี้ ขนาดเดินทางจาก
เมืองหลวงมาซานตง เขาก็เอาแต่นอนอยู่ในรถม้า ไม่ยอมมองดูทัศนียภาพ
ภายนอกอันใดแม้แต่หน่อย"

517

คนเก็บตัวยุคโบราณ

เมื่อเงินอิง⁺ได้ยื่นเผยชู้พูดเช่นนั้นก็นึกแปลกใจ นิสัยเช่นนี้ของ
เจียนเทียนเจียงออกจะพิลึกพิลั่นอยู่ไม่ใช่หน่อย

หลังจากครุ่นคิดอยู่อีกครู่หนึ่ง นางก็เลิกคิด "เจียนเทียนเจียงอยู่คนเดียว
ลำพังกลางเขาลึกนานถึงสิบกว่าปี บางทีอาจไม่คุ้นชินกับการพบปะผู้คนแล้ว
ก็เป็นได้"

"ไม่ผิดจากที่เจ้าว่า" เผยชู้กล่าว สีน้าผิดหวังกลัดกลุ้มยังคงไม่จางหาย
"จากรายงานของผู้ใต้บังคับบัญชาซ้ำ วันทั้งวันเขาแทบไม่พูดไม่จาอันใด
และไม่เคลื่อนไหวอะไรมากนัก ตอนแรกๆ พวกทหารองครักษ์มักคิดว่า
เขาไม่อยู่ในห้อง แต่พอผลักประตูเข้าไปถึงได้รู้ว่าพวกเขาแตกตื่นกันไปเอง
คนหากไม่นั่งดื่มสุร่าอยู่บนพื้นก็กำลังนอนหลับ นานวันเข้าทุกคนจึงเริ่มคุ้นชิน"

เงินอิง⁺หลุบตาฟังไม่พูดไม่จา

คน 'เก็บตัว' ยุคโบราณจำพวกนี้ทำคนลดความระแวงระวังลงได้ง่าย

จริงๆ การที่ทหารองครักษ์พวกนั้นทำงานย่อหย่อนจะว่าไปก็เป็นเรื่องที่พอเข้าใจได้อยู่

"บ่าวไพร่ที่เมื่อคืนเฝ้าจับตาดูเขาสองคนไม่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวอะไรเลยกระนั้นหรือ" นางถาม

เผยซุ่ยส่ายหน้า สีหน้าเคร่งขรึมมากขึ้นไปอีก "พวกเขาต่างหลับเป็นตายไหนเลยจะได้ยินอันใด"

ยามนี้เงินอิงกับเผยซุ่เดินผ่านประตูไปแจกันไปสองชั้นแล้ว กำลังเลี้ยวขึ้นไปอยู่บนระเบียงคดสีแดง

เงินอิงหยุดคิด นางกวาดตามองไปรอบๆ เห็นในลานพุ่มไม้เขียวชอุ่มสูงๆ ต่ำๆ บ้างชิดบ้างห่าง ห้องหับระเบียงงดงาม อีกทั้งยังมีธารน้ำไหลที่ชักจูงมาจากภายนอก สะพานขาวธารน้ำเขียว ต้นหยางต้นหลิวพลิ้วไหว ลานเรือนสองสามหลังปะปนอยู่ด้วยกัน ล้วนแต่กำแพงขาวกระเบื้องดำ ริมธารมีก้อนหิน แลดูเข้าท่าเข้าทางกว่าลานฝึกยุทธ์ที่อยู่ทางด้านหน้านั้น

"เรือนต่างๆ ที่อยู่ที่นี่ล้วนเป็นเรือนที่ใช้รับรองแขก ก่อนหน้านี้ก็ว่างเปล่าเช่นกัน เพียงแต่ระยะนี้มีสหายเก่าเข้ามาพำนักอยู่จำนวนหนึ่ง" เผยซุ่แนะนำ ก่อนจะรีบชักเท้าเดินผ่านระเบียงคด ลัดเลาะตามป่าไผ่ไปบนเส้นทางเล็กๆ ที่มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตก ตลอดทางเสียงลมพัดผ่านต้นไม้แผ่วเบา เขาไม่เรียววาวระจัดกระจาย ชวนให้คนนึกทอดถอนใจคล้ายเดียวดายในป่าไผ่อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

หลังจากเดินไปได้ราวๆ สี่ห้าสิบก้าว ครั้นเลี้ยวอีกคราวภาพตรงหน้าก็กลับกลายเป็นทิวขวาง พวกนางมาถึงยังลานโล่งแห่งหนึ่ง

พื้นที่กว้างโล่งแห่งนี้หากประเินด้วยสายตาของเงินอิงก็น่าจะมีขนาดประมาณหกสิบเจ็ดสิบตารางเมตร รอบๆ เชื่อมต่ออยู่กับเส้นทาง

หลายสายที่ตัดผ่านหญ้า บนร้านมีต้นถั่วหนึ่งงาม ต้นทับทิมสองสามต้น
ผลิดอกตูม ทว่าบริเวณหัวมุมทิศตะวันออกเฉียงใต้กลับมีรั้วล้อมไว้ชั่วคราว
ระหว่างรั้วมีผ้าเหลืองพันมัดไว้ ข้างๆ ยังมีทหารชั้นผู้น้อยนายหนึ่งยืนเฝ้าอยู่

"นั่นคือที่เกิดเหตุ หรือก็คือบ่อน้ำแห่งขอที่ว่านั่น" เผยชู่ยืนมือชี้
เขาหยิบเอาวิธีคลี่คลายคดีของเงินอิงมาใช้หมดสิ้น รวมถึง 'ทฤษฎี
ไฟตัดหมอก' ที่ไม่จำเป็นนั้น

เงินอิงพยักหน้าน้อยๆ แต่กลับไม่ได้เดินเข้าไปใกล้ ตรงกันข้าม
นางกลับกวาดตามองไปรอบๆ ก่อน

ดูท่าคงไม่เคยตัดแต่งดูแลลานเรือนอะไรเป็นแน่

เงินอิงเดินตามเขามากกว่าครึ่งจวนแล้ว เส้นทางหิน ถนนสายเล็กๆ
ทั้งหมดล้วนถูกดินเลนกับหญ้าเขียวขึ้นคลุมหมดสิ้น เหยียบไปก็ให้ลื่นเท้า
หาได้เดินดีกว่าอย่าไปบนดินเลนตรงๆ ไม่

"สถานที่แห่งนี้กว้างขวางยิ่ง เชื่อมต่อไปได้ทุกแห่ง" เงินอิงเอ่ยปาก
วิจารณ์ออกมาประโยคหนึ่งพลางเดินไปหยุดอยู่ข้างบ่อน้ำ

ทหารชั้นผู้น้อยนายนั้นถอยออกไปอยู่อีกด้าน

เผยชู่ยืนเป็นเพื่อนอยู่ข้างเงินอิง นิ้วชี้ไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้
"ห้องส้วมอยู่ทางด้านนั้น หากมองจากจุดนี้ไปยังพอมองเห็นได้อยู่เลาๆ"

เงินอิงมองตามนิ้วของเผยชู่ไป ลึกเข้าไปกลางพุ่มไม้ นั่น กำแพงอิฐ
เขียวครามปรากฏให้เห็นอยู่มุมหนึ่ง

หลังจากจ้องอยู่ครู่หนึ่ง เงินอิงก็ขมวดคิ้ว "ข้าอยากถามตั้งแต่เมื่อครู่
แล้ว ภายในห้องของเจียนเทียนเจี๋ยไม่มีกระโถนหรืออย่างไร เหตุใดเขา
ต้องมาเข้าส้วมถึงนี้ด้วย"

คำถามนี้ติดค้างอยู่ในใจนางนานแล้ว พอมมาถึงที่นี่ ในที่สุดนางก็

เอ่ยปากถาม

พอได้ยินเช่นนั้นเผยซู่ก็สีหน้าเรียบเฉยเป็นปกติ จะมีก็แต่ทหารชั้นผู้น้อยนายนั้นเท่านั้นที่สีหน้าประหลาดใจ ปากอ้าค้างชำเลื่องมองเงินอิงอยู่สองสามครา

คุณหนูใหญ่เงินผู้นี้เขาเคยมองเห็นอยู่ไกลๆ คราหนึ่ง ได้ยินคนบอกว่านางไม่เหมือนกับผู้อื่น วันนี้ได้มาเห็นกับตา ไม่ผิดจากที่เล่าลือกันจริงๆ

สตรีนางหนึ่งพูดถึงกระโถนพูดถึงเรื่องเข้าส่วมหน้าตาเฉยราวกับพูดถึงเรื่องตม่น้ำกินข้าวก็ไม่ปาน ชวนให้คนตกตะลึงจนพูดอะไรไม่ออก

คนเช่นนั้นพบเจอได้น้อยนัก...น้อยจริงๆ

ที่แท้ก็พิลึกพิลั่นเหมือนกัน มิน่าท่านโหวของพวกเราถึงต้องตาต้องใจนางนัก

ยามนี้ใจของเผยซู่ล้วนอยู่บนตัวของเงินอิงหมดสิ้น ไหนเลยจะรู้ถึงความคิดอ่านเหลวไหลของทหารชั้นผู้น้อยนายนั้นได้ ครั้นได้ยินนางถามเขาก็ตอบออกมาทันที "แน่นอนว่าในห้องของเหล่าเจียนย้อมต้องมีสิ่งที่พึงมีเพียงแต่เขาไม่คุ้นชินกับการใช้กระโถน ไม่ว่าจะพูดกี่ครั้งเขาก็ไม่ยอมฟัง สุดท้ายจึงได้แต่ปล่อยเลยตามเลย"

พอพูดถึงตรงนี้เขาก็สีหน้าอัปจน เงินอิงเองก็รู้สึกอึดอัดไม่ได้ออกเสียง คิดว่าเรื่องนี้จะมีลบลมคมในอะไรเสียอีก ใครจะไปรู้ ที่แท้ก็แค่ความเคยชินเท่านั้น

จะว่าไปก็ใช่ เจียนเพียนเจียงใช้ชีวิตอยู่ในเขาลึกมานาน วิธีเข้าห้องน้ำเกรงว่าจะ 'ตามอำเภอใจ' ยิ่ง ยามนี้ครั้นกลับเข้า 'สังคมศิริไลซ์' อีกครั้งเมื่อความเคยชินยากจะเปลี่ยน เรื่องเช่นนั้นย่อมยากที่จะเลียง

เงินอิงไม่พูดอันใดอีก หลังเดินวนรอบบ่อน้ำแห่งขอดนั้นรอบหนึ่ง

นางก็อดลอบถอนหายใจไม่ได้

ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้

รอยเท้าดั้งเดิมถูกทำลายหมดสิ้นแล้ว จากที่นางประเมินด้วยสายตา
อย่างน้อยก็น่าจะมีคนปรากฏตัวอยู่ที่นี่ไม่ต่ำกว่าสิบคน รอยเท้าสะเปะสะปะ
ครอบคลุมพื้นที่เป็นวงใหญ่ คาดว่าน่าจะเกิดขึ้นตอนงมศพขึ้นมา

นอกจากนี้บนปากบ่อยังมีรอยนิ้วมือ รอยเท้า รอยขีดถูอีกนับไม่ถ้วน
รวมถึงรอยเชือกครูดถู และสิ่งใดที่หลุดร่วงลงไปเป็นผืนใหญ่ ซึ่งน่าจะเป็น
รอยที่เกิดขึ้นตอนงมศพเช่นกัน

สิ่งต่างๆ เหล่านี้มีได้อยู่นอกเหนือความคาดหมายของเงินอิงแม้แต่น้อย
เพราะมิได้นึกสับสนอันใดนัก นางจึงหันไปบอกกับเผยซู่ "เออล่ะ พวกเราไปที่
ห้องส้วมกันเถอะ"

ที่เกิดเหตุเบาะแสหลักฐานถูกทำลายหมดสิ้นเช่นนี้สืบไปก็หา
มีประโยชน์อันใดไม่ มิสู้รีบไปจัดการรวบรวมเบาะแสหลักฐานอื่น

เผยซู่เดินนางไปยังห้องส้วมทันที

ห้องส้วมมีอยู่ด้วยกันสองห้องเล็กๆ แยกชายหญิง กลิ่นไม่รุนแรงนัก

เงินอิงเดินวนรอบห้องส้วมรอบหนึ่ง ก่อนจะเข้าไปตรวจดูที่ด้านใน

เพราะเผยซู่มีอาจตามเข้าไป จึงได้แต่ยืนตัวตรงอยู่ที่ด้านนอก สีหน้า

กระอักกระอ่วนยิ่ง

ทว่าครันคิดดูอีกที แม้แต่ห้องส้วมเงินอิงก็ยังไม่ปล่อยผ่าน ทุกเรื่อง
ล้วนลงมือจัดการด้วยตนเอง ทั้งหมดนี้ก็เพื่อช่วยเหลือเขามีหรือไร

ใจของเผยซู่จู่ๆ ก็ไม่อยู่กับเนื้อกับตัวคล้ายเมฆหมอกแผ่กระจาย

เงินอิงใช้เวลาตรวจสอบเพียงไม่นาน ไม่ทันไรนางก็ย้อนกลับออกมา

เผยซู่เดินขึ้นหน้าเข้าไปกระซิบถาม "พบเบาะแสอันใดบ้างหรือไม่"

เงินอิงมิได้ปฏิเสธทันที ทำเพียงกล่าวว่า "ยังต้องตรวจสอบอีก" ก่อนจะเอ่ยปากถามเขา "เจียนเทียนเจียงพำนักรอยู่ที่ใด"

เผยชู่เดินนำอยู่ทางด้านหน้า เสียงพูดแผ่วเบาว่าก่อนหน้านี้ "ข้าให้เขาพำนักรอยู่ในจุดที่ห่างไกลผู้คนที่สุด หนึ่งเพราะเขาพฤติกรรมไม่เหมือนกับผู้อื่น สองก็เพราะต้องการหลบเลี่ยงหูตาผู้คน"

เขายกมือกดลงที่ข้างเอว หัวคิ้วขมวดเข้าหากันแน่น แววตากลัดกลุ้มยิ่ง "เพื่อเบี่ยงเบนสายตาของคนนอก ข้าจึงใช้ลานเรือนรับรองพวกนั้นจนเต็ม ใครจะไปคิด คนค่านวณมีลัทธิฟาลิซิส สุดท้ายก็ยังคงเกิดเรื่องขึ้น"

เสียงหัวเราะแผ่วเบาดังลอดออกมาจากลำคอของเขา เผยชู่ดับด้ามกระบี่เบาๆ สองสามคราพลางถอนหายใจกล่าวว่า "กำลังคนมีไม่พอ ลิขิตสวรรค์ยากคาดเดา ต้องทำเช่นไร...ต้องทำเช่นไรกัน"

ยามนี้เงินอิงสองตาจับจ้องไปทางด้านหน้า ใบหน้าที่น้อยนัยที่จะแสดงความรู้สึกนั้นยังคงสงบนิ่งเช่นทุกครั้ง "ไว้รวบรวมข่าวสารข้อมูลเสร็จสิ้น มีข้อสรุปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว อาชู้ค่อยทอดถอนใจก็ยังไม่สาย"

พอได้ยินอีกฝ่ายพูดเช่นนั้นเผยชู่ก็ตะลึง ขณะกำลังจะพูดอะไรบางอย่างจู่ๆ เขาก็เห็นเงินอิงยื่นมือชี้ "เรือนหลังนี้กระนั้นหรือ"

เผยชู่ตะลึงไปชั่วขณะ ครั้นหันมองกลับมาเขาก็พบว่าพวกตนเองกำลังยืนอยู่หน้าเรือนเล็กๆ หลังหนึ่ง ไซ้เรือนที่ให้เจียนเทียนเจียงใช้เป็นที่พักจริงๆ ข้างประตูมีทหารกองกำลังสกุลเผยในชุดเกราะสองสามนายยืนเฝ้าอยู่

"ใช่แล้ว" เผยชู่ตอบ เขาโบกมือสั่งให้ทหารพวกนั้นถอยออกไปพลางกล่าว "เรือนชิงเฟิงแห่งนี้ไม่เพียงเงียบสงบ แต่หากยังห่างจากประตูข้างไม่ไกล สะดวกต่อการเข้าออก"

เส้นเสียงห่มต่ำถูกลมวสันต์ลู่บไล้จนกลับกลายเป็นอบอุ่นอ่อนโยน
ไม่ต่างอันใดกับเสียงพิณ

518

ดักไม่ได้

เงินอิงยังไม่เข้าไปภายใน นางหยุดทำสำรวจจตุรรอบๆ

มองดูเฟินๆ ที่นี้ไม่มีอันใดแตกต่างจากลานเรือนหลังอื่นสักเท่าใดนัก ต่างล้วนผนังขาวกระเบื้องดำ ชายคางอนโค้ง ยามนี้ประตูลานสีแดง ถูกปิดบังไว้ครึ่งหนึ่ง บนป้ายที่อยู่เหนือวงกบประตูด้านบนมีอักษรเขียนเอาไว้ว่า 'ชิงเฟิง'

เผยชุดลักประตูเปิด ขณะเดินตามเขาเข้าไปด้านใน เงินอิงก็ได้ยินเผยชุดขึ้น "ลานเรือนพวกนี้รูปแบบแตกต่างกันไม่มาก ล้วนขาดห้องข้างไปส่วนหนึ่ง"

เงินอิงกวาดตามองไปรอบๆ ในเรือนม่านหน้าต่างเฉลี่ยงเขียว ทางฝั่งตะวันออกมีต้นอินชิ่งปลูกอยู่ต้นหนึ่ง กิ่งก้านเต็มไปด้วยใบเขียวช่อ

ประตูลานอยู่ตรงกับเรือนประธานขนาดสามห้องที่หันหน้ารับแสง ไม่มีห้องข้างฝั่งตะวันออก จะมีก็แต่ห้องข้างฝั่งตะวันตก ในลานไม่มีระเบียงวน

ทางเดินหินที่เชื่อมต่อไปยังเรือนประธานถูกหญ้าปกคลุมมิดชิด มองแทบไม่เห็น

เงินอิงมันใจว่านอกจากเรือนประธานกับสวนดอกไม้ที่ถูกดัดแปลงเป็นสนามฝึกยุทธ์แล้ว ต้นไม้ต้นหญ้าภายในจวนเผยฐู่ไม่เคยจะต้องพวกมันเลยแม้แต่หน่อย

"อย่างไรดินเลนก็ยังเดินสะดวกกว่า" เงินอิงกวาดตามองไปรอบๆ พิมพ์บอกกับตนเอง

เผยฐู่รอยยิ้มแข็งขึ้น เพราะเข้าใจผิดคิดว่านางรังเกียจที่สถานที่แห่งนี้ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยพอ

เขาคำนึงเกินกว่าจะจัดการเรื่องพวกนี้จริงๆ หากมีเวลาว่าง มีผู้ออกหมัดสักสองสามครา เล่นงานหลวงถึงอวัยวะสองสามกระบวนให้หายครั่นเนื้อครั่นตัว ดอกไม้ต้นไม้ล้วนแต่เป็นเรื่องอึดอาดยึดอาดชวนหงุดหงิดรำคาญใจ

"บ่าวสองคนนั้นพักอยู่ที่ห้องข้างฝั่งตะวันตก?" จู่ๆ เส้นเสียงใสกระจ่างดูน่ากังวลขึ้น ทำเอาเผยฐู่สะดุ้ง

เขายังไม่ทันหันหน้ามาก็เอ่ยปากตอบออกไปตามสัญชาตญาณก่อนแล้ว "ใช่แล้ว อาอิง พวกเขาพักอยู่ที่ห้องข้างฝั่งตะวันตก เพราะเขียนเทียนเจียงไม่ต้องการคนปรนนิบัติรับใช้ ต้องการก็แค่คนปิดกวาดเรือนส่งอาหารสามมื้อเข้าไปในห้องทุกวัน ดังนั้นข้าจึงไม่ได้ส่งคนเข้ามาเพิ่ม"

เงินอิงพยักหน้าหน่อยๆ พลงย่างเท้าขึ้นไปบนบันไดหิน และเลิกล้ม่านเดินเข้าไปในห้อง

การจัดวางภายในเป็นไปอย่างเรียบง่าย นอกจากเครื่องเรือนที่พึงมีกับม่านสีพื้นแล้วก็ไม่มีข้าวของอื่นได้อีก ไหล่เล็กๆ ที่วางพิงอยู่ข้างผนังแลดู

สะดุดต่ายิ่ง

"คนผู้นี้เป็นผีสุราโดยแท้" เผยซู่กล่าว

เงินอิงเดินขึ้นหน้า ยกไหสุราแต่ละใบขึ้นดู ก่อนจะเดินเข้าไปยัง ส่วนพำนักอาศัยทางทิศตะวันออก หลังจากนั้นก็เข้าไปสำรวจยังห้องนอน ที่อยู่ทางฝั่งตะวันตก

เผยซู่เดินเข้าๆ ออกๆ ตามเงินอิงไม่หยุด ตลอดเวลาไม่ได้พูดอันใด อีกสักครู่คำ แม่แต่ตอนเงินอิงคลานเข้าไปได้เตียง พลิกรื้อที่หลับที่นอน หมอนมุ้ง เขาก็ทำเพียงเอ่ยมดด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง "ต้องการให้ข้าช่วยอันใด หรือไม"

หลังได้รับคำตอบปฏิเสธ เผยซู่ก็ยืนนิ่งอยู่ที่ข้างประตู มองดูเงาร่าง ชุลมุนของเงินอิงด้วยสายตาชื่นชม มุมปากจิกออกเป็นยิ้มเบิกบาน

การค้นหาดำเนินไปไม่นานเท่าใด ครั้นการตรวจค้นเสร็จสิ้น เงินอิง ก็ไม่ไปตรวจค้นที่อื่นอีก หากกลับเลือกที่จะสอบถามพยานอยู่ที่ห้อง ฝั่งตะวันตก

พยานมีอยู่ด้วยกันทั้งหมดสี่คน บ่าวไพร่สองคนเพราะตอนเกิดเหตุ กำลังหลับสนิท ในสายตาของเผยซู่ คำให้การของพวกเขาไม่ค่าเท่ากับไม่มี

ทว่าเงินอิงยังคงทำการซักถามคนทั้งสองอย่างละเอียด การใช้ชีวิตของ เจียนเทียนเจียงอันใดนางล้วนซักถามหมดสิ้น อีกทั้งยังจดลงบนสมุดบันทึก

ส่วนพยานอีกสองคน คนหนึ่งเป็นคนบอกเวลา เผยซู่เคยพูดถึง คนผู้นี้ก่อนหน้าแล้ว ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นหญิงรับใช้สูงวัยที่ทำหน้าที่เดินยาม ตอนกลางคืน

คืนนั้นหญิงรับใช้สูงวัยผู้นี้เข้าเฝ้าพร้อมกับสาวใช้อีกสองสามคน เพราะ จู่ๆ ก็รู้สึกปวดท้อง นางจึงปลีกตัวแวะไปห้องส้วมเพื่อปลดทุกข์ ทว่า

หลังจากออกมาจากห้องส้วมได้ไม่นาน นางก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวอะไรบางอย่างดังขึ้นที่ด้านหลัง พอหันกลับไปนางก็พบเจียนเทียนเจียงเข้า

จากปากคำให้การของนาง เจียนเทียนเจียงในเวลานั้นคล้ายออกมาจากห้องน้ำ กำลังมุ่งหน้าไปยังพื้นที่โล่ง เนื้อตัวคละคลุ้งไปด้วยกลิ่นสุรา วนาอยู่ห่างกันไกลก็ยังได้กลิ่น

หญิงรับใช้สูงวัยผู้นั้นรู้ว่าเขาชอบดื่มสุรา ตอนเดินยามกลางคืน นางเคยพบเห็นเจียนเทียนเจียงตื่นขึ้นมาเข้าห้องน้ำอยู่บ่อยครั้ง ดังนั้นจึงไม่ได้ซักถามอันใดมากมาย หลังมองดูปราดหนึ่งนางก็เดินจากไป

เมื่อผนวกคำให้การของนางกับคำให้การของคนบอกเวลาเข้าด้วยกัน เจินอิงก็เข้าใจถึงเส้นเวลาได้ชัดแจ้ง เส้นเวลานี้เริ่มจากกลางยามจื่อหนึ่งเค่อ หรือเที่ยงคืนสิบห้านาทีก่อน ไปจนถึงกลางยามจื่อสองเค่อหรือก็คือเที่ยงคืนสามสิบนาทีก่อน เจียนเทียนเจียงเริ่มจากถูกคนบอกเวลาพบเห็นก่อน หลังจากนั้น ก็ถูกหญิงรับใช้สูงวัยเดินยามพบเข้า

ครั้นแยกจดบันทึกคำให้การเหล่านี้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว เวลาก็ผ่านไป แล้วอีกหนึ่งช่วงยาม

ครั้นเจินอิงออกไปจากห้องฝั่งตะวันตก พระอาทิตย์ก็ค่อยไปทางทิศตะวันตกแล้ว แสงอาทิตย์ลอดผ่านหน้าต่างสลักลายเข้ามา แสงสีทองอาบย้อมห้องไปกว่าครึ่ง ลมวสันต์พัดผ่านบานหน้าต่างเข้ามาพร้อมกับกลิ่นใบหญ้า นุ่มนวลอ่อนหวานละมุนละไม

"อาซู ข้าอยากกลับไปดูศพของเจียนเทียนเจียงอีกครั้ง" เจินอิงเก็บคำให้การเข้าไว้ในแขนเสื้อ ก่อนจะเอ่ยปากบอกเผยซู

เผยซูขมวดคิ้วน้อยๆ "เจ้าพบเจออะไรบางอย่างเข้าใช่หรือไม่"

"ไม่มีอะไรมาก" เจินอิงสีหน้าสงบนิ่ง ตอนก้าวเดินออกจากประตูลาน

นางเอ่ยปากอธิบายให้เผยแพร่ฟังด้วยน้ำเสียงกระจ่างชัด "เมื่อพิจารณาจากปากคำของพยาน สถานที่เกิดเหตุ รวมถึงผลการชันสูตร เรื่องนี้แทบไม่มีอันใดน่าสงสัย ข้อสันนิษฐานเบื้องต้นของข้าคือเหล่าเจียนน่าจะพลั้งทำตกบ่อตาย"

นางมองดูเผยแพร่ด้วยสีหน้าคล้ายรู้สึกเสียใจ

เผยแพร่รู้สึกแปลกใจอยู่เล็กน้อย

ถึงน้ำเสียงจะยังคงใสกระจ่างดูจ่น ทว่าเสียงของเงินอิงกลับดังกว่าปกติ อยู่เล็กน้อย อย่างว่าแต่เผยแพร่เลย แม้แต่ทหารกองกำลังสกุลเผยแพร่ที่เฝ้าอยู่ข้างประตูพวกนั้นยามนี้ล้วนต่างมองมาตามเสียงนางหมดสิ้น

เผยแพร่ไม่วายนึกประหลาดใจ เขามองดูเงินอิงปราดหนึ่ง

สีหน้าของเงินอิงสงบนิ่งอย่างที่สุด นัยน์ตาใสกระจ่างดูจ่น ไม่ปรากฏระลอกคลื่นอันใด

เผยแพร่ชักสายตาไปทางอื่น ทว่าความรู้สึกแปลกประหลาดในใจกลับเหมือนจะทวีความรุนแรงมากขึ้นทุกที

ปกติเงินอิงไม่ชอบพูดเสียงดัง ทุกครั้งที่พบเจอเรื่องสำคัญ น้ำเสียงของนางมักกลับกลายเป็นทุ้มต่ำ

แต่ไม่ว่าจะน้ำเสียงหรือโทนเสียงยามนี้กลับดังกว่าปกติด้วยกันทั้งสิ้น

"ข้าตรวจสอบอยู่เป็นนาน แต่ก็ไม่พบร่องรอยเบาะแสอันใด แฮ่อ..." เงินอิงพูดขึ้นอีก น้ำเสียงยังคงกระจ่างชัด แม้แต่เสียงทอดถอนใจก็ยังดังอึกโข

เส้นเสียงของนางยามกระซิบจะฟังดูคล้ายธารน้ำกระจ่างใสไหลเอื่อยสบายๆ แต่ทันทีที่ตั้งขึ้นมันกลับเปี่ยมด้วยพลังทะลุทะลวง

เผยแพร่พยายามควบคุมตนเองอย่างสุดความสามารถไม่ให้ผลอชยี้หู

เขาถึงกับรู้สึกว่่าเสียงพูดของเงินอิงเมื่อครู่ลอยตามลมไปถึงยัง

ลานเรือนหลังอื่น

เพียงแต่เพราะแต่ไหนแต่ไรเขาก็ไว้วางใจในตัวเงินอิงมาโดยตลอด ดังนั้นถึงแม้จะสงสัยแต่เขาก็ไม่ได้บิปรากซักถามอันใด ทำเพียงเดินขึ้นหน้าไปเงียบๆ

จะว่าไปก็แปลก เงินอิงที่แต่ไหนแต่ไรก็ไม่ใช้คนพูดมาก วันนี้อันกลับไม่รู้ เพราะเหตุใดตลอดทางถึงได้พูดจ้อไม่หยุด หน้าซำยังเฝ้าพูดคำพูดก่อนหน้านี้ ซ้ำไปซ้ำมา ถึงจะไม่ถึงขั้นเหวกเหวกโวยวาย แต่ก็พูดมากอย่างที่เขานิเคยพบเจอมาก่อน

จนกระทั่งกลับมาถึงเรือนประธาน เงินอิงถึงได้หยุดพูด

และทันทีที่เสียงพูดหยุดลง สีหน้าของเงินอิงก็กลับกลายเป็นจริงจังเป็นพิเศษ

ครั้นชำเลืองเห็นเผยซู้ก็ให้รู้สึกหนาวสะท้าน เขาอำปากหมายเอ่ยถาม ทว่ายังไม่ทันที่คำพูดจะได้หลุดจากปาก เงินอิงก็กระตุกแขนเสื้อของเขาพลางส่ายหน้าเล็กๆ

เผยซู้รีบปิดปาก สีหน้าเคร่งขรึมขึ้นมาทันที

ไม่ต้องพูดอะไรมาก แค่เห็นสีหน้าของเงินอิง เขาก็รู้ได้ทันทีว่าคดีนี้คงไม่ใช่ง่ายแล้ว

เขาเองก็บอกไม่ได้เหมือนกันว่ายามนี้ตนเองรู้สึกเช่นไร เขาทำเพียงมองดูเงินอิงเดินผ่านลานเรือน อย่างขึ้นไปอยู่บนบันไดหิน เดินเข้าไปยังห้องที่เก็บศพ ไม่สนใจดอกไม้ที่เบ่งบานอยู่เต็มลานเรือนเลยแม้แต่น้อย

ทันทีที่ผ่านประตูตกลง เสียงของเงินอิงก็ดังลอยตามมาทันที

"อาซู้ ข้าต้องการบอกข่าวดีเรื่องหนึ่งให้ท่านรู้ แน่อน สำหรับท่านเรื่องนี้อาจไม่นับเป็นข่าวดีได้" นางเงยหน้ามองเผยซู้ สองตาใสกระจ่าง

เป็นประกาย

เผยชุ่มเตรียมใจเอาไว้แล้ว เขาพลิกมือเล็กมานขึ้น มือข้างหนึ่งกดลงบน
ด้ามกระบี่ตามความเคยชิน "ว่ามา"

"นี่เป็นคดีฆ่าคนตาย" จีนอิงตบออกมาอย่างรวดเร็ว น้ำเสียง
หนักแน่นเอี้ยตว่า "ที่คนบอกเวลากับหญิงรับใช้สูงวัยเดินยามเห็นนั้น
ไม่ใช่เจียนเทียนเจี้ยง แต่หากเป็นคนร้าย ความจริงเจียนเทียนเจี้ยงตายไป
ก่อนหน้านี้แล้ว"

519

ดรามมณกามเลื้อ

เผยซู่สีหน้าเคร่งขรึม นิ้วกุมด้ามกระบี่แน่น ไม่พูดไม่จาอันใด

เงินอิงจ้องเขาเหม็ง ใบหน้าไม่ปรากฏท่าทีลังเลแม้แต่น้อย "คืนเกิดเรื่อง
คนร้ายสวมเสื้อผ้าคล้ายเฉียนเทียนเจียงพร้อมเทสุวาลงบนตัว จนทั้งเนื้อทั้งตัว
เต็มไปด้วยกลิ่นสุรา ก่อนจะสวมรอยเป็นเฉียนเทียนเจียง หลังคำนวณเวลา
ชัดแจ้ง เขาก็ตั้งใจให้คนบอกเวลากับหญิงรับใช้สูงวัยเดินยามเห็นเขา
เดินเข้าออกห้องส้วม จะได้เป็นพยานยืนยันให้กับปรากฏการณ์ลง
เรื่องเฉียนเทียนเจียงพลัดตกบ่อน้ำ"

เผยซู่นิ่งเสียบ เขากำลังพยายามระงับอารมณ์โกรธซึ่งปรามไม่ให้ตนเอง
ชักกระบี่ออกมา

ถึงจะมีลางสังหรณ์อยู่ก่อนหน้านี้ ในใจหรือก็รู้สึกว่เรื่องนี้จะมีอะไรบางอย่าง
ผิดปกติ แต่ครั้งนี้ได้ยินเงินอิงเล่าความจริงออกมากับหูเช่นนี้ เพลิงโทสะ
ในใจก็ยิ่งลุกโหม นึกโมโหที่ไม่อาจลงมือสังหารคนร้ายด้วยมือตนเอง

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ น้ำเสียงชวนประหวั่นของเขาก็ดังขึ้น
"เจียนเทียนเจียงตายได้เช่นไร"

"จากผลการตรวจสอบที่เกิดเหตุ รวมถึงบันทึกปากคำให้การ ผนวกกับการอนุমানของข้า ข้าคิดว่าผู้ตายน่าจะถูกฆ่าตายอยู่ในห้องนอนก่อน หลังจากนั้นถึงได้ถูกเอาศพไปโยนทิ้งบ่อน้ำ" เจินอิงบอก นางสวมถุงมือเดินไปที่ไม้กระดานวางศพ เลิกผ้าขาวออก ยกศีรษะของเจียนเทียนเจียงขึ้น และชี้ไปยังบาดแผลที่ส่งผลถึงแก่ความตายนั้น

"พูดถึงบาดแผลนี้ก่อน" นางขยับส่วนหัวของศพให้มันหันไปทางเผยชู่อย่างเบามือ "เท่าที่ข้ารู้ ถึงการตกจากที่สูงจะสามารถทำให้เกิดบาดแผลเช่นนี้ได้ ทว่ายังมีความเป็นไปได้อีกอย่างที่สามารถทำให้กระดูกต้นคอ..."

"ข้าเข้าใจแล้ว" เผยชู่เอ่ยปากตอบขึ้นมาอย่างรวดเร็ว เขาขยับขึ้นหน้าประคองรับศีรษะของผู้ตายมาจากมือของเจินอิง สองมือเหยียดยื่นมาจากทางด้านหลัง มือข้างหนึ่งขยับขากรรไกรล่างของศพ ส่วนมืออีกข้างก็ตรึงข้างแก้มของศพไว้ ทำท่าบิต "เขาถูกคนหักคอ"

"ถูกต้อง" เจินอิงพยักหน้า "การเคลื่อนไหวนี้สามารถทำให้กระดูกต้นคอหลุดจากตำแหน่ง อีกทั้งยังทำให้คนตายได้ทันที หลังจากนั้นผู้ตายก็ถูกคนร้ายทิ้งลงมาจากที่สูงจนกะโหลกศีรษะกระดูกต้นคอแตกหักหลายจุด ทำให้สาเหตุการตายที่แท้จริงถูกร่องรอยกระดูกหักพวกนั้นกลับไปจนหมดสิ้น"

นางเดินไปยังอีกด้านของศพ น้ำเสียงใสสะอาดลอยละล่องอยู่ที่ข้างหูของเผยชู่ "ตอนนี้ข้าจะเล่าถึงการอนุমানทั้งหมดของข้าให้ท่านฟัง เริ่มต้นกันที่เวลาตายของเจียนเทียนเจียง"

นางหยิบเอาเสื้อตัวกลางสีขาวที่อยู่ในกองเสื้อผ้านั้นออกมา ชี้ไปยังคราบสีฟ้าบนเสื้อ "เสื้อตัวกลางที่มีสีตกใสนี้เป็นหลักฐานแรกที่ทำให้ข้าคิดว่า

การตายของเจียนเทียนเจียงเป็นการถูกผู้อื่นฆ่า และเป็นหนึ่งในหลักฐานที่สำคัญที่สุด"

เผยซู่หนึ่งเจียบอีกครา สีหน้าเย็นเยียบชวนประหวั่น

ถึงจะเห็นท่าทีของอีกฝ่ายอยู่ในสายตา แต่ถึงกระนั้นเงินอิ่งก็มีได้แสดงอาการอันใดออกมามากมายนัก นางวางเสื้อตัวกลางลงก่อนจะหยิบเอาเสื้อคลุมสีฟ้าขึ้นมา เลิกเปิดให้เห็นถึงขั้วในของมัน "พวกเรามาดูเสื้อตัวนั้นก่อน เสื้อตัวนี้เป็นเสื้อสองชั้น มีด้านในกับด้านนอก หากไม่ใช่เพราะเปียกโชกจริงๆ สีฟ้าด้านนอกไม่มีทางซึมทะลุผ้าซับใน ย่อมถูกเสื้อตัวกลางได้ด้วยเพราะเหตุนี้หลังพบรอยเปื้อนบนเสื้อตัวกลาง ข้าก็นึกสงสัยแล้วว่าคดีนี้ต้องมีสายสนกลในอะไรบางอย่าง"

นางวางเสื้อกลับเข้าที่ด้วยสายตาเหมินเฉย "เจียนเทียนเจียงตกบ่ตายนอนอยู่ที่กันบ่อเปียกชื้นนานหกชั่ววัยม หรืออาจจะมากกว่านั้น ใบหน้า หู และมือของเขาล้วนสะอาดสะอ้าน จะมีก็แต่ท้ายทอยเท่านั้นที่มีคราบฝุ่นอยู่เล็กน้อย ด้านหลังของเสื้อคลุมหรือก็มีคราบสกปรกอยู่นิดหน่อย เห็นได้ชัดว่าสภาพศพตอนถูกพบเห็นอยู่ในท่านอนหงาย"

"ถูกต้อง" เผยซู่กล่าวยืนยัน "ตอนงมศพ ร่างของเขานอนหงายอยู่จริงๆ ขาทั้งสองข้างพับอยู่ใต้ร่าง งอเข้าด้วยกัน"

นางยิ้มให้กับเขา "เอละ พวกเรารู้แล้วว่าเขตายอยู่ในสภาพนอนหงาย ซึ่งนั่นก็หมายความว่าเสื้อผ้านด้านหลังของเขาสัมผัสอยู่กับดินโคลนเปียกชื้นเป็นเวลานาน ทว่าเสื้อตัวกลางนั้นด้านหลังของมันกลับสะอาดสะอ้าน"

เงินอิ่งหยิบเอาเสื้อตัวกลางสีขาวนั้นขึ้นมาอีกครั้ง พลิกหันด้านหลังให้เผยซู่ดู "ดังนั้นข้ออนุมานแรกที่ข้าได้ก็คือระดับความชื้นของพื้นดินกันบ่อนั้นไม่อาจทำให้สีของเสื้อตัวนอกตกใส่เสื้อตัวกลางได้ ซึ่งก็ทำให้ข้าได้ข้ออนุมาน

ที่สองตามมา สาบเสื้อของเจียนเทียนเจี๋ยยังน่าจะแช่อยู่กับน้ำปริมาณมาก ทำให้สีตกรุนแรง ย้อมสาบเสื้อตัวกลางที่อยู่ด้านในจนกลายเป็นสีฟ้า

นางซุกเท้าเดินช้าๆ น้ำเสียงสงบนิ่ง "เมื่อครู่ท่านเองก็บอกว่าผู้ตายนอนหงายอยู่ในบ่อ หากจะบอกว่าเพราะเมื่อคืนฝนตก น้ำฝนทำสาบเสื้อของผู้ตายเปียกโชกจนเกิดผลลัพท์อย่างที่เห็นอยู่ในเวลานี้ คำพูดดังกล่าวย่อมฟังดูมีเหตุผล ทว่าหากคำพูดนี้ฟังขึ้น เช่นนั้นมันย่อมนำมาซึ่งคำถามใหม่ประการหนึ่ง"

นางก้มหน้าพลิกดูบันทึกลงในมือพลางบอก "จากปากคำให้การของคนบอกเวลากับหญิงรับใช้สูงวัยเดินยาม เมื่อคืนตอนพวกเขาเห็น 'เจียนเทียนเจี๋ย' ปรากฏกาย มันเป็นเวลาช่วงหลังกลางยามจื้อหนึ่งเค่อ ทว่าในเวลานั้นฝนหยุดตกแล้ว"

นางมองไปทางเผยชู่ สีหน้าเคร่งขรึมเช่นเดียวกัน "เมื่อคืนข้าพักอยู่ที่โรงเตี๊ยม เพราะไม่คุ้นชินนักจึงตื่นขึ้นมากลางดึกสองครั้ง ข้าจำได้ชัดว่าตอนตื่นขึ้นมากครั้งที่สอง กาน้ำหยดบอกเวลายามจื้อตรง นอกหน้าต่างไม่มีเสียงฝนแล้ว แต่เพราะกลัวจะจำผิด ข้าจึงซักถามคนบอกเวลากับหญิงรับใช้สูงวัยเดินยามนั้นอีกครั้งอย่างละเอียด พวกเขาต่างยืนยันว่าเมื่อคืนต้นยามจื้อสองเค่อโดยประมาณ ฝนหยุดตกโดยสิ้นเชิงแล้ว"

เผยชู่ตะลึงมองดูนางด้วยใจที่เต็มไปด้วยความข้องใจใหญ่โตเช่นนั้น แต่เขากลับมองไม่เห็น!

ตอนซักถามปากคำ เขาสนใจแค่สิ่งที่พยาน 'พบเห็น' แต่กลับไม่เคยคิดมาก่อนว่าเสื้อผ้าเปียกขึ้นกับเวลาที่พยานพบเห็นผู้ตายนั้นกลับขัดแย้งกันเอง

ทันใดนั้นเขาก็ได้ยินเงินองผูดขึ้นอีก "หากว่ากันตามแนวคิดเช่นนี้

ความเป็นไปได้ที่สาบเสื้อของผู้ตายจะถูกน้ำฝนสาดซัดจนเปียกชุ่ม ย่อมสามารถตัดทิ้งได้ แล้วหากผู้ตายตกลงไปหลังฝนหยุดตก สาบเสื้อนั้น จะ 'เปียกขึ้น' ได้เช่นไร ดังนั้นข้าจึงคิดว่าเป็นไปได้หรือไม่ที่เสื้อเขาถูกทำเปียก จากที่อื่น"

คำถามนี้เห็นได้ชัดว่านางกำลังถามตนเอง เผยชุดลาดพอกที่จะ ไม่ต่อความ

เงินอิงเริ่มตอบคำถามเอง "เอาเป็นว่าพวกเราสมมติกันก่อนก็แล้วกันว่า บางทีก่อนตกลงไปในบ่อผู้ตายทำสุราหกหรือไปสัมผัสกับน้ำเข้าจนเป็นเหตุให้ สาบเสื้อเปียกขึ้น ดังนั้นเมื่อครู่ตอนตรวจสอบที่เกิดเหตุ ข้าถึงคอยมองหา แหล่งน้ำอยู่ตลอดเวลา"

รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเงินอิง "ที่แรกที่สามารถตัดออกไปได้ คือธารน้ำในสวนนั้น หนึ่งในเพราะที่ฟ้านักของผู้ตายอยู่ห่างจากธารน้ำนั้น ค่อนข้างไกล สองเสียงตกน้ำดังเกินไป หากเป็นเช่นนั้นจริง คนที่อยู่แถวนั้น ไม่ว่าเช่นไรก็ต้องได้ยินแน่ สามน้ำนั้นลึกไม่ใช่น้อย หากตกลงไปเนื้อตัวเขา ต้องเปียกชุ่มไปกว่าครึ่ง เป็นไปไม่ได้ที่จะเปียกแค่สาบเสื้อ"

นางหยุดไปชั่วขณะก่อนจะกล่าวอนุมานต่อ "นอกจากนี้ข้ายังตัด ห้องส้วมออกไปด้วย ที่นั่นเป็นส้วมหลุม ไม่มีน้ำอันใดแม้แต่หยด หลังจากนั้น ข้าก็นึกถึงห้องพักของผู้ตายขึ้นมาอีกครั้ง ถูกต้อง ชาวของภายในห้องนั้น ไม่ว่าจะอ่างน้ำ กาน้ำชา เขี่ยสุราต่างล้วนสามารถทำให้เกิดผลลัพธ์ เช่นนั้นได้ ทว่าการอนุมานนี้สุดท้ายก็ถูกหักล้างหมดสิ้น"

นางหยิบเอาบันทึกรายการออกมาจากแขนเสื้อ เทียบกับเนื้อหาที่บันทึกอยู่ ทางด้านบน "จากปากคำให้การของบ่าวทั้งสองคน เมื่อวานหลังกินข้าวเย็น เสร็จ สุราขวดสุดท้ายที่อยู่ในห้องถูกผู้ตายดื่มเกลี้ยง เขาเมาอ้อแอ้สั่งให้

บ่าวคู่นั้นไปเอาสุรามามาก พวกเขาสองคนเก็บข้าวของเครื่องใช้อย่างหวี ผ้าเช็ดหน้าอ่างล้างหน้าต่างๆ เป็นที่เรียบร้อย พร้อมนำเสื้อผ้าสำหรับวันพรุ่งนี้ออกมาวางไว้ให้เขียนเทียนเจียงก่อนจะกลับห้องไป"

นางหยุดอีกครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อ "วันรุ่งขึ้นตอนเอาอาหารเข้าเข้ามาให้ เพราะเห็นม่านมุ้งยังคงปล่อยระพื่นอยู่ พวกเขาคงคิดว่าผู้ตายยังไม่ตื่นเลยไม่ได้ปลุกอีกฝ่าย ในเวลานั้นซาที่อยู่เฝ้าประตูเพราะไม่เคยถูกแตะต้องมาก่อน บ่าวหนึ่งในสองคนนั้นจึงเอามันไปเททิ้ง เปลี่ยนซาใหม่ให้เขียนเทียนเจียงก่อนจะถอยกลับออกไปอีกคราว"

520

หนึ่งเรือนไม่กาด

เงินอิงปิดสมุดบันทึกตามองไปทางเฉยๆ "คำให้การของป่าวสองคนนั้น
ต่างยืนยันทันตรงกัน ตอนเบิกความเป็นพยาน ท่าทางของพวกเขาก็เป็น
ธรรมชาติ ตรรกะอันใดล้วนไม่มีช่องโหว่ เท่าที่ข้าเห็นไม่น่าจะมีปัญหาอันใด
พอจะบอกโดยรวมๆ ได้ว่าที่พวกเขาพูดมาทั้งหมดล้วนเป็นความจริง"

พอพูดจบสีหน้าท่าทางของนางก็กลับกลายเป็นลึกล้ำ "จนถึงตอนนี้
ข้าคงได้แต่ต้องกลับไปยังข้อสันนิษฐานแรกใหม่อีกครั้ง ซึ่งก็คือเปี้ยกฝน"

"เปี้ยกฝน?" เฉยๆ มองดูเงินอิงด้วยแววตาสงสัย "ทว่าเวลา
ไม่สอดคล้อง..."

จู่ๆ เขาก็เหมือนตระหนักรู้อะไรได้บางอย่าง รุม่านตาหดเล็กลง ใบหน้า
เคร่งขรึม

"ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น" เขาพยักหน้า ใบหน้าคล้ำเขียว "ข้าเข้าใจความหมาย
ของเจ้าแล้ว จุดสำคัญยังคงอยู่ที่เรื่องของเวลา"

"ใช่แล้ว เวลา" เฉินอิงพูดซ้ำอีกครั้ง เอ่ยปากยืนยันถึงการอนุมานของอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา ก่อนจะพูดเสริม "อย่างน้อยตอนต้นยามจื่อร่างของเฉียนเทียนเจียงก็น่าจะตกลงไปอยู่ที่ก้นบ่อแล้ว อาบน้ำฝนอยู่อย่างน้อยก็สองเค่อ หากไม่สาบเลือดของเขา ย่อมไม่มีทางเปียกโชกเช่นนั้น ทว่าคนที่ตายไปในช่วงต้นยามจื่อ กลับมาปรากฏตัวราวกับภูตผีในช่วงกลางยามจื่อหนึ่งเค่อ หน้าข้ายังถูกคนสองคนพบเห็นเข้า หากคนผู้นั้นไม่ใช่ภูตผีปีศาจ เช่นนั้นก็มีความเป็นไปได้เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น หรือก็คือ เป็นไปตามการอนุมานของข้าก่อนหน้านี"

"คนร้ายปลอมตัวเป็นเฉียนเทียนเจียง กระทำการบ้าระห่ำ อาศัยเรื่องอุบัติเหตุตกจากที่สูงกลบเกลื่อนข้อเท็จจริงที่ว่านี่เป็นการฆ่าคนตาย" เผยซูพูดด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ

"ถูกแล้ว" เฉินอิงพยักหน้า หลบตามองดูบันทึกลงมือ รอยยิ้มยังคงไม่จางหาย "ข้าพูดถึงข้อสันนิษฐานเรื่องเวลาการตายของเฉียนเทียนเจียงจบแล้ว หลังจากนั้นข้าจะอนุมานถึงเรื่องสถานที่ตายของเขา เรื่องนี้หลักฐานมีอยู่ด้วยกันสองชิ้น"

นางเงยหน้ามองเผยซู ซีไปยังกองเลือดผ้าของผู้ตายที่วางอยู่หน้าเขา "หลักฐานชิ้นแรกคือร่องเท้าของผู้ตาย"

พอได้ยินเช่นนั้นเผยซูก็รีบหยิบร่องเท้าคู่นั้นขึ้นมา

เฉินอิงบอกเขา "ไม่ว่าอาซูสังเกตเห็นหรือไม่ พื้นร่องเท้าของผู้ตายเรียกได้ว่าสะอาดสะอ้าน แทบไม่มีใครบสกปรกอันใด"

"เช่นนั้นหรือ" เผยซูเลิกคิ้ว พลิกพื้นร่องเท้าขึ้นดู ก่อนจะพบว่าพื้นร่องเท้านั้นสะอาดหมดจดจริงๆ มีฝุ่นจับอยู่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

เฉินอิงกล่าวต่อ "ไม่ว่าท่านได้สังเกตเห็นหรือไม่ เส้นทางหินในจวน

ส่วนใหญ่ล้วนมีวัชพืชงอกเงยอยู่เต็มไปหมด หน้าซ้ายังลื่นมากอีกด้วย ยิ่งวันฝนตกด้วยแล้ว เกรงว่าจะเดินกันไม่ถนัด เมื่อครู่ซ้าสังเกตเห็นว่า แม้แต่ท่านเองก็ยังเดินบนพื้นโคลน"

หลังจากย่อนคิดดูครู่หนึ่ง เผยซู้ก็พบว่ามันเป็นเช่นนั้นจริงๆ เขา พยักหน้า "เดิมซ้าเองก็หาได้รู้สึกไม่ แต่พอคิดๆ ดู มันเหมือนจะเป็นเช่นนั้นจริงๆ"

เมื่อพูดจบเผยซู้ก็เข้าใจได้ทันที เขาอดยิ้มออกมาไม่ได้ "คำพูดของเจ้านี้ ซ้าเข้าใจแล้ว หากเขียนเทียนเจียงตายอยู่นอกห้อง เมื่อคืนฝนตก เส้นทางต่างๆ ย่อมกลายเป็นดินเลนหมดสิ้น พื้นรองเท้าของเขาไหนเลยจะสะอาดสะอ้าน เพียงนี้ได้"

"นี่เป็นเพียงเหตุผลประการหนึ่งเท่านั้น" ริมฝีปากของเงินอิงยกโค้ง นางก้มหน้ามองดูบันทึก "บ่าวทั้งสองคนให้ปากคำว่ารองเท้าถูเท้าที่เขา จัดเตรียมไว้ให้ผู้ตายนั้นล้วนเพ่งชักทำความสะอาด จากคำให้การของ พวกเขา รองเท้าถูเท้าที่พวกเขาจัดเตรียมไว้ก็คือของสองชิ้นที่พวกเราเห็น อยู่ในเวลานี้ นี่ก็แสดงให้เห็นชัดว่าเมื่อคืนตอนผู้ตายเข้านอน เสื้อผ้าเหล่านี้ อยู่ที่ปลายเตียงของเขา"

นางซ้อนตามองเผยซู้ สีหน้าหนักแน่นมั่นคง "จากการสันนิษฐานขั้นต้น ของซ้า ห้องของผู้ตายถึงจะเป็นสถานที่เกิดเหตุแรก"

เผยซู้พยักหน้าไม่พูดไม่จาอันใด

เงินอิงกล่าวขึ้นอีก "ส่วนหลักฐานชิ้นที่สองที่ยืนยันถึงข้อสันนิษฐานนี้ ก็คือรอยเท้าครึ่งหนึ่งที่อยู่ใต้หัวเตียงของผู้ตาย"

เผยซู้เงยหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว มีรอยเท้าด้วยกระนั้นหรือ

จู่ๆ เขาก็นึกขึ้นได้ เมื่อครู่ตอนตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ เงินอิงได้มุด

เข้าไปดูที่ได้เตียงของเจียนเทียนเจียง ที่แท่นางก็พบเจอเบาะแสสำคัญเช่นนี้

เผยชู้ไม่รู้ว่าควรพูดอะไรดี เขาทำได้แต่เพียงล้างหูหรือฟัง

เจินอิงชักเท้าขยับเข้าไปใกล้เผยชู้ แสดงภาพร่างบนสมุดบันทึกให้เขาดู
"อาชู้ท่านดู นี่คือภาพร่างใต้เตียงของผู้ตายที่ข้าवादไว้"

เผยชู้ก้มมอง เห็นบนภาพมีจุดดำเล็กๆ กระจายเป็นวงกว้างอยู่
หลายจุด มุมบนซ้ายมีตัวอักษรคำว่า 'ฝุ่นละออง' เขียนไว้สองคำ ส่วนที่อยู่
กลางจุดดำมีตัวอักษรเขียนไว้อยู่สองสามแห่ง แบ่งเป็น 'รอยเท้า' 'ถุงเท้า
สกปรก' 'กระดุกไก่' และอื่นๆ

เผยชู้รู้สึกประหลาดใจ พูดถึงรายละเอียดของคดีกันอยู่ดีๆ เหตุใด
จู่ๆ ถึงกลายเป็นเรื่องพวกนี้ได้

เจินอิงมองดูเขา สีหน้ายังคงสงบนิ่งเหมือนเช่นทุกครั้ง "ห้องของ
เจียนเทียนเจียงแม้จะนับได้ว่าสะอาด ทว่าใต้เตียงกลับสกปรกยิ่ง ข้าทนายว่า
เขาต้องซีเกียจมากเป็นแน่ อีกอย่างคนที่ท่านส่งมาสองคนนั้นก็น่าจะ
ไม่โปรดกวาดทำความสะอาดสักเท่าใดนัก"

มุมปากของเจินอิงขยับเล็กน้อยก่อนจะพูดต่อ "เมื่อครู่ตอนสำรวจ
ที่เกิดเหตุ ข้าจึงใจมุดเข้าไปใต้เตียง พบว่าใต้เตียงของผู้ตายเต็มไปด้วย
ข้าวของสารพัด ถุงเท้าสกปรก กระดุกไก่พวกนี้ล้วนมีฝุ่นจับหนา ดูท่า
อย่างน้อยก็สกปรกว่าวันแล้วที่ไม่มีคนทำความสะอาด และด้วยเพราะเหตุนี้
รอยเท้าครึ่งท่อนนี้ถึงได้ประทับอยู่ที่นี้"

นางชี้ไปยังจุดที่นางทำเครื่องหมายไว้ ก่อนจะหมุนหน้ากระดาศไปทาง
เผยชู้เพื่อให้เขาเห็นได้โดยสะดวก "ท่านดู รอยเท้านี้ปลายเท้าหันไปทาง
ปลายเตียงอีกทั้งยังใหม่อยู่มาก เทียบกับระดับความสกปรกยุ่งเหยิงใต้เตียง
รวมถึงระดับความสกปรกของที่นอนหมอนมุ้งแล้ว ข้าสามารถบอกท่าน

อย่างมันอกมันใจได้ว่ามันไม่ใช่ของที่ผู้ตาย บ่าวไพร่ ทหารองครักษ์ทั้งหลาย
ทิ้งเอาไว้แน่ คนพวกนั้นปกติล้วนเกียจคร้านเกินกว่าจะแต่งต้องสิ่งต่างๆ
เหล่านี้"

เส้นเสียงสะอาดสะอาดอันราวเสียงธารน้ำไหลดังอยู่ข้างหูของเมยชู้
ไม่รู้เพราะเหตุใดจู่ๆ เขาก็กลับกลายเป็นเคลิบเคลิ้มราวกับคนเลอะเลือด

ทันใดนั้นเขาก็นึกขึ้นได้ สมัยยังเป็นเด็กท่านแม่ของเขาคล้ายจะ
เคยพูดอะไรเช่นนั้นมาก่อน

'สกปรกอะไรเช่นนั้น' สตรีในความทรงจำผู้นั้นทิ้งเกียรติยศแห่ง
สุหิณโพลวง หยิบเอาไม้กวาดขึ้นมาถือไว้ ลงมือปัดกวาดได้เพียงด้วยตนเอง
พลงมอดูบุรุษหนุ่มผู้องอาจห้าวหาญด้วยสายตาซึ่งซัง

ทุกครั้งที่เห็นเช่นนั้น บุรุษหนุ่มผู้นั้นก็มักจะยืมขัดเงิน ทำทางราวกับ
ไม่รู้จะวางมือเท้าไว้ที่ใด เอ่ยปากอธิบายหน้าตาว่า 'ข้าก็เรียกคนมา
ทำความสะอาดอยู่ทุกวันนะขอรับ'

สตรีนางนั้นพาดไม้กวาดลงกับพื้นอิฐเต็มแรง สีหน้าซึ่งซัง ตวาดด่า
ชายหนุ่ม 'รู้จักแต่ทำความสะอาดเพียงผิวเผิน ได้เพียงอันใดไม่เคย
เก็บกวาด รู้อยู่ว่าตนเองข้อเสียมากมี แทนที่จะเรียกคนมาปรนนิบัติรับใช้
กลับให้ข้าเหนื่อยอยู่ผู้เดียว'

ถึงปากจะพูดเช่นนั้น ทว่าเมยชู้กลับรู้สึกว่าสตรีนางนั้น มารดาของเขา
แท้แล้วกลับชื่นชอบยิ่งนัก

ท่านพ่อก็เช่นกัน

เสียงโอดครวญเล็กๆ ถ้อยคำแก้ตัวน้อยๆ พวกนั้นไม่ต่างอันใดกับ
แสงตะวันที่อาบไล่เจ้าฤดูร้อน ทั้งเล็กละเอียดทั้งอบอุ่น

เขายังจำได้ถึงท่าทางยามพูดคุยกันของพวกเขาคือ มุมปาก ดวงตา

หว่างคิ้ว ล้วนเอ๋อตันไปด้วยความรู้สึกปลาบปล้ำม เปี่ยมล้นไปด้วยความสุข
 ความคิดอ่านไม่ต่างอันใดกับผืนน้ำที่แผ่กระจายออกไป เผยชูถึงกับ
 ลืมตัวไม่รู้ว่าตนเองยามนี้อยู่ที่ใด

"...ดังนั้นข้าจึงสันนิษฐานว่าตอนลงมือคนร้ายยืนอยู่ที่หัวเตียง" ในที่สุด
 เงินอิงก็กล่าวสรุป ครั้นเงยหน้าขึ้น นางก็พบว่าสีหน้าของเผยชูไม่ปกติ

"ท่านกำลังคิดอันใดอยู่ เป็นอะไรหรือไม่" นางถามเผยชู สองตา
 จับจ้องอยู่บนร่างของเขา

ทันใดนั้นเผยชูก็ราวกับถูกของร้อนลวกจากอกถึงแขนขา เจ็บปวด
 ราวกับถูกไฟเผา

เขาพลันได้สติขึ้นมาทันที

ขณะที่การวิเคราะห์คดีกำลังดำเนินไปถึงจุดสำคัญ จู่ๆ เขากลับ
 ใจลอยไปเสียเฉยๆ นับว่าผิดต่อน้ำใจของเงินอิงโดยแท้

"ไม่มีอะไร" เขาไถ่กลบเกลื่อนออกมาคราหนึ่ง มือที่กุมอยู่บนด้ามกระบี่
 กลับเปลี่ยนมากุมหน้าผาก "คดีนี้มีจุดสงสัยมากมาย เพียงแต่ก่อนเจ้ามา
 ข้ากลับไม่รู้สึกละเลยสักนิด"

ยังไม่ทันพูดจบ น้ำเสียงของเขาก็กลับกลายเป็นจริงจัง เขาจ้องลึก
 เข้าไปในดวงตาของเงินอิง ท่าทางหนักแน่นมั่นคง

"อาอิง โชคดีที่มีเจ้าอยู่ สถานการณ์ถึงกลับกลายเป็นดีขึ้นเช่นนี้" เขา
 พูดด้วยเส้นเสียงชวนเคลิบเคลิ้มคล้ายฝากแผ่ซึ่งกลิ่นหอมของสุราชั้นเลิศ

521

ภาพร่างขั้นต้น

เมื่อเงินอิงได้ยินเช่นนั้นนางก็โบกมืออย่างไม่ถือสา ทว่าที่นาง
ครุ่นคิดอยู่กลับเป็นอีกเรื่อง

"เจียนเทียนเจียงถูกคนสังหาร เรื่องนี้พวกเรามั่นใจได้ ทว่า..."
นางมองไปทางเฉยชู สายตาฝากแฝงไว้ซึ่งความรู้สึกกลัดกลุ้มกังวล
"...คนร้ายผู้นี้ น่าจะเป็นคนใน หากข้าคาดเดาไม่ผิด คนที่ลงมือสังหาร
เจียนเทียนเจียงน่าจะอยู่ในจวนนี้"

ทันทีที่คำพูดนี้หลุดออกจากปากของเงินอิง กลิ่นอายบนตัวของเฉยชู
ก็เย็นเยียบลงอย่างรวดเร็ว

"เทียบกับการตัดสินใจครั้งนี้แล้ว ข้ารู้สึกว่าการจับคนร้ายตัวจริงให้ได้นั้น
ยากเย็นยิ่งกว่า" เงินอิงพูดต่อ สีหน้ากลัดกลุ้มจริงจัง "ทุกคนในจวนล้วนแต่
น่าสงสัย ยิ่งไปกว่านั้นยังมีความเป็นไปได้ที่ว่าเรื่องนี้คนร้ายอาจไม่ได้ลงมือ
คนเดียว เบื้องหลังอาจมีคนอื่นช่วยวางแผนด้วย"

พอพูดถึงจุดนี้สีหน้าของเงินอิงก็เคร่งขรึม มีหนอนบ่นไอ้อยู่ข้างกาย
เผยซู่แต่คิดถึงจุดนี้แผ่นหลังของนางก็หนาวสะท้านแล้ว

ทว่าครั้นคิดดูอีกที เรื่องนี้เหมือนจะไม่ใช่เรื่องแย่อย่างใด อย่างน้อย
การตายของเจียนเทียนเจี้ยงก็พิสูจน์ให้เห็นชัดถึงข้อสงสัยตลอดสิบกว่าปีมานี้
ของสกุลเผย

การตายของเผยก่วงบิดาของเผยซู่เกิดขึ้นจากเงื้อมมือของคนกันเอง
นั่นเป็นการจงใจฆ่าและมีการวางแผนอยู่ก่อนล่วงหน้า ซึ่งเป้าหมาย
ก็ชวนให้คนรู้สึกหนาวสะท้านยิ่งนัก

กองกำลังทั้งสองทำสงครามกัน แม้ทัพสิ้นชีวิต นี่ไม่ใช่เรื่องความเป็น
ความตายของคนผู้เดียว แต่กลับเป็นความรุ่งเรืองล่มสลายของทั้งกองทัพ
ทั้งแผ่นดิน หากมิใช่เพราะกองกำลังสกุลเผยยอมทุ่มเทเสียสละใหญ่หลวง
เพื่อให้ได้มาซึ่งชัยชนะแล้วละก็ ยามนี้ต้าฉู่ไหนเลยจะรุ่งเรืองรุ่งโรจน์เยี่ยงนี้ได้
ไม่มีผู้ใดกล้ารับรอง

ครั้นอนุมานดูจากเส้นเวลา ตอนซื่อรุ่กเข้าประชิดชายแดนเกิดขึ้นใน
ช่วงเวลาเดียวกับคังอ่องก่อกบฏ ทั้งสองฝ่ายทำงานสอดประสานกันอยู่ไกลๆ
ความสัมพันธ์รางเลือนเช่นนี้ทำให้คดีของเจียนเทียนเจี้ยงนี้เต็มไปด้วย
บรรยากาศทางการเมืองอย่างเห็นได้ชัด

คนที่ปลิดชีวิตเผยก่วง มิได้เป็นเพียงศัตรูธรรมดาๆ หากแต่เป็นพวกกบฏ
ก็เหมือนกับที่เผยซู่บอก คนผู้นี้ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางเหล่าเชื้อพระวงศ์
ขุนนางชั้นสูง ที่ลงมือลอบฆ่าเจียนเทียนเจี้ยงนั้นก็เพื่อปิดปากอีกฝ่าย

เงินอิงรู้สึกได้อยู่เลาๆ ว่าสิบกว่าปีมานี้คนที่ลงมือสังหารเผยก่วงกับ
คนที่ลงมือปลิดชีวิตเจียนเทียนเจี้ยง ไม่แน่ว่าอาจเป็นคนผู้เดียวกันด้วยซ้ำ

ต่อให้ไม่ใช่ คนที่วางแผนก็น่าจะเป็นคนเดียวกันเป็นแน่

"ไม่รู้ว่าจะต้องมีภาพร่าง...ของคนร้ายผู้นี้หรือไม่"

จู่ๆ เสียงของเมยชูก็ดังขึ้นที่ข้างหูนาง แฉวเบานุ่มมวลคล้ายดีดเส้น
ไล่สายพิน ปลูกเงินอิงให้ตื่นจากห้วงคิดคำนึง

นางขมวดคิ้วครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง รู้ดีว่าที่อีกฝ่ายพูดนั้นหมายความว่า
เขากำลังพูดถึงการวิเคราะห์ลักษณะของคนร้าย

ตอนคลี่คลายคดีลอบสังหารบนเขาเสียวสิง เงินอิงเคยทำการวิเคราะห์
ลักษณะของคนร้ายเบื้องต้นพระพักตร์ฮ้องเต้หยวนจยามาก่อน เมยชูคงรู้เรื่องนี้
จากในตอนนั้น

"มีภาพร่างขั้นต้นบางอย่างที่ข้าพบบอกกับท่านได้ในเวลานี้" เงินอิง
กล่าวพลางปลดถุงมือออก เก็บเข้าใส่ในถุงเก็บเครื่องมือ "หากพิจารณาจาก
วิธีการและเวลา จุดเด่นแรกของคนร้ายคือละเอียดรอบคอบ ซึ่งสามารถ
มองเห็นได้จากสองสามจุดต่อไปนี้"

นางกดหัวคิ้วลงน้อยๆ น้ำเสียงแผ่วเบาว่าหนักแน่น "อย่างแรก เขา
รู้ดีถึงช่วงเวลาการเคลื่อนไหวรวมถึงเส้นทางของการลาดตระเวนยามค่ำคืน
ของผู้คนในจวนโหวเป็นอย่างดี รวมถึงการตื่นนอนยามค่ำของเจียนเทียนเจียง
และการเคลื่อนไหวอื่นๆ นี่แสดงให้เห็นว่าคนร้ายจับตาพินิจพิจารณาดู
พวกท่านมาเป็นเวลานานแล้ว อีกทั้งยังเตรียมการมาเป็นอย่างดี"

ขณะพูดเงินอิงก็เดินไปหยุดอยู่ที่ข้างหน้าต่าง เงยหน้าทอดสายตามอง
ไกลออกไป

ต้นท้อต้นหนึ่ในสวนล้วนทิ้งใบหมดสิ้น ปลิดปลิวลอยละล่อง กลิ่นหอม
ของดอกไม้ใบหญ้าอบอวลอยู่กับผืนน้ำ เมฆบางเหนือเส้นขอบฟ้าคล้ายเคลื่อน
เผยให้เห็นถึงท้องฟ้าสีสดใส

น้ำเสียงของนางสงบนิ่งใสกระจ่าง "ประการที่สอง คนร้ายจงใจ

เลือกลงมือในคืนฝนตก หมายถึงเสียงฝนกลบเสียงการเคลื่อนไหวส่วนใหญ่ ยิ่งไปกว่านั้นน้ำฝนยังชะล้างร่องรอยได้รวดเร็ว สภาพอากาศหรือก็ชวนให้คนรู้สึกอ่อนเปลี้ยเพลียแรง สูญเสียความระแวดระวัง เรียกได้ว่าคนผู้นี้ครุ่นคิดรอบคอบระมัดระวังยิ่งนัก ประการที่สาม เขาใช้วิธีการปลอมตัวจงใจให้พยานพบเห็น สร้างสถานการณ์ลงทำเป็นพลัดตกลงไปในบ่อ สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นถึงความละเอียดรอบคอบของคนร้ายรายนี้"

นางหยุดพักไปชั่วอึดใจก่อนจะกล่าวต่อ "นอกจากนี้คนร้ายอาจมิใช่บ่าวไพร่ธรรมดาทั่วไป ฐานะของเขาแม้จะไม่สะดวกตาคณันก์ แต่ก็มีอำนาจหรือทำการใดได้โดยสะดวกอยู่ประมาณหนึ่ง ด้วยเหตุนี้เขาจึงเข้าออกจวนได้โดยง่าย อีกทั้งยังสามารถหาซื้อหูกยาได้ไม่ยาก แม้จะเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นก็ไม่ใช่สิ่งที่ต้องสงสัย"

"ความหมายของเจ้าคือบ่าวไพร่สองคนที่นอนหลับไม่รู้เรื่องนั้นบางทีอาจถูกคนวางยา?" เผยขู่การตอบสนองของรวดเร็วยิ่ง เขาถามออกมาทันควันสีหน้าเย็นเยียบ

"ข้าคิดเช่นนั้นจริงๆ" เงินอิงยืนหันหลังให้เผยขู่ มีก้นแต่น้ำเสียงที่ลอยละล่องไหลเลื่อนไม่หยุด "ทว่าข้าคิดว่ายาที่คนร้ายใช้ไม่น่าจะเป็นยาสลบ เพราะการผสมยาสลบนั้นไม่ง่าย อีกทั้งเศษยาที่เหลือก็ยังกำจัดทิ้งได้ยาก คนผู้นี้เป็นคนละเอียดรอบคอบ ยาที่เขาใช้น่าจะเป็นของที่ค่อนข้างธรรมดา ง่ายต่อการทำให้คนเข้าใจผิดว่าจะนำมาใช้เพื่อการอื่นอย่างยาสงบใจ"

"ยาสงบใจ?" เผยขู่หลุดปากพูดเสียงแผ่ว น้ำเสียงผิดเพี้ยนอยู่เล็กน้อย

เงินอิงหรีดตาลง นางหันกลับมาอย่างรวดเร็ว "ทำไม ท่านคิดอะไรได้กระนั้นหรือ"

ในยามนี้เผยขู่สีหน้ากลับกลายเป็นเขียวคล้ำ แวดตาเย็นเยียบแทบจะทำ

คนเป็นน้ำแข็งได้

"ท่านพ่อมีลูกน้องเก่าอยู่สองสามคน ยามนี้ล้วนพำนักอยู่ในลานเรือนใหญ่นั้นร่วมกับเจียนเทียนเจียง" เขาขมวดคิ้ว มือที่ไพล่อยู่ทางด้านหลังกุมเข้าหากันแน่นจนเส้นเลือดปูดโปน "หนึ่งในนั้นมีผู้อาวุโสแก่อยู่คนหนึ่ง ะยะนี้เพราะต้องลมหนาว ท่านหมอจึงจ่ายยาให้เขาไม่ใช่บ่อยเหมือนจะมียาสงบใจปะปนอยู่ด้วย"

"มียาสงบใจจริง ๆ?" เจินอิงสองตาเบิกกว้างคล้ายไม่นึกอยากเชื่อ นางแค่ยกตัวอย่างเฉยๆ เท่านั้น นึกไม่ถึงว่าจะพูดถูก

"นี่เป็นการค้นพบที่สำคัญยิ่ง" นางพยักหน้าพลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "หากท่านส่งคนไปสืบค้นเดี๋ยวนี้ เชื่อว่าต้องพบแนว่ยาสงบใจนั้นหายไปที่ใดหนึ่ง"

นางจ้องเผยซูเซมิ่ง สีหน้าท่าทางสงบนิ่งไม่มีอันใดผิดปกติ "เมื่อครู่ข้าบอกแล้วว่าทุกคนในจวนล้วนอาจเป็นคนร้ายได้ และคนร้ายอาจมีได้มีเพียงหนึ่ง"

"เข้าใจแล้ว" เผยซูพยักหน้าอย่างรวดเร็ว กลืนอายบนร่างเย็นเยือก "เพียงแค่เมื่อครู่จู่ๆ ได้ยินเจ้าบอกมาเช่นนั้น ข้าก็อดนึกหวั่นใจไม่ได้"

เจินอิงมองดูเขาอยู่ครู่หนึ่ง คิดอยากเอ่ยปากปลอบใจ แต่เพราะรู้ลึกๆ ว่าไม่มีประโยชน์อันใด นางจึงได้แต่ถอนหายใจเท่านั้น

ที่เผยซูต้องการในเวลานี้มิใช่การปลอบใจแต่หากเป็นความจริง

นางบริหารจัดการเรียบเรียงความคิดอ่านในสมองเสียใหม่ ก่อนจะพูดต่อจากหัวข้อสนทนาเมื่อครู่ "พวกเรามาพูดถึงจุดเด่นที่สามของคนร้ายต่อดีกว่า คนผู้นี้ไม่เพียงใจกล้า แต่ทักษะยุทธ์ยังไม่เลวอีกด้วย ลานเรือนของผู้ตายหน้าตาต่างประตูลิ้นใดล้วนยังอยู่ในสภาพดี ไม่มีร่องรอยฝุ่นบุกเข้าไป

แม้แต่บ่อย ข้าเดาว่าคนร้ายบางที่อาจจะแฝงเข้าไปอยู่ภายในก่อนหน้าแล้ว
รจนบ่าวสองคนหลับสนิทถึงค่อยปรากฏตัวออกมาฆ่าคน หลังจากนั้น
ก็แบกศพเดินอาดๆ ออกจากประตูไป และโยนศพทิ้งลงในบ่อน้ำแห่งขอด
นั้น"

"ออกจากประตู?" เผยชูรากับฟังไม่เข้าใจ เขาชมวดคิ้วถาม "ทว่า
ประตูลานนั้นแคเปิดบับไว้เฉยๆ เท่านั้น หากมีคนพบเห็นเข้า แผนการของเขา
มีเท่ากับถูกทำลายหรือ"

"ไม่ ตรงกันข้าม นี่ต่างหากที่เป็นสิ่งที่คนร้ายต้องการ" เฉินอิงหันหน้า
มองออกไปที่นอกหน้าต่าง

ต้นไม้เขียวชุ่มชยบไหวอยู่ภายใต้แสงตะวัน ดวงตาของนางคล้ายถูก
อาบย้อมจนกลายเป็นสีเขียวเข้ม "ผู้ตายออกจากเรือนไปห้องสุขา บังเอิญ
พลัดตกลงไปในบ่อ หลังจากนั้นก็ได้กลับมาอีก ในเมื่อเป็นเช่นนั้น
ประตูลานไหนเลยจะถูกปิดได้"

เผยชูตะลึงไปชั่วขณะ ในใจนึกหวาดประหวั่น

คนร้ายคิดอ่านละเอียดรอบคอบเช่นนี้ โอกาสที่จะจับตัวได้
ย่อมไม่ใช่่ง่าย ในเมื่อเป็นเช่นนั้นอันตรายก็ยิ่งเพิ่มมากเป็นทวีคูณ

เขาหลุบตาลงบ่อยๆ สายตาเย็นยะเยือก

ต่อให้ต้องขุดดินลึกสามซื่อ เขาก็จะไม่ยอมให้คนร้ายตัวจริงมีที่หลบซ่อน
ได้เป็นอันขาด

522

ตัวในแต้มลง

และแล้วเผยชู้ก็ได้ยื่นเงินอิงกล่าวขึ้นอีก "ว่ากันตามการคาดคะเนของข้าก่อนหน้านี้นี้ คนร้ายคงลงมือช่วงต้นยามจื่อสองเค่อจนถึงกลางยามจื่อหนึ่งเค่อ และที่เขาเลือกลงมือในช่วงเวลาดังกล่าวก็คงด้วยเพราะคำนวณดูดีแล้วว่าในช่วงเวลานั้นจะไม่มีใครเดินยามกลางคืนผ่านมา"

เผยชู้พยักหน้าสีหน้าเคร่งขรึม "คนร้ายผู้นี้เจ้าเล่ห์เพทุบายยิ่งนัก เขารู้ว่าทหารองครักษ์กับบ่าวไพร่ที่ประจำเวรยามตอนกลางคืนนั้นแบ่งออกเป็นสองกะ ต้นยามจื่อสองเค่อเป็นช่วงส่งมอบเวรยามพอดี"

"ใช่แล้ว" เงินอิงตอบด้วยน้ำเสียงสุ่มเยือกเย็น สีหน้าสงบนิ่ง "คนร้ายใจกล้าทั้งยังละเลียดรอบคอบ ลงมือก่อนที่จะพวกเราจะทันได้ทำอะไร เรียกได้ว่าร้ายกาจยิ่งนัก ทว่าเรื่องนี้...อาชู้ ท่านไม่จำเป็นต้องท้อแท้"

นางมองดูเผยชู้ นัยน์ตาระยิบระยับแวววาว "ไม่ว่าคนร้ายจะใจกล้าและละเลียดรอบคอบสักเพียงใด สุดท้ายไม่ว่าเช่นไรก็ต้องทิ้งร่องรอยอะไร

บางอย่างเอาไว้แน่ การที่ข้าพุดเสียงดังออกไปเมื่อครู่ ความจริงแล้วก็เพื่อกระตุ้นเขา"

"เจ้าหมายความว่าอย่างไร" เผยซุ่มมองดูนางอย่างงงงัน หว้างคิ้วขมวดเข้าหากันเป็นปม "ข้าคิดว่าที่เจ้าพุดเสียงดังเข้าไปเข้ามาเกี่ยวกับคดีนี้เมื่อครู่เป็นเพราะสืบไม่พบเบาะแสอันใดเสียอีก ที่แท้เจ้าก็กำลังหลอกคนร้ายตัวจริงที่ซ่อนตัวอยู่ในจวนหรือ"

เงินอิงส่งเสียง "อืม" ออกมาคำหนึ่ง ยอมรับในข้อสันนิษฐานของเขา ก่อนจะเอ่ยปากขึ้นว่า "จากความเป็นไปได้ หลังเกิดเรื่องคนร้ายอาจย้อนกลับมาอยู่ที่เกิดเหตุ ปลอมตัวปะปนอยู่กับคนที่เข้ามามุงดูเหตุการณ์ คอยจับตาดูท่าทีของทุกคน เก็บเกี่ยวความรู้สึกพึงพอใจอันน่าประหลาดนี้ ปรากฏการณ์เช่นนั้นอันที่จริงหาใช่เรื่องอัศจรรย์อันใดไม่ แน่นนอน คดีนี้บางทีคนร้ายอาจรู้สึกพึงพอใจต่อผลลัพธ์เช่นนั้นอยู่ก่อนหน้าแล้ว ทว่าเพียงไม่นานจู่ๆ ข้าก็ปรากฏตัวขึ้นมา"

นางพุดซาลง ใบหน้าเผยให้เห็นรอยยิ้มตามปกติ "ต่อให้ก่อนหน้านี้คนร้ายไม่รู้ข้าเป็นใคร ทว่ายามนี้เวลานี้เขาต้องรู้แล้วแน่ๆ คำพุดของข้าพวกนั้นน่าจะแพร่สะพัดถึงหูเขาได้ในเวลาอันรวดเร็ว หากข้าเป็นเขา หลังจากรู้เรื่องนี้ ท่านคิดว่าข้าควรทำเช่นไร"

นางกลอกตามองไปทางเผยซุ่ม รอยยิ้มกลับกลายเป็นพิลึกพิลั่น "ข้าคิดว่านับแต่วันนี้ไปเขาจะไม่ถามไถ่อันใดเกี่ยวกับคดีนี้ทั้งสิ้น เก็บหางทำตัวเป็นคน เพราะเรื่องราวหรือคำพุดเกินความจำเป็นนั้นไม่แน่ว่าอาจนำมาซึ่งภัยอันตรายใหญ่หลวง ชื่อเสียงเรื่องราวเกี่ยวกับเล่ห์เหลี่ยมของข้านี้ไม่ว่าเช่นไรก็ยังนับได้ว่าดีอยู่"

พอดูถึงตรงนี้รอยยิ้มของนางก็ลึกล้ำมากยิ่งขึ้น "หลังจากนี้อาซูกิแค้

เอาคนที่มาปรากฏตัวอยู่ในที่เกิดเหตุหลังเกิดคดีกับคนที่ไม่สนใจในคดีนี้ มาทำเป็นรายชื่อเปรียบเทียบ ถึงตอนนั้นข้าเชื่อว่าอย่างน้อยก็ต้องสามารถ ติกรอบคนร้ายออกมาได้ไม่น้อยกว่าเจ็ดส่วนแล้ว"

"ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น" เผยชูพูดคล้ายนี้ก็จะไรขึ้นได้

เงินอิงคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดเสริมออกมาอีกประโยค "อีกอย่าง... หากมีคนที่ไม่ได้พำนักอยู่ในลานเรือนใหญ่ นั่น แต่หลังเกิดเรื่องกลับวิ่งมา สังเกตการณ์ด้วย คนผู้นั้นอาจรู้ถึงใจเราเช่นกัน"

"เรื่องนี้ไม่จำเป็น" เผยชูส่ายหน้า คิ้วยาวๆ ขมวดเข้าหากัน "ข้าอยาก บอกกับเจ้าตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว ขอบเขตของผู้ต้องสงสัยสามารถตีวงให้แคบลง ได้อีกเล็กน้อย คนร้ายผู้นั้นบางทีอาจเป็นคนที่พำนักอยู่ในเรือนใหญ่"

"เอ?" เงินอิงรู้สึกประหลาดใจ "คำพูดนี้หมายความว่าอย่างไร"

เผยชูยกมูมปากด้านหนึ่งขึ้น รอยยิ้มแลดูพิลึกพิลั่นอยู่หลายส่วน "เมื่อครู่ตอนพวกเราย้อนกลับมาจากเรือนประธานกับเรือนที่เกิดเหตุ เจ้า สังเกตเห็นหรือไม่ว่าระหว่างทางต้องผ่านลานเรือนสองแห่ง"

"ใช่แล้ว" เงินอิงกล่าว หว่างคิ้วขมวดเข้าหากันน้อยๆ "นั่นก็ หมายความว่าสถานที่สองแห่งนี้อยู่ห่างกันไกลมาก"

"ไกลมากจริงๆ" เผยชูกล่าว รอยยิ้มเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ผากแฝงไว้ซึ่งความรู้สึกละอายยั้งตนเอง "เพราะลานเรือนสองชั้นนั้น เดิมไม่มีคนอยู่อาศัย มีทหารองครักษ์ลับคอยเฝ้าอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืน และเพราะข้ากลัวมีคนแอบลอบเข้ามาทำร้ายเจียนเทียนเจียง จึงวางกำลังคน ให้คอยเฝ้ายามอยู่ที่ด้านนอกเพิ่ม"

เขาก็มั่นใจบ้างๆ มูมปากยกโค้งยิ้มขึ้น "ข้าอุตส่าห์ป้องกันแน่นหนา แต่กลับป้องกันคนนอก มิได้ป้องกันคนใน ปล่อยให้คนพวกนั้นสบโอกาส

ลงมือ"

เงินอิง⁺ได้ยินเช่นนั้นกลับเห็นต่าง

"ข้ารู้สึกว่าเป็นโชคดีในโชคร้าย" นางสาวหน้าโล่งอก ถึงกับออกอาการ
ปลาบปลื้มยินดี "ขอบเขตผู้ต้องสงสัยหดเล็กลง โอกาสที่จะจับตัวคนร้ายได้
ก็ย่อมมากยิ่งขึ้น สามารถประหยัดเวลาคัดตัวผู้ต้องสงสัยไปได้มาก"

"ก็หวังว่าจะเป็นเช่นนั้น" เผยชู⁺เค้นรอยยิ้มออกมา เห็นได้ชัดว่า
เขาไม่ปรารถนาจะเห็นเงินอิง⁺เป็นกังวล เพียงไม่นานเขาก็ฝันทำตัวกระปรี้
กระเปร่าพูดว่า "ทหารองครักษ์ลับที่ซ่อนตัวอยู่พวกนั้นล้วนไม่เลว หนึ่งกลุ่ม
ประกอบด้วยคนสามคน ต่างคอยจับตาดูซึ่งกันและกัน ข้าคิดว่าโอกาส
ที่จะมีคนร้ายแฝงอยู่ในกลุ่มพวกเขานั้นมีไม่มากนัก มีพวกเขาอยู่ คนร้าย
ย่อมไม่มีทางแอบเข้ามาจากด้านนอกได้ เพราะฉะนั้นคนที่ลงมือจึงเป็นไปได้
ก็แต่คนที่อาศัยอยู่ในลานเรือนนั้นเท่านั้น"

เงินอิง⁺เพียงพยักหน้าไม่พูดไม่จาอันใด จากคำพูดของเผยชู⁺ นางพอ
อนุมานได้เรื่องหนึ่ง นั่นก็คือคนร้ายไม่น่าจะเป็นทหารองครักษ์

ขนาดทหารองครักษ์ยังมีกลุ่มละสามคน คอยจับตาซึ่งกันและกัน
คาดว่าทหารที่ยืนยามตอนกลางคืนก็คงเช่นกัน หากคนร้ายเป็นหนึ่งใน
พวกเขา ไม่ว่าจะประจำเวรยามอยู่หรือไม่ การเคลื่อนไหวย่อมถูกจำกัด
โอกาสจะลงมือเรียกได้ว่าน้อยยิ่งกว่าน้อย

ครั้นคิดถึงจุดนี้เงินอิง⁺ก็เอ่ยปากถามเผยชู⁺ "อาชู⁺ ท่านมีคนที่เชื่อถือ
ไว้วางใจได้บ้างหรือไม่"

"ย่อมต้องมี" เผยชู⁺ตอบอย่างรวดเร็ว สายตาเปลี่ยนเป็นเย็นเยียบ
"อาอิง⁺เหตุใดถึงถามเช่นนั้น"

เงินอิง⁺กล่าว "ข้ามีวิธีที่จะสามารถแยกแยะคนร้ายได้รวดเร็ววิธีหนึ่ง

ทว่าวิธีนี้ใช้ได้กับผู้คนจำนวนไม่มากนักเท่านั้น

นางจ้องเผยฐู๋หนึ่ง สีหน้าจริงจัง "สิ่งที่อาชู่ต้องทำเป็นอย่างแรกคือ ต้องกำหนดขอบเขตของผู้ต้องสงสัยไว้ไม่เกินสิบคน วิธีการของข้าจะทำให้ได้ผล ก็ต่อเมื่ออยู่ในขอบเขตจำนวนคนไม่เกินกว่านี้ หากขอบเขตกว้างเกินไป อาจทำให้ดูแลไม่ทั่วถึง"

พอได้ยินเช่นนั้นเผยฐู๋ก็เผลอตะลึงถามกระปี่เข้าอย่างไม่รู้ตัว คิวี่ที่เคยขมวดอยู่ก่อนหน้านั้นคลายออกเล็กน้อย "ขอบอกกับอาอิงตามตรง ข้ากำลังกังวลใจเรื่องนี้อยู่ อย่างไรก็ตามก็ต้องขอให้เจ้าช่วยให้ความกระจ่างด้วย"

"เรื่องนี้อันที่จริงก็หาได้ยากไม่ แต่มีข้ออ้างถูกจ้งหะเป็นขั้นเป็นตอน ให้หยิบออกมาใช้ก็ได้แล้ว" เฉินอิงยิ้มกล่าวพลางยกมือขึ้นลูบเส้นผมเบาๆ "ก่อนหน้านี้ท่านบอกว่าทางฝั่งไหลเกิดเรื่องอะไรบางอย่างขึ้น เช่นนั้นพวกเราใช้เรื่องนี้เป็นข้ออ้างก็ได้ ท่านก็แค่..."

นางขยับเข้าไปที่ข้างหูของเผยฐู๋ กระซิบสั่งอะไรบางอย่าง หลังชักเท้า ออกได้เพียงไม่กี่ก้าว นางก็เงยหน้าหัวเราะมองเขา "เมื่อคำพูดนี้แพร่ออกไป ท่านก็ให้คนจับตาดูผู้ต้องสงสัยไว้ ใครหนึ่งเจ็บบก็คือคนผู้นั้น"

เผยฐู๋ฟังพลางพยักหน้าติดๆ กัน ทั้งรู้สึกเลื่อมใสทั้งปลื้มยินดี ขณะกำลังจะพูด เสียงอะอะก็ดังลอยเข้ามา ที่ปะปนอยู่ในนั้นคือเสียงดัง เอ็ดตะโรของหลานถึงอวี

"ได้เท่าเงิน...ได้เท่าเงิน...ท่านค่อยๆ เดินเถิด ถนนหนทางลื่นยิ่งนัก ให้ผู้น้อยช่วยประคองดีหรือไม่"

ที่ดังตามติดมาคือเสียงฝีเท้าสับสน ยามนี้อยู่ที่นอกม่านแล้ว

เสียงพื้ดดังขึ้น หลานถึงอวีชะโงกหน้าเข้ามา กวาดตามองดูสถานการณ์ ภายในห้องอย่างรวดเร็ว สีหน้ากลับกลายเป็นโล่งอก ก่อนที่เขาจะเบี่ยงกาย

เล็กม่าน พุดเสียงดังจนคานหลังคาแทบจะถล่ม

"ท่านโหว คุณชายเงิน ได้ทำเงินมาขอรับ..." น้ำเสียงแหบพราราวกับ
เปิดแกล้งยาว เสมือนกระแสดิ้นพลิกม้วนสาดซัดเป็นวงกว้าง โหมกระหน่ำ
จนคนยังทำไม่อยู่

หลวงถึงอึกกลับไม่รู้สึกรู้สา เขาชยิบตาไปทางเผยซู่อย่างเอาเป็นเอาตาย
นัยน์ตาเหลือกจนเกือบจะกลับสู่สภาพปกติไม่ได้

เผยซู่หน้าบึ้งถึงตาใสเขาคราหนึ่ง ไม่พูดอันใดมากก็รีบชักเท้า
เดินขึ้นหน้า เงาม่างสูงๆ เดินผ่านประตูห้องเข้ามา อภรณ์ขุนนางสีแดงฉาน
จับดูนอยู่กับท่าที่เย็นยะเยือกเจียบเหงาเยี่ยงไฟโอดเดี่ยว บรรยาการ
ภายในห้องกลับกลายเป็นสว่างไสวทั้งยังเย็นยะเยือก

"หลานคารวะท่านลุง" เผยซู่ค้อมกายแสดงคารวะ ใบหน้าที่ปกติ
แฝงไว้ซึ่งกลิ่นอายพาลพาโลยามนี้กลับกลายเป็นเคร่งขรึมจริงจังอยู่หลายส่วน

คำตอบที่เขาได้รับกลับเป็นเสียง "เฮอะ" หนักๆ คราหนึ่ง

คนที่มาคือเงินเช่า

523

ไม่อาจซ่อนแถมแก้ไข

เงินเช่าใบหน้าบั้งตึง ไม่แม้แต่จะมองดูเฉยๆ เขาเดินอ้อมอีกฝ่าย
ตรงเข้าไปยังห้องข้าง

"บิดามาได้เช่นไร" จนถึงยามนี้เงินอิงถึงเพ็งจะมีโอกาสได้เอ่ยปาก
นางแสดงคารวะพลางเอ่ยปากถาม

เงินเช่ากวาดตามองไปรอบๆ สีหน้าดีขึ้นเล็กน้อย แต่ทันใดนั้น
เขาก็หันหน้าบั้งตึงขึ้นมามาก "พ่อมาเพราะเหตุจำเป็น"

ขณะกำลังพูด สายตาของเขาก็กวาดมองไปยังศพที่อยู่บนเตียง
ใบหน้าหล่อเหลาเย็นชาเผยให้เห็นถึงความรู้สึกไม่พึงพอใจอย่างยิ่งยวด
"เหตุใดเจ้าถึงมาอยู่ที่นี่ คงไม่ใช่ว่าได้ทำผิดจนกระชากลูกตัวเจ้ามากระมัง"

ทันทีที่พูดจบสายตาเย็นเยียบดุจมีดก็กวาดมองไปทางเฉยชูคราหนึ่ง
เฉยชูรีบค้อมตัวเอ่ยปากหมายอธิบาย นึกไม่ถึงว่าเงินอิงกลับชิง
เดินขึ้นหน้าสองก้าว บังขวางเขาไว้ด้านหลัง

"ลูกต้องการมาที่นี่เอง หาเกี่ยวอันใดกับท่านไหนน้อยไม่ บ้านของท่านไหนน้อยมีคนตาย ลูกเพราะต้องการสืบสาเหตุการตายให้กระจ่างถึงได้เดินทางมาที่นี่เอง" เงินจึงตอบด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง

บางที่อาจสงบนิ่งเกินไปเสียด้วยซ้ำ

ครั้นพูดจบนางก็สะบัดแขนเสื้อด้วยท่าที่สงบเยือกเย็นพลางกวาดตามองไปยังศพของเจียนเทียนเจียงด้วยสายตาเย็นเยียบ "บิดาคงทราบ ลูกไม่ได้เป็นเพียงคุณหนูใหญ่สกุลเงิน แต่หากยังเป็นเส้นทั้นพระราชทาน เมื่อมีคนพบเจอคดียุ่งยาก ลูกย่อมไม่อาจไม่สนใจ เรื่องนี้อยู่ในความรับผิดชอบของลูก บิดาเป็นขุนนางราชสำนัก เชื่อว่าย่อมเข้าใจความหมายนี้ดี"

น้ำเสียง ท่าที ถ้อยคำที่นางเลือกใช้ล้วนกระจ่างชัด แต่ถึงกระนั้นก็มีได้เห็นท่วงเย็นชาแต่อย่างใด ทั้งหมดล้วนสนิทชิดเชื้ออย่างที่บุตรกับบิดาพึงเป็น สอดคล้องกับธรรมเนียมปฏิบัติบรรทัดฐาน

เงินเช่าตะลึงงันไปชั่วขณะ ทว่าหลังจากนั้นไม่นานใบหน้าหล่อเหลาดงามของเขาก็ปรากฏสีหน้ายากจะเข้าใจได้ร่างๆ

"เด็กดี พ่อมาได้มาห้ามปรามเจ้า เจ้า...อย่าได้โกรธซึ่ง" เขาพูดจาอ่อนโยนพลางยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดข้างหน้าผาก

เงินอิงเพิงสังเกตเห็นว่าบนศีรษะของอีกฝ่ายเต็มไปด้วยเหงื่อเห็นได้ชัดว่ารีบร้อนเดินทางมา

ทันใดนั้นอารมณ์ความรู้สึกแปลกประหลาดก็เข้าครอบงำจิตใจนางจนหมดสิ้น เงินอิงถอนหายใจเสียบๆ

เงินเช้าน่าจะตรงมาจากที่ว่าการ อารมณ์ในชุดขุนนางเป็นสิ่งที่เย็นยันได้ชัดแจ้งที่สุด

เงินอิงอดพิจารณาองค์เขาไม่ได้

อาภรณ์สีแดงดุจโลหิต ชูดนางดงามยิ่ง

ทว่าสี่ส้นสะดุดตานี้ ครั้นแทรกซึมเข้าไปในดวงตาของอีกฝ่าย กลับเหลือแต่เพียงความรู้สึกโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงา ไม่ต่างอันใดกับดอกไม้ริมฝั่งน้ำที่เบ่งบานอยู่ยามค่ำคืน ทั้งๆ ที่งดงามจับใจ แต่กลับเย็นเยียบเสียบเหงาราวกับไม่เกี่ยวข้องกับอันใดกับเรื่องราวทางโลกนานา

น่าแปลก จู่ๆ เงินอิงก็นึกถึงหลี่ซือ

ตอนนี้นางพอเข้าใจได้เล็กน้อยแล้วว่าเหตุใดหลี่ซือถึงคิดไม่ตกไม่อาจปล่อยวาง

บุรุษตรงหน้าผู้นี้เนื้อตัวเต็มไปด้วยท่วงท่าที่ขัดแย้งลึกลับ ทั้งอยู่ในวงสังคมนั้นเหมือนกันก็ปลีกตัวออกจากวงสังคมนั้นกัน บริสุทธิสว้างกระจ่างใสคือเขา ลึกล้ำยากคาดเดาก็คือเขา อ่อนอ่อนโยนก็ยังคงเป็นเขา

สำหรับสตรีแล้ว เสน่ห์เช่นนี้ส่งผลถึงชีวิตจริงๆ หากตกลงไปไหนเลยจะถอนตัวกลับขึ้นมาได้อีก

ดูท่าหลี่ซือก็คงเป็นเช่นนั้น ไม่ใช่ว่านางไม่ยินดีปล่อยมือ แต่หากเป็นเพราะว่านางจมอยู่ในนั้นนานเกินไปแล้ว แม้แต่ลมหายใจก็ยังเป็นเขา

ภาพใบหน้าอ่อนอ่อนโยนเต็มไปด้วยความห่วงหาอาทรของผู้เป็นมารดาปรากฏขึ้นในสมองของเงินอิง

นางหลับตาลงเล็กน้อยพร้อมถอนหายใจออกมาอย่างไม่รู้ตัวคราวหนึ่ง ช่างเถอะ เพื่อหลี่ซือนางเลือกที่จะละทิ้งท่าทีเชือดเฉือนเย็นชาเช่นนั้น ถึงแม้ว่าลึกลงไปจิตใจเงินอิงจะเชื่อว่าความสัมพันธ์พัวพันของพวกเขาจะไม่มีวันกลับมาดีกันได้อีก แต่ถึงกระนั้นสิ่งที่เรียกว่า 'หน้าตา' อย่างไรก็ตามนางก็ไม่อาจไม่สนใจไยดี

"บิดาได้โปรดให้อภัยด้วย เมื่อครูู้ลูกเลือกใช้คำไม่เหมาะสม ทำให้บิดา

ต้องเป็นห่วงแล้ว" นางยอเช่าแสดงคารวะ ครั้นลุกขึ้นก็ขยับตัวไปข้างๆ
เปิดทางให้เผยซุ้ที่อยู่ด้านหลังได้ปรากฏกายขึ้นอีกคราว

เงินเช่าแยมยืม เป็นยืมที่อ้างว้างยิ่งนัก รวากับมิปวารณาให้
ผู้คนที่หัวหล้าได้ลวงรู้

"ไม่เป็นไร พ่อรีบร้อนเอง" เขาลดแขนลงหันมองไปรอบๆ

ห้องนี้กว้างโล่งไม่มีอันใดให้ดูเลยแม้แต่น้อย สีหน้าเขากลับกลายเป็น
ผ่อนคลาย

ดูท่าที่บุตรของเขาว่ามาจะเป็นความจริง นางเดินทางมาที่นี่ก็เพื่อ
สืบคดี หาใช่เพื่อเรื่องส่วนตัวแต่ประการใด

"เช่นนั้นคดีสืบกระจ่างแล้วหรือไม่"

เงินอิงพยักหน้า ใบหน้าแสดงท่าทีเสียอกเสียใจได้อย่างพอเหมาะ
พอควร "สืบกระจ่างแล้ว คนผู้นี้พลั้งเท้าตกลงไปในบ่อน้ำ เสียชีวิตเพราะ
อุบัติเหตุ"

นางหันหน้าไปทางเผยซุ้ สีหน้ายังคงเหมือนเดิมไม่มีอะไรเปลี่ยน
"ท่านไหน้อย หากท่านต้องการได้ความคิดเห็นจากข้า ข้าคิดว่าคดีนี้
สามารถระบุได้ว่าเป็นอุบัติเหตุ"

"ได้ ข้าเข้าใจแล้ว" เผยซุ้พยักหน้า ดวงตาที่ทอดมองมาทางเงินอิง
อ่อนโยนราวกับสายลมแผ่วเบาช่วงปลายวสันต์ "ขอบคุณคุณหนูใหญ่เงินอิง
ท่านช่วยข้าไว้ได้มากจริงๆ"

ตอนคนทั้งสองพูดคุยกัน สายตาของเงินเช่ากลับจับจ้องอยู่ที่ศพ
บนเตียงนั้น

อันที่จริงควรบอกว่าเพราะไม่รู้จะมองไปที่ใด เขาจึงได้แต่หยุดสายตาไว้
ที่นั่น

สตรีพูดคุยอยู่กับว่าที่สามี เขาผู้เป็นบิดาแม้จะอยู่ที่นี้ แต่กลับมีเหมาะที่จะมองดูอันใดมากนัก

ไม่ว่าเช่นไรที่ผู้อื่นคุยกันก็เป็นเรื่องการเรื่องงาน ยิ่งไปกว่านั้นอีกฝ่ายยังมีฮ่องเต้หยวนจยาคุ้มหัวอยู่

พูดอีกอย่างก็คืองานแต่งของพวกเขาฮ่องเต้หยวนจยาพระราชทานให้ในอีกแ่งมุมหนึ่ง คนที่เป็นพ่อเช่นเขาไหนเลยจะสามารถแสดงที่ทำเอือมระอาต่อท่านไหนน้อยเจ้าของกลืนอายพาลพาโล ร้างไรที่ทำเชกบัณฑิตอันใด แม้แต่น้อยผู้นี้ได้

ถึงเขาจะไม่เคยนึกพึงพอใจในตัวเองที่ลูกเขยผู้นี้เลยแม้แต่น้อยก็ตามเงินเข้ากดหัวคิ้วตนเอง

คิ้วดำดูจ่นน้ำหมึก ท่วงทีงามสง่า จอนผมได้รับการตกแต่งเป็นอย่างดีดวงตาดำขลับเป็นประกาย ลักษณะท่าทางกระฉับกระเฉงคล่องแคล่ว

สิ่งต่างๆ เหล่านี้เขาไม่เคยสังเกตเห็นแม้แต่น้อย

ในทางกลับกัน ก็ด้วยเพราะเหตุนี้ ท่าทีของเขาถึงได้เคร่งขรึมไม่สะทกสะท้าน

เงินเข้ายื่นโพล่มืออยู่ทางด้านหลัง แสงสว่างนอกหน้าต่างทอดเข้ามาภายใน จับอยู่บนร่างของเขา ก่อเกิดเค้าโครงเงาบิดเบี้ยว ส่วนสีหน้าท่าทางของเขากลับอ่อนโยนมากยิ่งขึ้น

ช่างเถอะ เขาคอยเฝ้าสังเกตอยู่ข้างๆ ก็แล้วกัน คำนวนจากเวลาแล้ว ต่อให้มาพบพวกนั้นคลานมา ยามนี้ก็น่าจะใกล้ถึงเต็มที่แล้ว

ขณะที่กำลังคิดเช่นนี้ ฉิมามาผู้ดูแลจนสกุลหลี่กับหญิงรับใช้สูงวัยงกๆ เงินๆ อีกสองสามนางก็วิ่งเหยาะๆ หอบหายใจเข้ามาในลาน

หลังจากนั้นอีกไม่นาน สวินเงินจ้อสือกับสาวใช้สกุลหลี่อีกสองนาง

ก๊วยเหิงหิ้วทอมหัวเข้ามา

นี่ไม่ใช่เพราะพวกนางเซื่องซำ แต่หากเพราะเงินเข้ามาถึงจวนสกุลเฉย
ก่อน พร้อมอาศัยตำแหน่งขุนนางบุกเข้ามาทันทีด้วย

ส่วนบ่าวไพร่อย่างพวกนางจำต้องแสดงเทียบก่อน หลังจากนั้น
ค่อยให้มาแม่บ้านของสกุลเฉยนำทางมา เพราะฉะนั้นกว่าจะมาถึงที่นี่ได้
ก็ห่างกันอยู่พักใหญ่

"คารวะนายท่าน" ฉิมมานำทุกคนแสดงคารวะต่อเงินเข้าก่อน
ทันใดนั้นลานเรือนที่แลดูคล้ายกับสนามฝึกยุทธ์ก็มีบรรยากาศของ
เรือนในฉากแฝงเข้ามาอยู่หลายส่วน

เงินเข้าสีหน้าสงบนิ่ง เขาโบกมือเอ่ย "ลุกขึ้น"

ทุกคนต่างพากันลุกขึ้น สวินเงิน จื่อสือ และสาวใช้สี่คนขยับขึ้นหน้า
ล้อมเงินอิงไว้ สวินเงินกล่าวว่า "คุณหนู พวกผู้น้อยเอาเสื้อคลุมมาด้วย
สองสามตัว คุณหนูเลือกดูเกิดว่าจะสวมตัวใดดี"

เงินอิงสังเกตเห็นอยู่แต่แรกแล้ว บนไหล่ของสาวใช้ทั้งสี่ต่างมีเสื้อคลุม
แขนกว้างต่างสีพาดไว้คนละตัว

"นายท่านบอกว่าจันทานไม่เหมือนกับเมืองหลวง ตอนคุณหนูออกจาก
บ้านมาต้องทำตัวเยี่ยงสตรีทั้งหลายถึงจะได้" จื่อสือกระซิบอยู่ข้างๆ

เงินเข้าไม่ปฏิเสธ เขาพยักหน้าด้วยท่าที่ไม่อินังขังขอบ "พอเป็น
คนสั่งให้พวกนางเตรียมเอง เพราะไม่รู้ว่าเจ้าชอบตัวใด จึงให้พวกนางเอามา
สักหลายๆ ตัวจะได้ให้เจ้าเลือก"

เงินเข้าไม่รู้ตัวแม้แต่บ่นว่าบนใบหน้าของตนเองมีรอยยิ้มแว่นประดับ
อยู่ แวดตาอบอุ้มอ่อนโยน คล้ายเอ็นดูรักใคร่ผู้เป็นบุตรอยู่หลายส่วน

เงินอิงก้มศีรษะลงน้อยๆ คล้ายมองไม่เห็น

อันที่จริงนางสังเกตเห็นแล้ว เสื้อคลุมสองสามตัวนี้ล้วนตัดขึ้นใหม่
หากคาดไม่ผิด เงินเช่าน่าจะสั่งให้คนตัดเย็บขึ้น

524

เล่มนี้จบมิดมือน

มูมปากของเงินอิงขยับอยู่น้อยๆ ใบหน้าเผยให้เห็นถึงสิ่งที่พอจะเรียกว่า 'รอยยิ้ม' ได้อยู่ชั่วขณะ "ขอบคุณบิดาที่เมตตา ลูกทำบิดาลำบากแล้ว"

"พ่อเดาว่ามาถึงซานตงเจ้าคงต้องได้ใช้แน่ จึงสั่งให้คนเตรียมไว้ก่อนล่วงหน้า นับว่าไม่เสียทีที่ได้เตรียมไว้" เงินเซ่าน้ำเสียงอ่อนโยน รอยยิ้มละมุนละไม "ลูกพ่อ เจ้าก็เลือกสักตัวก่อนเถิด เลือกเสร็จก็กลับบ้านไปกับพ่อ ไปคารวะท่านยายกับท่านลุงของเจ้า"

คำพูดนี้นับว่าถูกต้องด้วยเหตุผลยิ่ง เงินอิงเดินทางมาถึงจีหนาน จำต้องไปคารวะญาติอาวุโสก่อนถึงจะสอดคล้องตามธรรมเนียมประเพณี การที่นางไม่ทันได้พบหน้าใครก็ตรงดิ่งมาคลีคลายคดีที่จวนสกุลเฉยเช่นนี้ หากพิจารณาดูให้ละเอียดถี่ถ้วน การกระทำเช่นนั้นนับว่าเสียมารยาทอยู่ไม่น้อย หากพบเจอพวกชอบหาเรื่องเข้าละก็ แค่นี้เรื่องก็เรื่องเดียวก็ทำให้นางถูกวิพากษ์วิจารณ์ตำหนิตึงได้แล้ว

เงินอิงยอมไม่ปฏิเสธ นางตอบอย่างว่านอนสอนง่าย เล็กเลื่อคลุม
สี่ชมพูขึ้นมามีตัวหนึ่ง ก่อนจะปล่อยให้พวกสวีนเงินช่วยจัดการคลุมลงบนตัว
เงินเข้าในที่สุดก็หันมองมาทางเผยชูตรงๆ

"หลังจากนี้คงไม่จำเป็นต้องรบกวนท่านไว้น้อยให้ออกไปส่งอีก ข้า
รู้จักเส้นทางดี" น้ำเสียงของเขายังคงอ่อนโยนเหมือนเก่า สีหน้าไม่นับว่าเย็นชา
มีแต่คนที่ประจันหน้ากับเขาตรงๆ เท่านั้นถึงจะรับรู้ถึงความเย็นเยียบ
ที่ซ่อนแฝงอยู่ในน้ำเสียงนั้นได้

เผยชูกลับหน้าไม่เปลี่ยนสี ก็แค่สายตาเย็นเยียบไม่กี่ทีของท่านพ่อตา
เท่านั้น เขาไหนเลยจะทนรับไม่ได้

อย่าว่าแต่สายตาเย็นชาเลย ต่อให้เป็นเท้า รองเท้า ไม้พลองเย็นเยียบ
เขาก็ล้วนยินดีรับมัน อีกทั้งยังจะกล่าวคำว่า 'ขอบคุณยิ่ง' เสียด้วยซ้ำ

เงินเข้าขมวดคิ้ว มองดูอีกฝ่าย

คนทั้งสองแม้จะยืนห่างจากกันเพียงไม่กี่ก้าว ทว่าสายตาที่ทอดมองไป
ของเงินเข้ากลับราวกับมีพันภูผาหมื่นที่กั้นขวาง ไกลห่างไร้สิ้นสุด

เผยชูดึงสายตากลับ ยืนค้อมกายหน้าไม่เปลี่ยนสี

การต่อสู้กันด้วยสายตาถ้อยวาจาเฉียบคมจำพวกนี้เป็นวิธีการของ
ปัญญาชน ส่วนตัวเขาแต่ไหนแต่ไรก็ใช้แต่กำปั้นพูดจา การตอบสนอง
ต่อเรื่องราวจำพวกนี้ล้วนเฉื่อยชา นี่คือเหตุผลประการที่หนึ่ง ประการที่สอง
คือหลายปีมานี้เขาแขวนตำแหน่งอยู่ในกรมอาญา คู่แค้นกับสายตาเย็นชาสิ้น
สายตาของท่านพ่อตาที่มองมาในยามนี้ไม่ต่างอันใดกับลูกอมขนมหวาน
เลยแม้แต่น้อย

ครั้นเห็นเช่นนั้นนัยน์ตาของเงินเข้าก็เหมือนฝักแฝงไว้ซึ่งความหมาย
หลายหลาก สีหน้าท่าทางห่างเหินยิ่งกว่าเก่า

โชคดีที่สุดที่ในที่สุดเงินอิงก็แต่งเนื้อแต่งตัวเป็นที่เรียบร้อย นางเอ๋ยปากขึ้นได้จั่งหะพอดี "บิดา พวกเราไปกันเถิดเจ้าคะ"

เงินเช่าชักสายตากลับมาจ้องมองดูเงินอิง ครั้นเห็นนางห่อคลุมร่างด้วยเสื้อคลุมสีชมพู ใบหน้างดงามตามธรรมชาติก็ถูกจับดูในห้วงดงามมากขึ้นเป็นเท่าทวี มวยผมที่ถูกเกล้าไว้เยี่ยงบุรุษยามนี้ไม่อาจเปลี่ยนแปลงอันใด ทว่าโชคดีที่สุดที่ฉิมามาเตรียมการอยู่ก่อนหน้าแล้ว ครั้นสวมหมวกม่านแพร บุคลิกลักษณะที่ปรากฏออกมาให้เห็น หากจะบอกว่าเป็นคุณหนูตระกูลใหญ่เป็นกุลสตรีชั้นสูงเปี่ยมด้วยเกียรติยศสูงส่งก็หาผิดอันใดไม่

เงินเช่าสีหน้าเปลี่ยนแปลงเป็นอ่อนโยน เขาพยักหน้าน้อยๆ พลงเอ๋ย "ดียิ่งนัก"

เงินอิงไม่พูดอันใด นางยกมือปล่อยผ้าโปร่งลง

ผ้าโปร่งยาวสีฟ้าอ่อน นุ่มละมุนไม่ต่างอันใดกับสายน้ำ กระเพื่อมไหวทั้งๆ ที่ไม่มีลม แลดูงามสง่าอยู่หลายส่วน

ครั้นเห็นเช่นนั้นมุมปากของเผยซู่ก็ไม่วายฉีกออก ในใจอดนึกเลื่อมใสในตัวเงินเช่าไม่ได้

ว่าที่พ่อตาของเขาผู้นี้อย่างไรก็เป็นบัณฑิตผู้รู้หนังสือ ท่วงท่างามสง่าแห่งวิญญูชนฝังลึกอยู่ในกระดูก แม้แต่เสื้อผ้าอาภรณ์ที่เลื่อมมาก็ยังงดงามไม่ธรรมดา

ช่างน่ามองยิ่งนัก

เงินเช่าสีหน้าเคร่งขรึมอยู่เล็กๆ เขากระแอมกระไอออกมาคราหนึ่ง พลงประสานมือไปทางเผยซู่ "ลาก่อน"

"ท่านลุงถนอมตัวด้วย" เผยซู่ค้อมกายลงอย่างรวดเร็วอีกครั้ง

เขาเองรู้กาลเทศะดี ครั้นส่งถึงบันไดชั้นสุดท้ายเขาก็ชะงักทำอยู่ทีนั้น

คล้ายจดจำคำพูดของเงินเช่าที่ว่าไม่ต้องไปส่งได้

เงินเช่าสะบัดแขนเสื้อกว้าง นัยน์ตาไม่ต่างอันใดกับแมลงปอโฉบพินน้ำ กวาดมองไปบนร่างของผญชู้คราหนึ่ง ก่อนจะโพล่สองแขนไปทางด้านหลัง สาวทำยาววๆ เดินจากไป

พวกสวินเงินห้อมล้อมเดินตามเงินอิงไป ฉีมามาเดินนำสาวไปอยู่ทางด้านหลัง คนทั้งหมดเดินออกจากรอกประตูลานไปอย่างเอิกเกริก

เงินอิงเดินตามทุกคนออกไป ในใจสงบนิ่งดูฝุ่นน้ำ ไม่มีที่ท่าอาลัยอาวรณ์เยี่ยงครุณีน้อยที่ไม่มีโอกาสได้กล่าวลา กับอีกฝ่าย

ลมวสันต์อบอุ่นอ่อนโยน พัดผ่านลานกว้าง ไม่รู้ฟากฟ้าฝั่งตะวันตก เต็มไปด้วยเมฆสีแดงฉานดั่งไฟตั้งแต่เมื่อใด ก้อนเมฆสีแดงเข้ม แดงดอกท้อ แดงม่วงสารพัดปะปนอยู่ด้วยกัน อาบย้อมท้องนาไปกว่าครึ่ง ดอกกุหลาบเจดจรัส กวาดท่วงทำนองหงอยเหงายามตะวันตกลับฟ้าไปจนสิ้น

"อาทิตยอัสดงนั่งดงามยิ่งนัก" สวินเงินเอ่ยทอดถอนใจเสียงแผ่ว พึมพำกระซิบว่า " 'เข้ามาองอากาศ ค่ำมองพายุ' พรุ่งนี้เชื่อว่าอากาศต้องดีแน่"

นางเพราะสนิทิตติดเชือกกับหลัวมา มา ความเชื่อพื้นบ้านเหล่านี้นางล้วนเรียนรู้มาจากอีกฝ่ายทั้งสิ้น

เงินอิงแ้มยิ้ม ขณะกำลังจะเอ่ยปาก จู่ๆ หางตานางก็คล้ายชำเลืองเห็นความเคลื่อนไหวบางอย่าง

นางรีบพุ่งตามองไป เห็นเงินเช่าที่เดินอยู่ข้างหน้าท่าทางคล้ายมีอันใดผิดปกติ ร่างกายไซซัดไซเซอย่างแรง

เงินอิงตกใจ นางรีบเดินตรงเข้าไปถามไถ่ "บิดา ท่านเป็นอะไรไป"

น้ำเสียงฝากแผ่วไถ่ซึ่งความรู้สึกร้อนรอนใจเช่นนี้ สำหรับเงินเช่าแล้ว

มันกลับเคลื่อนคล้อยอย่างรวดเร็ว ไม่ต่างอันใดกับสายป่านว่าที่ถูกลายลมแรงพัดกระซิก ทุกตัวอักษรล้วนให้กำเนิดคลื่นสูง

เขาส่ายศีรษะ

ยามนี้เขาปวดศีรษะยิ่งนัก แม้แต่ไหนควักก็ปวด มุมหน้าผากก็ยิ่งปวด คล้ายมีคนดึงรั้งเหยียดยึดเส้นเอ็นที่อยู่ใต้ผิวหนังออกตลอดสองข้าง

ห้องฟ้าหมุนคว้าง ดอกไม้ใบหญ้ารอบๆ กับเงาคนทับซ้อนอยู่ด้วยกัน เวียนอยู่รอบตัวเขาอย่างรวดเร็ว ภาพที่ปรากฏอยู่ต่อสายตาราวเลื่อนหมดสิ้น

แสงอาทิตย์สว่างไสวเจิดจ้าจนเขาลืมตาแทบไม่ขึ้น

หัวคิ้วของเงินเช่าขามวดอยู่ด้วยกัน ร่างกายงอโค้งไปทางด้านหน้า สองมือกุมศีรษะ เหงื่อเท่าเม็ดถั่วผุดพรายเต็มหน้าผาก

ความเจ็บปวดรุนแรงราวกับถูกขวานจามใส่เนื้อเขาค้นเคยกับมันดี ตอนเพิ่งกลับมาถึงจวนก็กว้างใหม่ๆ ทุกครั้งที่เขาฝันรำลึกถึงเรื่องราวในอดีต มันก็มักจบลงด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัสเช่นนี้

ทว่าครั้งนั้นกลับไม่เหมือนกัน

ความเจ็บปวดก่อนหน้านี้ไม่ต่างอะไรกับค้อนหนาหนักฟาดใส่แผ่นเหล็ก แข็งกระด้างอึดอัด คล้ายในหัวถูกของแข็งๆ อะไรบางอย่างแยกออกเป็นสองส่วน แบ่งเขากับความทรงจำที่ขาดหายไปเมื่อแปดปีก่อนไว้คนละโลก

ทว่าในเวลานี้แผ่นเหล็กที่เคยกั้นขวางอยู่ในสมองกลับแหลกสลายลงสิ้นแล้ว

ภายในสมองที่ปั่นป่วนเต็มไปด้วยความเจ็บปวดรุนแรงนั้นคล้ายมีภาพเลื่อนรางบิดเบี้ยวยากจะแบ่งแยกชัดเจนปรากฏขึ้น ระคนอยู่กับพื้นเลื้อยแหลมคมเจิดจ้าที่กำลังทิ่มแทงซูลึกลงไปในสมองของเขา

เขาครวญครางเจ็บปวดทุกข์ทรมานอย่างไม่อาจฝัน

เงินเช่ารู้สึกเอือมระอากับอาการสมองหมุนคว้างที่ระคนอยู่กับความเจ็บปวดร้าวกับชักกระตุกนั้นเต็มที เขาอาเจียนแห้งๆ อยู่ในลำคอ คล้ายจะกระอักเอาอวัยวะภายในทั้งหมดออกมา

เงินเช่ากุมหัวแน่น ตาเหลือกขึ้นบน เส้นเลือดปรากฏขึ้นอยู่บนตาขาว เส้นแล้วเส้นเล่า

ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกเหมือนมีแสงเจิดจ้าสาดราวดผ่านอยู่ที่ด้านหน้าอะไรบางอย่างขนาดใหญ่กำลังพุ่งตรงเข้ามาติดๆ

เขาพยายามเบิกตากว้าง รักษาสมดุลของร่างกาย หมาเหานทางแยกแยะถึงที่มาของวัตถุดังกล่าว ต้นไม้ต้นหนึ่ง ดอกไม้ดอกหนึ่ง คนผู้หนึ่ง หรือหญ้าต้นหนึ่ง

สุดท้ายดวงตาที่ถลนออกมาของเขาก็กลับคืนสู่เป้า เขามองเห็นแล้ววัตถุที่พุ่งเข้าใส่หน้าเขาเป็นวัตถุสี่เหลี่ยมเข็มแกมดำ ด้านบนยังมีสีเขียวปะปน

หลังจากนั้นเจ้าสิ่งนั้นก็กระแทกเข้าใส่ร่างเขาเต็มๆ จมูกของเขาถูกล้อมไว้ด้วยกลิ่นดินเข้มข้น

ท่ามกลางสติสัมปชัญญะรางเลือนของเงินเช่า เขาเหมือนจะได้ยินน้ำเสียงกระจ่างชัดคั่นเคย

"ขึ้นมาไปตามท่านไว้น้อยก่อน บอกเขาให้ไปเชิญท่านหมอ พวกเจ้าไปจวนสกุลเฉยยิ้มตั้งไม้มาตัวหนึ่ง แบกท่านพ้อเข้าไปที่เรือนประธาน"

น้ำเสียงมันคง สงบนิ่ง เยือกเย็น แผ่วไว้ซึ่งความมั่นคงมั่นใจของผู้เป็นนาย ไม่ยอมให้ผู้ใดเคลือบแคลงสงสัยดังขึ้น

ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดเสียงสงบนิ่งนี้ถึงทำให้เงินเช่ารู้สึกผ่อนคลาย

คล้ายที่อยู่ข้างกายคือญาติที่สนิทที่สุด

เขาผ่อนคลายใจออกมาคราหนึ่งก่อนจะหลับตาลงอย่างวางใจ
ก่อนจะถูกความมืดครอบงำ ในที่สุดเขาก็นึกขึ้นได้ เสียงนั้นมาจาก
บุตรของตน ในที่สุดเขาก็เข้าใจว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับตนเอง
โรคปวดหัวของเขากำเริบขึ้นอีกแล้ว

525

เจ้าดิถีเซ็นไร

ตอนเงินเช่าพื้นขึ้นมามีอีกครึ่งฟ้ายังไม่มืดสนิท ม่านมุ้งถูกเลิกเปิด เผยให้เห็นหน้าต่างฝั่งตรงกันข้ามที่ยามนี้เปิดอ้าอยู่ประมาณสี่นิ้วมือ บดบัง กำแพงขาวภายในลานเรือนช่วงหนึ่งไว้ ที่อยู่บนกำแพงคือถาวรลย์เขียวชอุ่ม ครันทอดสายตาสูงขึ้นไปอีกก็จะพบกับท้องฟ้าสีฟ้าจาง มีเมฆบางๆ สีแดง ลอยอยู่ทางด้านบน

กลิ่นไม้กฤษณาสงบเย็นลอยละล่องอ้อยอิงอยู่บริเวณจมูก หอสูง เสียงพิณก้องกังวาน จันทรกระจ่างเหนือฟากฟ้าระคนมาพร้อมกับสายลม ก่อนจะถูกสายฝนหวั่นรอนพัดพาจากไป เสียงกระดิ่งแผ่วเบาดังอยู่ที่ข้างหู คล้ายเสียงลมกระซิบ เงินเช่าหลับตาฟังอยู่เป็นนานก่อนจะฟังออก ที่แท้นั่นก็เป็นเสียงกระดิ่งพิทักษ์บุปผาต้องลม

เขาถอนหายใจยาวๆ ออกมาคราหนึ่ง

ที่นี้น่าจะเป็นจวนสกุลหลี่ มิใช่จวนสกุลเผย

ขอเพียงมิได้นอนพักอยู่ในบ้านของว่าที่ลูกเขยแค่นี้เขาก็พอใจแล้ว
ความคิดนี้ปรากฏขึ้นในใจเขาเพียงชั่ววูบก่อนจะค่อยๆ ผสมผสานปน
จมดิ่งเข้าสู่ห้วงนิทราอีกครั้ง

ตอนตื่นขึ้นอีกครั้ง แสงสว่างภายในม่านมุ้งอึมครึมลงกว่าเดิมอยู่
เล็กน้อย แสงไฟรางเลือนสาดส่องเข้ามา กลิ่นไม้กฤษณาสงบเย็นก่อนหน้า
จางหายไปหมดสิ้นแล้ว

เขานอนหงายอยู่บนเตียง ขยับคอกวาดตามองไปรอบๆ

ไม่มีอาการวิงเวียน เขามีดที่ปักคลุมทั่วแผ่นฟ้าผืนปฐพีอันใดก็ไม่มีแล้ว
เช่นกัน หัวสมองกลับกลายเป็นปลอดโปร่งคล้ายทางน้ำที่แออัดอยู่ก่อนหน้านี้
ในที่สุดก็พลันเปลี่ยนเป็นโปร่งโล่ง

ทว่าทัศนียภาพตลอดสองข้างทางของทางน้ำนั้นกลับยังคงรางเลือน
หลังจากนอนต่ออยู่อีกระยะหนึ่ง ในที่สุดเงินเขาก็ก้นกายลุกขึ้นนั่ง
และเลิกผ้าห่มออก

"นายท่านตื่นแล้ว?" ทันใดนั่นเสียงของใครบางคนก็ดังขึ้น

หลังจากนั้นม่านมุ้งก็ถูกเลิกขึ้น ใบหน้าเย็นชาของสิงหะปรากฏอยู่
ที่ข้างเตียง

เงินเขากวาดตามองดูอีกฝ่ายปราดหนึ่ง ก่อนจะยกมือคลายคอเสื้อ
เส้นผมดำขลับราวน้ำหมึกไหลลู่ลงมาตกอยู่บนเสื้อตัวกลางชาวสะอาด
ราวกับหิมะนั้น ท่วงท่าสบายๆ

"เหตุใดเจ้าถึงมาอยู่ที่นี่ได้" เขาเลิกคิ้ว มุมปากยกเป็นวงโค้งเย็นชา
เขาแสวงทำเป็นตบหน้าผาก "ข้าลืมไป เจ้าคงกลัวว่าข้า ข้าจะจำอะไรได้
เหลือหลุดปากพูดอะไรออกมา ทำลายแผนการของนายท่านของเจ้า เลย
จงใจมาเฝ้าอยู่ที่นี่ ทำตัวเป็นสุนัขชื่อสัตย์ตัวหนึ่ง"

สิงเหว้มองดูเขาด้วยสายตาเหมินเฉย ทว่าเมื่อกลับเคลื่อนไหว คล่องแคล่ว เขาเกี่ยวม่านมุ้งเข้ากับตะขอเงิน คุกเข่าลงบนที่รองเท้า หยิบเอารองเท้าลาลองขึ้นมาวางไว้ทางด้านบน "นายท่านหิวหรือไม่ บนตามีโจ๊กข้าวเหนียวกับวุ้นขนมโก๋อุ่นไว้"

"ยกมาเถอะ เอาผักตองมาด้วย" เงินเช่ารู้สึกหิวอยู่แต่แรก เมื่อครู่ตอนลุกขึ้นเพราะนึกอยากกินอะไรบางอย่าง ยามนี้จึงเอ่ยปากสั่งออกไป

สิงเหว้ยถอยจากไป เงินเช่าลุกขึ้น หยิบเสื้อคลุมสีม่วงขึ้นมามาคลุมร่าง บ่าตัวน้อยสองคนเดินเข้ามา หลังจากปรนนิบัติช่วยเขาล้างหน้าล้างตาเสร็จ พวกเขาก็จะถอยกลับออกไปเสียๆ

สิงเหว้ยกลับมาแล้ว ที่อยู่ทางด้านหลังคือสาวใช้ตัวน้อย หน้าตาหมดจดนางหนึ่ง อายุน่าจะสักสิบกว่าขวบ ในมือถือกล่องอาหารไว้ ทั้งสองช่วยกันเอาโจ๊กและผักตองที่อยู่ภายในออกมาวางลงบนโต๊ะเล็ก หลังจากนั้นสาวใช้ตัวน้อยนางนั้นก็ถอยกลับออกไป ปล่อยให้สิงเหว้ยให้อยู่รับใช้ เงินเช่าเพียงลำพัง

"ที่นายท่านพำนักอยู่ในเวลานี้เป็นเรือนในสวนดอกไม้ทางด้านหลังของจวนสกุลหลี่ บรรยายกาศเงียบสงัดยิ่ง" สิงเหว้ยสีหน้าราบเรียบไร้ความรู้สึก น้ำเสียงเป็นการเป็นงานยิ่ง

เขาวางโจ๊กขาวราวหิมะครึ่งถ้วยไว้มุมโต๊ะ ก่อนจะเอ่ยปากพูดต่อ "ตอนบ่ายนายท่านหมดสติอยู่ที่จวนสกุลเฉย คุณหนูเชียวท่านหมอมาดตรวจอาการของนายท่านก่อน นายท่านหลี่พอทราบข่าวก็รีบสั่งคนให้ไปปรับตัวนายท่านกลับมาที่จวน เชียวท่านหมอที่มีชื่อเสียงที่สุดในเจ๋หนาน มาตรวจดูอาการ ท่านหมอทั้งสองต่างบอกว่านายท่านหมดสติเป็นเรื่องดี ไม่นานกว่าก่อนเลือดนั้นอาจสลายตัวแล้ว เพียงแต่อาการป่วยนี้จำเป็นต้อง

พักรักษาตัวให้มาก ห้ามเหน็ดเหนื่อยตรากตรำพูดจาอันใดมากเกินไป
ตั้งนั้นนายท่านหลี่จึงตัดสินใจให้นายท่านมาพำนักรอยู่ที่เรือนจิวี่สุยนี้"

เงินเช่านี้ยังอยู่ที่ข้างโต๊ะ กินจิกด้วยท่วงท่างดงาม สีนํ้าท่าทางจืดจ๋อ
คล้ายไม่ได้ยินที่อีกฝ่ายพูด

สิงเหว่ยเหมือนไม่นึกใส่ใจ เขายังคงเอ่ยปากว่า "คุณหนู นายท่านหลี่
รวมถึงหลี่ฮูหยินต่างอยู่เฝ้านายท่าน คุณหนูถึงกับเฝ้าคนต้มยาด้วยตนเอง
แต่เพราะดีก็มากแล้วนายท่านหรือก็หลับสนิท นายท่านหลี่เอ่ยปากเตือน
คุณหนูอยู่หลายต่อหลายครั้งคุณหนูถึงยอมกลับไปพักผ่อน ช่วงป่วย
คุณหนูหลี่ คุณชายหลี่ และคุณหนูสกุลเงินทั้งสองต่างแวะมาเยี่ยมเยียน
นายท่าน"

พอพูดถึงตรงนี้ในที่สุดสิงเหว่ยก็เงยหน้า สีนํ้าเย็นหยันปรากฏขึ้น
บนใบหน้าเย็นชาขึ้น "หากมิใช่เช่นนี้ ผู้น้อยไหนเลยจะมีเวลามาพูดคุยกับ
นายท่านเช่นนี้ได้"

ยามนี้ตะเกียบของเงินเช่ากำลังคืบหน่อไม้สองสามเส้นอยู่ ตะเกียบ
งาช้างสีขาวหน่อไม้เขียวดูจืดจางกันยิ่ง

เมื่อได้ยินเช่นนั้นเงินเช่าก็มูมปากยกขึ้นน้อยๆ เขาไม่แม้แต่จะ
เงยหน้ามองอีกฝ่าย "เลิกพูดเหลวไหลได้แล้ว! ว่ามา เจ้าคิดเช่นไร" พูดจบ
เขาก็ส่งหน่อไม้เข้าปากและค่อยๆ เคี้ยว

แม้จะกำลังกินอาหารอยู่แต่กลิ่นอายบนร่างกลับยังคงโดดเด่นสูงส่ง
คล้ายที่กินอยู่มีโชอาหารแดนมนุษย์แต่หากเป็นอาหารทิพย์แดนสวรรค์

สิงเหว่ยจ้องมองดูเขา สายตาเย็นเยียบดูน่าแข็ง "เรื่องราวเมื่อแปดปี
ก่อนนั้น เจ้าจำได้แล้ว?"

เงินเช่าไม่ตอบ ท่าทางของเขาราวกับไม่ได้ยินที่อีกฝ่ายถาม

หลังกินโจ๊กคำสุดท้ายเสร็จ เงินเช่าก็วางตะเกียบงาข้างลง เขายกแขน
ปิดเส้นผมที่ปรกอยู่บนไหล่ มุมปากยกขึ้นอีกครา

"ข้าพเจ้าได้บ้างแล้วจริงอย่างที่เจ้าว่า" สีหน้าของเขาเลือนลอยอยู่
ชั่วประเดี๋ยวประด๋าว คล้ายไม่รู้ที่พูดที่คิดเป็นฝันหรือความจริง

สิ่งเหว่ยสองตาเบิกกว้าง สีหน้ามีแววคาดคั่น เขาเอ่ยปากชัก "เจ้า
จำเรื่องอันใดได้ ยามนั้นเจ้าสืบไปได้ถึงที่ใด"

เงินเช่าไม่ได้รับเอ่ยปาก สีหน้าคล้ายหวนรำลึก มือข้างหนึ่งกดอยู่
ที่ข้างหน้าผากอย่างไม่รู้ตัว

ทุกครั้งเวลาย้อนคิดเขาก็มักปวดหัวแทบแตกเป็นเสี่ยงๆ จำเป็นต้องใช้มือ
กดไว้เพื่อบรรเทาความรู้สึกทุกข์ทรมาน ยามนี้แม้จะไม่ได้เจ็บปวดเยี่ยงนั้นอีก
แต่ถึงกระนั้นท่วงท่าการเคลื่อนไหวก็ยังคงเป็นเช่นเก่าตามความคุ้นชิน

เงินเช่ากดข้างหน้าผากพร้อมเอ่ยด้วยน้ำเสียงเฉื่อยเนือย "ข้าเจ้าได้ว่า
ข้าอยู่ที่ใดสักแห่ง คล้ายพบเจอชายชราที่เคยทำงานเป็นขุนนางอยู่ที่ซานตง
ทว่าข้านึกชื่อแซ่เขาไม่ออก แม้แต่รูปร่างหน้าตาเป็นเช่นไรก็ยังจำไม่ได้แน่ชัด
ทว่าข้าจำได้ว่าเขาบอกกับข้าว่ายามนี้คงต้องก่อกบฏ ฝ่าบาททรงกริธาทัพ
ทำศึกกับเป่ย์เจียงด้วยพระองค์เอง อาวุธยุทโธปกรณ์จำนวนมากถูกโยกย้ายจาก
เมืองหลวงไปเป่ย์เจียง แต่มีอยู่ส่วนหนึ่งกลับถูกยกออกไปยังดินแดนศักดิ์นา
ของคังอ่อง"

"ยกยกอาวุธยุทโธปกรณ์ของฮ้องเต๋?" สิ่งเหว่ยรุ่ม่านตาหดเล็กลง
หัวคิ้วขมวดเข้าหากัน สีหน้าเคร่งขรึมอยู่หลายส่วน

เขาในยามนี้ไหนเลยจะยังมีที่ทำเยี่ยงบ่าวอีก หากจะบอกว่าเขาเป็น
ขุนนางราชสำนัก ปราชญ์เมธีผู้ล่องรู้เรื่องราวทั่วหล้าก็หาเกินเลยไม่

"จากที่เจ้าว่า คงต้องมีผู้ช่วยอยู่ในราชสำนัก คนผู้นี้ตำแหน่งย่อม

"ไม่ต่ำต้อย" เขาพูดเสียงขรึมก่อนจะเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง สายตาแหลมคมไม่ต่างอันใดกับปลายเข็ม "สืบลู่เรื่องราวสำคัญเช่นนี้ เหตุใดยามนั้นเจ้าถึงไม่กราบทูล"

"แน่นอนว่าย่อมต้องมีสาเหตุ หากแต่ข้าจำไม่ได้ก็เท่านั้น" เงินเช่ากระซิบเสื่อคลุม สีนํ้าท่าทางสงบเยือกเย็นราวกับไม่มีเรื่องอันใดเกิดขึ้น

สิงเหว่ยหน้าไม่เปลี่ยนสี สายตาแฝงไว้ซึ่งความรู้สึกเดือดดาลเล็กๆ แต่ถึงกระนั้นก็ยังคงเก็บความรู้สึกดังกล่าวไว้ได้อยู่ เขาถามว่า "แล้วหลังจากนั้นแล้ว"

เงินเช่ามองคู่อีกฝ่ายด้วยสายตาเย้ยหยันเล็กๆ แต่ถึงกระนั้นเขาก็ได้พูดยืวนอันใด ทำเพียงเล่าต่อ "เรื่องราวหลังจากนั้นข้าก็จำได้ไม่ชัดแจ้งนัก จำได้ก็แต่ต่อมาข้าสืบพบว่าคนที่ยกยอกออวูญุทโธปกรณไว้นั้นคล้ายจะเกี่ยวข้องกับการตายของเผยก่วงโนเพลานั้น ดังนั้นข้าจึงปลอมตัวเปลี่ยนน้ำเสียง มุ่งหน้าไปยังแถบหนึ่งซย่าเพื่อทำการตรวจสอบ..."

"เรื่องนี้เจ้าเคยเล่าอยู่ก่อนหน้านี้แล้ว" สิงเหว่ยตัดบทเขาด้วยน้ำเสียงเย็นชา สายตาโหดเหี้ยมอยู่หลายส่วน "นายท่านคงไม่คิดบอกผู้น้อยกระมังว่าหลังจากหมดสติไปเนิ่นนานเช่นนี้ เรื่องที่ท่านนึกขึ้นได้กลับมีเพียงกระผึกรินเยี่ยงนี้"

526

เลื่อนรางจาก//จก//งะ

ครั้นได้ยินเช่นนั้นแทนที่เงินเช่าจะโกรธเขากลับยิ้มยิ้ม เขานั่งลงที่ข้างเตียง สองมือยันไว้ที่ด้านหลัง แขนเสื้อคลุมแผ่ออกคล้ายระลอกน้ำสีเขียว ขยับดูอยู่กับใบหน้าสงบเยือกเย็นน้ำเสียงเย็นเยียบชวนประหลาด "หากข้าบอกว่าข้าทำได้เพียงเท่านี้แล้ว เจ้าจะทำอันใดข้า"

เงินเช่าข้าเลื่องตามองสิ่งห่วย คิ้วดำขลับข้างหนึ่งของเขาเลิกขึ้น สีน้าสบายอกสบายใจ "สังหารข้า?"

สิ่งห่วยก้มหน้า น้ำเสียงเมินเฉยยิ่งกว่าเมื่อครู่ "นายท่านของข้าหวังว่าเจ้าจะมีชีวิตอยู่ต่อไป"

ความหมายของคำพูดดังกล่าวคืออันที่จริงเขาไม่แยแสที่จะปลิดชีวิตเงินเช่านั่นเอง

เงินเช่าหลุดคำออกมาคราวหนึ่ง แววตาเย้ยหยัน "นายท่านของเจ้าเมตตาการุณยยิ่งนัก แล้วมีหรือจะคิดปลิดชีวิตข้า"

"ช่างเถอะ เรื่องพวกนี้ข้าหาพูดคุยกับเจ้าไม่ จะคุยก็แต่เรื่องในยามนั้น" สิงเหว่ยพูดสั้นกระชับคล้ายไม่ปรารถนาจะต่อปากต่อคำกับเงินเช่าอีก เขาเงยหน้า สายตาเย็นเยียบร่างไร้ความรู้สึกอบอุ่นอ่อนโยนอันใด "นอกจากเรื่องนี้แล้ว ยังมีเรื่องอื่นอันใดอีก"

เงินเช่าจ้องมองดูอีกฝ่ายอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดริมฝีปากเบาๆ "เจ้าช่างจงรักภักดีต่อนายท่านของเจ้ายิ่งนัก"

เขาส่ายหน้าคล้ายไม่เห็นด้วย ขณะเดียวกันก็คล้ายจะถูกเหยียดหยามไม่พูดอื่นใดอีก หากกลับย้อนพูดถึงเรื่องก่อนหน้านี้

"นอกจากสองเรื่องนั้นแล้ว ข้ายังจำได้ว่าตนเองสืบรู้อีกว่า อารุณยุทธโศภณที่คังอ่องยกออกไปในคราวนั้นมีส่วนหนึ่งที่ถูกรับซ่อนไว้ ว่ากันว่าซ่อนมันไว้บนเขาสูงหนึ่ง ทว่าเขานั้นชื่ออะไรข้าเองก็นึกไม่ออก" แขนเสื้อของเขายังคงยกค้าง ยามนี้กำลังกอดอยู่บนมุมหน้าผาก สีหน้าอ่อนล้าปรากฏอยู่บนใบหน้า

แม้จะไม่มีอาการปวดหัวอีก ทว่าครันพูดคุยมามากๆ เข้าเขาก็ไม่यरู้สึกหน้ามืดตาลาย คล้ายสติปัญญา กำลัง จิตใจต่างไหลบ่าออกไปตามคำพูด ยามนี้แม้แต่แขนที่ค้ำยันร่างไว้ก็เหมือนจะอ่อนแรงหมดสิ้น

เขากดมมุน้ำผากหยุดพักอยู่ครู่หนึ่ง เหยียดยืดแขนขา

ตลอดเวลาที่ผ่านมาเงินเช่าเพียงสอดเท้าเข้าไปในรองเท้าเท่านั้น ครันเหยียดยืดขาออกมาเช่นนั้น รองเท้าก็แกว่งไกวไปมาคล้ายพร้อมจะหล่นลงมาได้ทุกเมื่อ

"ถอดรองเท้า" เงินเช่าขึ้นเสียงเอ่ยปากเกียจคร้าน ยกมือลูบเส้นผมภายใต้แสงเทียนรางเลือนแลดูเปี่ยมเสน่ห์อย่างน่าประหลาด

สิงเหว่ยตะลึงงันไปชั่วขณะ จู่ๆ สีหน้าของเขาก็พลันเปลี่ยนเป็น

อาฆาตแค้น

ทว่าท่าที่ผูกพยาบาทนั้นกลับปรากฏอยู่บนใบหน้าเท่านั้น ท่าทางการเคลื่อนไหวของเขากลับโอนอ่อนผ่อนตามยิ่ง การตอบสนองฉับไวรวดเร็ว เขายับขึ้นหน้า คุณเข่าอยู่หน้าที่วางเท้าช่วยเงินเช่าถาวรรถเช่า ก่อนจะเอ่ยปากถามเสียงแผ่ว "นายท่านต้องการพักผ่อน?"

"ข้านอนพอแล้ว อยากนั่งสักครู่ เจ้าไปเอาหมอนอิงมา ข้าอยากได้ที่พิงหลังสักหน่อย" เงินเช่าสีหน้าเกียจคร้าน เชิดคางชี้ไปที่หัวเตียง อย่างไม่อินขงขบ

สิงเหว่ยเข้าใจได้ทันที เขาขานรับออกมาคำหนึ่งพร้อมเดินไปที่ห้องข้างเพิงไม่นานเขาก็โอบหมอนอิงปักด้ายดำขนาดใหญ่ใบหนึ่งเข้ามา วางมันลงบนหัวเตียงอย่างระมัดระวัง ก่อนจะถามขึ้นอีกครั้ง "นายท่านต้องการเพิ่มแสงสว่างอีกหรือไม่"

"ไม่ต้อง เช่นนี้ก็ได้แล้ว" เงินเช่าขยับตัวนั่งเข้าไปเล็กน้อย พิงร่างเข้ากับหมอนอิง โบกมือไม่ยินดียินร้าย

สิงเหว่ยถอยออกไปด้วยท่าที่นอบน้อม แต่มิได้จากไปที่ใดไกล หากยังคงยืนอยู่ที่ข้างเตียง ท่าทางคล้ายต่ำต้อยยิ่ง ทว่าตอนเปิดปากน้ำเสียงกลับเย็นชาเมินเฉย

"หลังจากคิดๆ ดู คำพูดของเจ้านี้เหมือนจะไม่ใช่ว่าความจริงทั้งหมด" เขาแบ้มปากซ่อนตาขึ้นมองเงินเช่า

แสงไฟสลัวๆ สีหน้าของเขาอึมครึมไม่ชัดแจ้ง แลดูแปลกประหลาดอยู่หลายส่วน "ก่อนหน้านี้เจ้าเคยบอกว่าตอนเดินทางไปละแวกเขาสื่อจู่ จู่ เจ้าก็สูญเสียความทรงจำ ตอนได้สติขึ้นมาอีกครั้ง เจ้าก็มาอยู่นอกเมืองหลินเจียงแล้ว ในเมื่อเป็นเช่นนั้นเรื่องโยกย้ายอาวฤยุทธ์ภักดิ์ที่เจ้าพูดถึงก็ต้องเกิดขึ้น

ก่อนเจ้าเดินทางไปหาสื่อจู่ๆ พุดอีกนัยหนึ่งก็คือก่อนเจ้าสูญเสียความทรงจำแล้วเหตุใดเจ้าถึงไม่พูดเรื่องนี้แต่เนิ่นๆ"

คำพูดของอีกฝ่ายทำเงินเซาตตะลึง ครั้นเขาย้อนคิดดูโดยละเอียดก็เหมือนว่าจะเป็นเช่นนั้นจริงๆ

ว่ากันตามหลักแล้ว เรื่องก่อนเดินทางไปหาสื่อจู่ๆมิได้อยู่บนเส้นเวลาเดียวกับการสูญเสียความทรงจำ แต่เขากลับลืมเรื่องราวอุรุษุทธภัณฑ์พวกนั้นไปจนสิ้น

เขาขมวดหัวคิด พยายามนึกถึงเส้นสายของเหตุการณ์ ทันใดนั้นภาพเหตุการณ์บางอย่างก็ฉายวบขึ้นในหัวสมองของเขา ภาพเหตุการณ์ที่ว่า มีชายผู้หนึ่งกำลังพูดคุยกับเขาอยู่

"มีชายผู้หนึ่ง..." เขายับริมฝีปากกล่าว น้ำเสียงกระจ่างขัดแฉะไว้ซึ่งเส้นเสียงแหบพร่าเล็กๆ คล้ายเสียงกระซิบ

สิ่งห่วยสี่หน้าจดจ่อ เขารีบกดเสียงถาม "ชายผู้หนึ่งอะไร เขาเป็นใคร แล้วรูปร่างหน้าตาเป็นเช่นไร"

เงินเซาตตะมุน้ำผาก พยายามขุดความทรงจำที่ซ่อนลึกอยู่ในสมองอย่างสุดกำลัง

ทว่าสุดท้ายเขาก็ยังคงเสียแรงเปล่า

ใบหน้าของชายผู้นั้นเลื่อนราง น้ำเสียงก็เช่นกัน ที่เขาพอจำได้ก็มีแต่ปากที่ขยับเปิดๆ ปิดๆ นั้น

เงินเซาตตะหันขวับเข้าหากันแน่น เหงื่อเย็นไหลซึมออกมาจากที่ข้างหน้าผาก

เงาร่างของชายผู้นั้นเลื่อนรางมากขึ้นทุกที ภาพตรึงหน้าคล้ายเติมไปด้วยหมอกหนา ทุกสิ่งอย่างกลับกลายเป็นจุดแสง กะพริบระยิบระยับเด่นโหวไปมา ยากเกินกว่าจะแยกแยะ

เงินเช่าเหมือนอย่างทำเข้าไปอยู่กลางหมอก สองเท้าเชื่องช้า ร่างกายหนักอึ้ง ทุกย่างก้าวล้วนเป็นไปด้วยความยากลำบาก แต่เขากลับไม่ยอมหยุดเท้า ยังคงเดินขึ้นหน้าไปทีละก้าว หมายถึงลางม่านหมอก มองดูใบหน้าของอีกฝ่ายให้ชัดถนัดตา

ทันใดนั้นความรู้สึกเจ็บปวดก็เสียดแทงหัวสมองเขาฉับพลัน เงินเช่าสองมือกุมศีรษะ ร่างกายขดงอ สองตาเหลือกถลน

จุดสว่างตรงหน้าส่ายไหว รวมตัวกลายเป็นเส้นแสง หมุนวนอยู่รอบตัวเขา

ความรู้สึกคล้ายจวนเจียนถูกความมืดมิดกลืนกินนั้นทำให้เงินเช่ารู้สึกเรียวแรง

ในเวลาเดียวกัน เสียงเสียงหนึ่งกลับพรวดบอกเขา ความเจ็บปวดนี้สามารถควบคุมได้ ขอเพียงเขาไม่คิดอีก ไม่พยายามหวนระลึกถึง ปล่อยให้อดีตเหล่านั้นหวนย้อนกลับมาในเวลาอันสมควร เช่นนั้นความเจ็บปวดเยี่ยงนี้ย่อมไม่เกิดขึ้น

ครั้นคิดได้เช่นนี้เขาก็รีบหยุดฝีเท้า หมอกหนาและทุกสิ่งอย่างที่อยู่ภายในล้วนมลายหายไปจนสิ้น

"...นายท่านๆ ท่านเป็นอะไรไป ปวดหัวขึ้นมาอีกแล้วใช่ไหม" คลื่นเสียงระลอกแล้วระลอกเล่าดังอยู่ข้างๆ จากเลื่อนรางกลับกลายเป็นกระจ่างชัด จนสุดท้ายก็ดังสะท้อนเลื่อนลั่นเข้ามาในหู

เงินเช่าเบิกตาโพล่ง ภาพตรงหน้าจู่ๆ ก็ปรากฏชัด

ห้องมืดสลัว แสงเทียนริบหรี่ สายลมเย็น เสียงกระดิ่งพิทักษ์รูปดาบที่ตั้งแผ่อยู่ทีนอกรหน้าต่าง รวมถึงใบหน้าคุ้นเคยน่ารังเกียจตรงหน้า

เงินเช่าถอนหายใจเบาๆ เสือตัวกลางบนร่างของเขายามนี้เปียกชุ่ม

ไปด้วยเหื่อ แต่ถึงกระนั้นเขาก็มิได้เป็นลมหมดสติไปอีก

"หากเหนื่อยแล้ว เจ้าก็หาจำเป็นต้องคิดต่อไม่" สิงห์เวทย์พิจารณาดูเงินเช่า นัยน์ตาแฝงไว้ซึ่งความรู้สึกอับจน เพียงแต่คำสั่งของผู้เป็นนายมิอาจมีเชื้อฟัง เงินเช่าผู้นี้แม้จะน่ารังเกียจยิ่งนัก ทว่าในสายตาของนายท่านของเขา ไม่ตรีจิตที่มอบให้อีกฝ่ายกลับไม่ธรรมดา

สิงห์เวทย์ทั้งอิจฉาทั้งริษยาและหยาบเหี้ยมดอีกฝ่ายอยู่หลายส่วน

หากมิใช่เพราะนายท่านแล้วละก็ เงินเช่าผู้นี้ต่อให้มีสิบชีวิตก็ไม่พอตาย

"ทำไม หรือเจ้าไม่พอใจ?" น้ำเสียงเย็นเยียบดังเสียงพินแหวกผ่านความมืดเยียบงัน ทั้งอ้างว้างทั้งกระจ่างชัด

สิงห์เวทย์สองตาแวบวาวเป็นประกาย เขาก็ม่น้ำลง "ข้าไม่เข้าใจว่าเจ้าพูดอันใด"

"ทว่าข้ากลับรู้สึกที่เจ้าเข้าใจ" เงินเช่าพูดคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม สายตากลับทอดมองไปที่นอกหน้าต่าง จู่ๆ เขาก็ถอนหายใจ "นายท่านของเจ้าเป็นพวกบ้าร่าเหวโดยแท้"

สีหน้าท่าทางของเงินเช่ายากจะบรรยาย น้ำเสียงอึมครึม หลังพูดจบ เขาก็ถอนหายใจออกมาคราหนึ่ง "เพียงแต่มีบางครั้งข้าก็อดนับถือในปณิธานของนายท่านของเจ้าไม่ได้ ทว่าความฝันงดงามที่จะให้ผู้คนที่ท้อแท้ได้มีผลประโยชน์ร่วมกัน มีการกระจายอำนาจไปสู่พวกชาวบ้านนั้นสามารถเป็นจริงได้กระนั้นหรือ"

"นายท่านบอกแล้วว่าเรื่องนี้จะสำเร็จได้จำเป็นต้องใช้เวลาหลายยุคหลายสมัย หาใช่เรื่องง่ายดายเพียงปอกกล้วยเข้าปากไม่" สิงห์เวทย์ตอบด้วยน้ำเสียงเฉยชา สายตาหยาบเหี้ยมดชำเลื่องมองไปที่พื้น

สภาพร่างกายของเงินเช่าในยามนี้ทำเอาเขาไม่กล้าพูดเหลวไหล
อันใด เพราะเกรงจะนำมาซึ่งเรื่องยุ่งยาก

527

ไม่เดงพมพาน

หน้าต่างฉลุลายเปิดไว้ครึ่งหนึ่ง ลมราตรีพัดแผ่ว อากาศเย็นสบาย
 โคมผ้าโปร่งสีแดงใต้ชายคาระเบียงส่ายไหวตามลม ห่างออกไปอีกเล็กน้อย
 เภาวัลย์กับกำแพงขาวล้วนจมหายเข้าไปท่ามกลางความมืดมิด ดาวดวงหนึ่ง
 แลวนตัวอยู่กลางฟากฟ้า อ่างว้างคล้ายใต้น้ำตาบนใบหน้าโคมสะคราญ

เงินเช่าเหยียดแขนเล็กม่านมุ้งออก ทอดสายตามองดูดาวดวงนั้น
 หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็พูดเสียงแผ่วเบาออกมาประโยคหนึ่ง "ตำอู้
 ในยามนี้ยังดีไม่พออีกกระนั้นหรือ"

"หรือว่าเจ้ารู้สึกไม่ดี?" สิงเหว่ยยิ้มหยันพร้อมเอ่ยปากย้อนถาม
 ในดวงตาเฉยชาที่นั่นแฝงไว้ซึ่งแววตาถากถาง "อะไรคือโอรสสวรรค์ อะไร
 คือท้าวหล้า อาศัยแค่สกุลของคนที่หนึ่งก็ขึ้นไปอยู่เหนือกว่าผู้คนนับหมื่นพัน
 เสวยสุขจากการเลี้ยงดูของผู้คนนับร้อยนับพันหมื่น แต่กลับดูแคลนชาวบ้าน
 เยี่ยงหมูหมากาไก่ นี่หรือคือสิ่งที่เรียกว่าเมตตาแห่งสวรรค์ นี่หรือคือ

ความเจริญรุ่งเรืองที่สวรรค์ประทานให้"

เขาเฝ้าปากอย่างหนักหน่วงจนกล้ำเนื้อมูมปากถึงกับกระตุก

"ไม่ต้องพูดอื่นไกล เอาแค่องค์หญิงใหญ่ผู้สูงส่งที่พัวพันกับสกุลของเจ้า
เจ้าเห็นนางเป็นเช่นไร" เขาเอ่ยปาก สีนน้ำปลันเดือดดาล

เขามองมาทางเงินเข้าก่อนจะพูดต่ออย่างรวดเร็ว "องค์หญิงพวกนี้
เห็นอยู่ชัดๆ ว่าล้วนเห็นชีวิตคนดังต้นไม้ใบหญ้า เป็นพวกคนถ้อยเยอหยิ่ง
จองหองไร้มารยาท! พฤติกรรมเลวทรามน่ารังเกียจ อุปนิสัยเยี่ยงอัมพาล
คุณธรรมความประพฤติอันใดล้วนสกปรกโฉมม มีคู่ควรเป็นมนุษย์! ทว่า
เพราะพวกเขาเกิดอยู่ในราชสกุล มีสิ่งที่เรียกว่า 'สายเลือดอันสูงส่ง' ทำให้
พวกนางกระทำความชั่วได้ครั้งแล้วครั้งเล่า โทษทัณฑ์ที่ได้รับก็ล้วนแต่
การคุกเข่าลงโทษเบาๆ กักบริเวณ ริบกิจการที่ไม่เกี่ยวอันใดกับตนเอง
ก็เพียงแค่นี้เท่านั้น ช่างบัดซบโดยแท้!"

เขาถ่มน้ำลายลงพื้นเต็มแรง ใบหน้าเต็มไปด้วยความรู้สึกเย้ยหยัน
ดูแคลน "นอกจากพวกเชื้อพระวงศ์แล้ว พวกขุนนางเล่าเป็นเช่นไร ที่ว่ากันว่า
'สุภาพชนทำการใดล้วนยึดถือศีลธรรมมิใช่สมัครพรรคพวก' มันเป็นเช่นนั้น
จริงกระนั้นหรือ เจ้าลองพิจารณาดูเหล่าขุนนางราชสำนักพวกนั้น คนที่
ไม่มีพรรคไม่มีพวกต่างล้วนไม่มีที่ให้หยัดยืนด้วยกันทั้งสิ้น พวกเขา
ต่างประหัตประหารกันเอง เทียบกับชาวบ้านทั่วหล้าแล้ว สมัครพรรคพวก
ต่างหากถึงจะสำคัญที่สุด หากไม่ใช่พวกเดียวกันย่อมต้องสังหารให้ดำดิน
มีใครบ้างที่ได้ใจชาวประชาทั่วหล้าแท้จริง"

พอพูดถึงจุดนี้เขาก็สองแก้มแดงระเรื่อ นัยน์ตาแดงก่ำ จ้องเงินเข้าเขม็ง
"ไหนเจ้าลองบอกข้าชีวิตที่บอกว่ายังได้ทำผิดโทษเท่าสามัญชนนั้นเคยเกิดขึ้น
กระนั้นหรือ ที่บอกว่าใช้เมตตาการุณย์ต่อชาวประชานั้นเคยมีให้เห็นบ้าง

หรือไม่ ที่ว่ากันว่าชาวประชาอยู่ดีกินดี ทุกคนล้วนร่วมเย็นเป็นสุขนั่นมีจริงหรือไร"

เสียงของเขาแผ่วเบาทุ้มต่ำลงทุกที ครั้นพูดจบเขาก็ทอดถอนใจ คล้ายคำถามสามคำถามนี้กินแรงกายแรงใจของเขาไปจนหมดสิ้น

หลังจากนั้นเขาก็หลับตาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ สายลมยามค่ำ เย็นเยียบ แทรกลึกเข้าไปถึงปอดถึงหัวใจ

ในที่สุดสิงหะวัยก็จำได้ว่าเขาทำงานเป็นบ่าวอยู่ในจวนสกุลเงิน เปลี่ยนชื่อเปลี่ยนแซ่ โกหกเรื่องอายุและชาติกำเนิด ไม่เคยเป็นตัวของตัวเองอีก

คืนค่ำเย็นยะเยือกเงียบสงัดนี้ต่างหากถึงเป็นความจริงที่เขาจำเป็นต้องเผชิญ

เขาลืมตาขึ้นอย่างช้าๆ

ทันใดนั้นความรู้สึกเดือดดาล เย้ยหยันถากถาง ไม่ยินยอมก็ถอย ออกจากร่างเขาไปราวกับสายน้ำ ที่เข้ามาแทนที่กลับเป็นท่าที่เมินเฉย เหมือนอย่างเช่นทุกครั้ง

"ช่างเถอะ เจ้าเกิดอยู่ในครอบครัวผู้ลากมาได้ดี เติบโตอยู่บนผืนดิน งดงาม ไหนเลยจะเข้าใจถึงความลำบากของบัณฑิต...ชาวบ้านอย่างพวกข้า" เขาม้วนแขนเสื้อหลุบตา กลับมาเป็นบ่าวผู้ร่อนน้อมผู้นั้น

หากมีนับถ้อยความวาจาที่เขาพูด ท่าทางเยี่ยงนี้ก็นับว่าสมควรกับ ตำแหน่งบ่าวของเขาแล้ว

"พูดอยู่เป็นนาน สุดท้ายก็มีแต่ 'เรื่องยกยอกอาวุธยุทธภัณฑ์' เท่านั้น ที่ฟังดูเข้าท่า อย่างอื่นเล่า" สิงหะวัยน้ำเสียงราบเรียบ สองตาไม่กะพริบ "เจ้าหายตัวไปแปดปีเต็ม ระหว่างนั้นนอกจากทำชลประทานแก้ไขปัญหาน้ำท่วม

สร้างเชื่อนแล้ว ไม่มีอย่างอื่นจริงกระนั้นหรือ"

เสียงของเขาแม้จะแผ่วเบาที่น่าเสียงกลับหนักแน่นเปี่ยมกำลัง
แผ่วไว้ซึ่งท่าทีเร่ร้อนอยู่สองสามส่วน "เรื่องที่นายท่านสั่งให้เจ้าสืบในยามนั้น
เห็นชัดอยู่ว่า..."

"เงินทองที่ค้างอ่องเหลือทิ้งไว้พวกนั้น" เงินเข้าเอ่ยปากพูดตัดบท
ไม่ยอมให้สิ่งเหลว่ยได้พูดจบ น้ำเสียงลากยาวสงบนิ่งเหมือนดังเสียงลมพัด
แผ่วเบา

เขาเพ่งตามอง รอยยิ้มบนริมฝีปากคล้ายเย็นเยียบคล้ายอบอุ่น
"ข้าจำเรื่องนี้ได้ อีกทั้งยังสืบได้ความแล้วด้วย"

"อะไรนะ" สิ่งเหลว่ยเงยหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว สองตาเบิกกว้าง ดวงตา
ฉายแววไม่นึกอยากเชื่อ "เรื่องนี้เป็นความจริงกระนั้นหรือ เจ้าสืบได้ความ
แล้ว? คงไม่ใช่คิดจะโกหกหลอกลวงนายท่านกระมัง"

เขาจ้องเงินเข้าเขม็งราวกับหมายมองให้ทะลุอะไรบางอย่าง

เงินเข้าไม่เอ่ยปากต่อความ เขาลุกขึ้นเอ่ยปากสั่งด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย
"ไปตักน้ำมา"

สิ่งเหลว่ยตะลึงงันไปชั่วขณะ แต่หลังจากนั้นเพียงอึดใจ สีหน้าท่าทาง
ของเขาก็กลับกลายเป็นอาฆาตแค้น

"เจ้าเป็นบ้าอะไรขึ้นมาอีก คิดจะยั่วข้าหรือไร" เขามองเงินเข้าด้วย
สายตาเดือดดาล ความรู้สึกโกรธแค้นที่ถูกทาบทั้ไว้แทบจะทะลักล้นออกมา
จากร่าง "พูดคุยเรื่องเป็นการเป็นงานกันอยู่ดี ๆ แล้วเพราะเหตุใดถึงต้อง
วางท่าเสแสร้งด้วย หรือว่าเจ้าในเวลานี้คิดขัดคำสั่งนายท่านจริงๆ"

"เข้าใจ" เงินเข้ากวาดตามองอีกฝ่ายด้วยสายตาเย็นชา กระชับเสื้อคลุม
บนร่าง ชักเท้าเดินไปที่ข้างโต๊ะ ยกมือขึ้นอย่างรวดเร็ว

ตั้ง

หน้าต่างถูกปิดลง ภาพแสงดาวคำคืนฤดูใบไม้ผลิเต็มลานเรือน
ถูกบดบังจนหมดสิ้น

"ยังไม่มีรูปไปอีก" สายตาของเขาไม่จับอยู่บนร่างของสิงเหว่ยอีกต่อไป
น้ำเสียงกลับเสมือนเย้ยหยัน "หากยังชักช้าอยู่อีก บางทีข้าอาจลืมเรื่องราว
พวกนั้นไปก็เป็นได้"

สิงเหว่ยตะลึงอีกครา เขาตระหนักได้ทันที ที่เงินเช่าบอกว่า 'เอน้ำมา'
มิใช่เพราะต้องการล้างหน้าบ้วนปากเข้านอน แต่หากต้องการใช้เขียนหนังสือ
ล้างพุทกันฝนหมึกย่อมต้องใช้น้ำสะอาด เงินเช่าตั้งใจพูดคลุมเครือ
หลอกเขาเล่นเหมือนเห็นเขาเป็นลิงตัวหนึ่ง

สีหน้าของสิงเหว่ยกลับกลายเป็นบูดบึ้ง ทว่าหลังจากคิดถึงคำพูดของ
เงินเช่าอีกครา เขาก็ตัดสินใจยืนดีไม่ได้

หากสามารถครอบครองทรัพย์สินเงินทองของคังอ๋องพวกนั้นได้
'การใหญ่' ของนายท่านย่อมเป็นจริงได้ในไม่ช้า

ครั้นนี้ก็ได้เช่นนั้นใจเขาก็ราวกับมีไฟลุกโชน เผาไหม้จนเขา
แทบไม่มีสติ

สิงเหว่ยชักเท้าเดินขึ้นหน้า แต่แล้วจู่ๆ ก็นึกขึ้นได้ว่าพุทกันแท่งหมึก
น้ำสะอาดล้วนอยู่ในห้องหนังสือที่อยู่ยังห้องข้างฝั่งตะวันตก เขาหันเดินไปที่
ข้างประตู เลิกม่านชักเท้าก้าวข้ามธรณีประตูไปอย่างรวดเร็ว เสียงฝีเท้า
ลับหายไปจากนอกม่าน

จนถึงยามนี้เงินเช่าถึงเพิ่งจะหันหน้ากลับมา รอยยิ้มเย้ยหยัน
บนใบหน้าจางหายหมดสิ้นแล้ว เหลือก็แต่สีหน้าเลอะเลือนจนสนทน

"อำนาจยังแบ่งแยกทั่วหล้า ราชนิกุลและชาวบ้าน...ใช้คนปกครอง

ท้าวหล้า มีผู้ปกครองท้าวหล้าด้วยระบบ"

ตอนอายุยังน้อยคิดอ่านไม่มั่ว เขาเองก็เคยหมกมุ่นกับความคิด
เช่นนี้ ดังนั้นจึงยินดีเป็นม้าเป็นสุนัขทุ่มเทเพื่อผู้เป็นนาย ยอมห่อตะบึง
อย่างสุดกำลังเพื่อ 'นายท่าน'

แม้แต่การทำงานอยู่ในกรมโยธาก็ล้วนเป็นไปตามคำสั่งของ 'นายท่าน'
เพราะขุนนางกรมโยธาบ่อยครั้งต้องออกไปทำงานข้างนอก บางทีปีหนึ่งๆ
อาจมีถึงครึ่งปีที่ไม่ได้กลับบ้าน จึงสะดวกต่อการปฏิบัติภารกิจลับ

เงินเช่าในยามนั้นมองเห็นทุกอย่างอย่างเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์

เช่นเดียวกับสิ่งเหว่ยในยามนี้

ทว่าคนเราย่อมมีการเปลี่ยนแปลง

เมื่อวันเวลาผันผ่าน ประสบการณ์เพิ่มพูน เงินเช่าก็เริ่มนึกสงสัย
ทุกอย่างที่เขาปฏิบัติตามนั้นแท้จริงแล้วเป็นวาทะโกหกหลอกลวงหรือ
เป็นสัจธรรมกันแน่

คำถามนี้เขาครุ่นคิดมานานถึงสิบกว่าปี ยิ่งคิดเขาก็ยิ่งรู้สึกว่
'นายท่าน' ผู้ผู้ที่แท้ก็คือ 'โอรสสวรรค์' ในอีกความหมายหนึ่งมิใช่หรือไร
ส่วน 'สัจธรรม' ที่เขายกย่องสรรเสริญที่แท้ก็คือ 'โอรสสวรรค์' มาก่อน ขุนนาง
เป็นรอง ชาวบ้านท้ายสุด'

มันก็แค่การเปลี่ยนวิธีเรียกขานเท่านั้น

ตอนครุ่นคิดเข้าใจถึงเรื่องนี้ เงินเช่าก็รู้สึกอับอายต่อผู้ที่ถูกหลอกลวง

อาศัยคำว่า 'สัจธรรม' ที่เหมือนจะถูกต้องแต่ความเป็นจริงแล้ว
กลับไม่ใช่ อีกทั้งยังล่อลวงให้เขากลายเป็นเชี้ยวเล็บ นี่เป็นสิ่งที่เขารู้สึกต่อ
'นายท่าน' เมื่อแปดปีก่อน

ด้วยเหตุนี้เขาจึงตั้งใจจะทิ้งตำแหน่งอาจารย์แห่งตำหนักบูรพา ทำให้

'นายท่าน' ผู้นั้นผิดหวังอย่างยิ่ง

ทว่า การเคลื่อนไหวของ 'นายท่าน' หลังจากนั้นกลับทำเขาไม่เข้าใจ
ไม่ต่อต้าน ไม่ก่อกบฏ มองดูคงอึ้งอันอึ้งไม่ต่างอันใดกับขุนนางชั่วช้า
คิดคดทรยศ หลายปีมานี้ 'สมาคมเฟิงกุ' จึงไม่เคยทำอันใดรบกวนการบริหาร
ราชการแผ่นดินเลย

เพราะเหตุใดกัน

528

ลาก่อนจึงจึง

หลังเดินทางกลับจึงจึง ความรู้สึกเคลือบแคลงสงสัยนี้ก็วนเวียนอยู่ในใจ
ของเงินเช่าเรื่อยมา

องค์กรที่ปรารถนาจะ 'ใช้ระบบปกครองทั่วหาล้า' ปณิธานของพวกเขา
ย่อมไม่เล็กละย่อ ทว่าพวกเขาค่ายมิได้นำพาแผ่นดินต่ำลู่เลยแม้แต่น้อย

แต่หากพิจารณาจากสมาชิกที่เข้าร่วมกับ 'สมาคมเฟิงกุ' เท่าที่เงินเช่ารู้
บ้างก็เป็นปัญญาชนเลือดร้อนเยี่ยงเงินเช่า บ้างก็เป็นคนหนุ่มสาวผู้มีปณิธาน
ไม่ก็เป็นบัณฑิตตกยากผู้มีความรู้ความสามารถทว่าชีวิตอดัดขัดสน
ชาวบ้านทั่วไปกลับพบเจอได้น้อยนัก

คนอย่างเถ้าแก่ 'ร้านเสื้อผ้าเก่าเจิ้งจี' เกรงว่าแม้ตายก็ไม่มีความรู้
ตนเองเคยจับพลัดจับผลูร่วมมือทำงานรับใช้กลุ่มดังกล่าว

ความรู้สึกจนสนเท่ห์ของเงินเช่าเพิ่มพูนมากยิ่งขึ้นก็ด้วยเพราะเหตุนี้
เพราะคำว่า 'สัจธรรม' นั้นศักดิ์สิทธิ์เกินไป ศักดิ์สิทธิ์ถึงขนาดที่ไม่อาจ

ล่อลวงด้วยผลประโยชน์ของแว่นแคว้น หรือเพราะตัวเองต่ำช้าเกินไป ถึงเข้าใจคำว่า 'สัจธรรม' ของนายท่านผิดไป

ความคิดอ่านสองประการนี้ต่อสู้อยู่ด้วยกันทั้งเข้าค้ำไม่มีหยุดหย่อน จนทำให้ความคิดของเงินเช่าสั่นคลอน

ยอมทุ่มเททุกสิ่งอย่างเพื่อเป้าหมายที่แทบจะไม่อาจสำเร็จเป็นจริงได้ เรื่องนี้เป็นสิ่งที่ถูกหรือผิดกันแน่

ยิ่งไปกว่านั้น สิ่งที่เราเรียกว่าเป้าหมายนี้เป็นไปได้หรือเป็นไปได้ไม่ได้ เป็นเรื่องจริงหรือเรื่องเท็จ เป็นสิ่งที่ดูดีเพียงเปลือกนอก หรืออันที่จริงมันเป็นความคิดอ่านสูงส่งเกินกว่าที่คนธรรมดาทั่วไปจะเข้าใจได้อยู่แต่แรก ทำให้คนไม่อาจศึกษาเข้าใจได้อย่างละเอียดลึกซึ้ง

ก็

เสียงดังลอยมาจากนอกประตู เงินเช่าคล้ายตื่นจากภวังค์ เขาหันหน้ามองไป พบสิงห์เวทย์กำลังประคองแท่งหมึกฟูกันและอื่นๆ เดินเข้ามา

"นายท่านโปรดระลึกครู่ ผู้น้อยจะลงมือฝนหมึกเสียวันนี้" เขาปิดประตูลงอย่างระมัดระวัง แล้วปิดม่านประตูตาม ก่อนจะเดินมาที่ข้างโต๊ะและค้อมกายกล่าว

เขาในเวลานี้ทั้งนอบน้อมทั้งรอบคอบ ไม่ต่างอันใดกับบ่าวไพร่ทั่วหล้า ไม่คล้ายมนุษย์แต่หากกลายเป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งให้ผู้เป็นนายใช้สอยสามารถโยนทิ้ง แทนที่ หรือแม้แต่กำจัดทิ้งได้ทุกเมื่อ

เงินเช่าส่งเสียง "อืม" แล้วเขาออกมาคราหนึ่งพลางกระชับเสื้อคลุมบนร่าง

ยามนี้ที่หยุดยืนอยู่หน้าโต๊ะคือเงาร่างโอหังอวดดี ใบหน้างดงามถูกแสงเทียนส่องสะท้อนเกิดเป็นภาพบัดเดี๋ยวมืดบัดเดี๋ยวลาง คล้ายกำลัง

ผานอยู่กับความมืด

สิ่งเหวี่ยงกวาดตามองดูอีกฝ่ายด้วยหางตา ในใจยั้มหยั่น ทว่าใบหน้า กลับร้างไร้ความรู้สึก วางกระดานชนวน^{*} ลงบนโต๊ะก่อนจะลงมือฝนแท่งหมึก

เสียงพู่กันเล็กละเอียดขยับไหวดั่งอยู่ภายในห้อง กระจางใสเรียบเหงา คล้ายเรือน้อยลำหนึ่งเล่นฝ่าความมืดเยี่ยงหมึกดำไปอย่างช้าๆ

คืนนี้โคมไฟในเรือนจิวสุ่ยยังคงสว่างไสว เพราะมองเห็นอยู่แต่ไกล หญิงรับใช้สูงวัยเดินยามกลางคืนประจำจนสกุลหลี่จึงไม่กล้ารบกวน

ได้เข้าหาลวงหลี่เหิงได้สั่งอยู่ก่อนแล้วว่าห้ามไม่ให้ทุกคนรบกวน ความสงบของผู้เป็นน้องเขย หากผู้ใดขัดคำสั่งจะถูกลงโทษอย่างหนัก ด้วยเพราะเหตุนี้จึงไม่มีบ่าวไพร่คนใดกล้าฝ่าฝืน

สามวันต่อมา อาการป่วยของเงินเซ่าก็ดีขึ้น เคลื่อนไหวนั่งนอนได้ ไม่ต่างอันใดกับคนปกติ

ตามความคิดเห็นของเงินเซ่า ยาเหล่านี้นั้นหาความจำเป็นต้องกินต่อ ไม่ ทั้งนี้เพราะกินไปก็ไม่เป็นประโยชน์

ทว่าหลี่เหิงกลับกลัวว่าจะเกิดเรื่องอันใดไม่ดีขึ้นจึงเชิญท่านหมอ ผู้มีชื่อเสียงมาช่วยจัดยาบำรุงให้ ทุกวันดื่มวันละหนึ่งถ้วย ฤทธิ์ของมัน นับว่าไม่ธรรมดา สีหน้าของเงินเซ่าแดงระเรื่อขึ้นทุกวัน ดีกว่ากินยา ที่บรรดาหมอหลวงในเมืองหลวงจัดให้หลายท่าน

หลังจากผ่านไปครึ่งเดือน อาการป่วยของเขาก็กลับมาเป็นปกติ

ด้านเงินอิงเพราะได้รับความเห็นชอบจากเหล่าผู้อาวุโส นางจึงมีโอกาสดูแลเงินเซ่ากลับไปทำนุศึกษาสตรี

จีหนานต้นฤดูร้อนทัศนียภาพงดงาม ต้นท้อข้างประตูเมืองออกดอก

* กระดานชนวน (กระดานปักจก้น) เป็นกระดานคุณภาพดีประเภทหนึ่ง เนื่องจากบางมันวาว

ผลิบาน แม้จะไม่มากนัก แต่เมื่อผลานอยู่กับสายฝนเล็กละเอียดดูจุมอก
ประจวบกับเป็นช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิ เส้นห่อของมันแทนที่จะถูกลดทอน
ตรงกันข้ามกลับเพิ่มพูนน้ำหนักมากเป็นพิเศษ

เงินอิงเป็นพวกลัทธิเหตุผลนิยม ทุกอย่างในสายตาของนางมิใช่
ภาพระทมทุกข์แห่งใบไม้ผลิ แต่หากเป็นพลังชีวิตแห่งฤดูร้อนที่ชวนให้
คนรู้สึกปลื้มปริ่ม

ตอนออกจากจันทน์ไปใหม่ๆ นางไม่เคยนึกว่าจะเดินทางจากไปนาน
เช่นนี้ กว่าจะได้กลับมาสำนึกศึกษาสตรีอีกครั้งก็ต้องรอถึงหนึ่งปี การเฝ้ารอ
มุงหวังเช่นนั้น สำหรับนางแล้วนับว่าเนิ่นนานยิ่งนัก

ทว่านางก็ได้ปลอบปลื้มยินดีหัวปักหัวปำแต่ประการใด โดยเฉพาะ
หลังรถม้าเคลื่อนผ่านประตูเมือง สีหน้าของนางจู่ๆ ก็กลับกลายเป็นเคร่งขรึม

"หยุดอยู่ที่นี้ก่อน ข้ามีนัดกับใครบางคน" ข้างถนนสายเล็กๆ
ที่เต็มไปด้วยต้นหลิวนั้นยามนี้ถูกปกคลุมไปด้วยหมอกฝนเม็ดเล็กสายลม
โหมถา

เงินอิงสั่งให้เจ้จิวหยุดรถม้า ก่อนจะบอกกับสวรินเงินและจื่อซือ
"ข้าต้องลงรถไปพบคนผู้หนึ่ง พวกเจ้าสองคนรออยู่ที่นี้"

พอได้ยินเช่นนั้นสวรินเงินก็ออกอาการไม่พอใจขึ้นมาทันที นาง
ป้อนปากพูด "คุณหนูทำเช่นนั้นหาได้ไม่ ก่อนหน้านั้นหลัวมามาได้กำชับสั่งผู้น้อย
ไว้ ห้ามมิให้พวกผู้น้อยอยู่ห่างกายคุณหนู คราวที่แล้วเพราะพวกผู้น้อย
ปล่อยให้คุณหนูตามท่านโหวน้อยไป พวกผู้น้อยเลยถูกนายท่านลงโทษให้
คัดหนังสือ"

พอพูดจบนางก็โบหน้ายับย่นเป็นผิวมะระ มองดูเงินอิงด้วยสายตา
น่าเวทนา "นายท่านลงโทษให้พวกผู้น้อยคัดตัวหนังสือตั้งร้อยหน้า ขนาด

พวกผู้น้อยคัดจนคำมีดตึกตื่น อีกทั้งนี้ก็ผ่านมารั้งเดือนแล้ว ทว่าจนปานนี้ ก็ยังไม่เสร็จ คุณหนูเห็นใจพวกผู้น้อยด้วยเถิดเจ้าคะ"

เงินอิงอดยิ้มออกมาไม่ได้ นางทำสีหน้าเชิงขอลงมือพลางกล่าว "เหตุใด พวกเจ้าถึงไม่รีบบอกเล่า ในเมื่อข้ามีบทคัดเก็บไว้อยู่พอสมควร พวกเจ้า แค่อำไปส่งเท่านั้นก็ได้แล้วมิใช่หรือไร"

"คุณหนู ทำเช่นนั้นไม่ได้นะเจ้าคะ" สวีนเงินโบหน้ากลัดลุ่มรวากับกิน หวงเหลียน* เข้าไป "สายตาของนายท่านเฉียบคมยิ่งนัก ตัวหนังสือพวกนั้น ไซ้ผู้น้อยคัดหรือไม่ นายท่านแคะมองดูปราดเดียวก็รู้แล้ว ผู้น้อยไหนเลย จะกล้า"

จื่อสือพยักหน้าตาม "ดวงตาของนายท่านราวกับมีแสงเทียนสุกสว่าง ยิ่งไปกว่านั้นพวกผู้น้อยก็มีอาจหลอกลวงนายท่านได้ ครั้นนี้คุณหนู พาพวกผู้น้อยไปด้วยเถิดเจ้าคะ"

เพราะไม่อยากทำพวนางลำบาก เงินอิงจึงได้แต่ตกลงรับปาก ครั้น สามนายบ่าวแต่งเนื้อแต่งตัวเป็นที่เรียบร้อยก็ต่างคนต่างถือร่มไผ่ ลงจากรถ เดินไปตามถนนสายเล็กๆ นั้น

ต้นหลิวเขียวชุ่ม สายฝนเหมือนขนแปรงสีเงินสาดไหวลอยละล่องไป ตามกิ่งหลิว คล้ายไร้สิ้นเรียวแรงกำลัง

บางที่อาจด้วยเพราะฝนตก บนถนนจึงมีผู้คนสัญจรบางตา บรรยากาศ เยียบสงัดยิ่ง

หลังจากผ่านไปได้ราวๆ หนึ่งเค่อ สามแยกด้านหน้าก็ปรากฏขึ้น ต่อสายตา ต้นหลิวใหญ่เขียวชุ่มส่ายไหวตามลม ได้ต้นหลิวมีคนผู้หนึ่ง ยืนอยู่ อารมณ์เจียนชั่วสืเทา เส้นผมเกล้าเป็นมวยสูง โบหน้าราบเรียบนั้น

* หวงเหลียน เป็นพืชสมุนไพรชนิดหนึ่งของจีน รากมีรสขมมาก

แทบเรียกได้ว่าร้างไร้ซึ่งความรู้สึก

ที่แท้ก็เยยชิงนั่นเอง

"ต้องให้ผู้บัญชาการเยยรอนานแล้ว" เงินอิงยิ้มกล่าวทักทายพลาง
ท้วงเดินตรงเข้าไป

เยยชิงกลับไม่ท้วง นางประสานมือสีหน้าราบเรียบ "คารวะคุณหนู"

ยังคงเป็นคำพูดสั้นๆ ตามมาตรฐานของเยยชิง ทว่าสำหรับเงินอิงแล้ว
นางกลับรู้สึกสนิทชิดเชื้ออย่างน่าประหลาด

"ที่นี้สะดวกพูดคุยกันกระนั้นหรือ" นางถามออกมาตรงๆ

เยยชิงพยักหน้าแทนการตอบ

สวินเงินกับจือสือที่อยู่อีกด้านยามนี้ล้วนถอนหายใจโล่งอก

ถึงจะแต่งกายอยู่ในอาภรณ์เจียนตัว แต่ไม่ว่าเช่นไรเยยชิงก็เป็นสตรี
คุณหนูของพวกตนนัดพบกับสตรี ไหนเลยจะผิดขนบธรรมเนียมประเพณี
อันใดได้

"ไหนๆ ก็มาแล้ว เช่นนั้นคงต้องรบกวนพวกเจ้าช่วยดูทางให้ข้าด้วย"
ครั้นนึกถึงพวกนางสองคนขึ้นได้ เงินอิงก็เอ่ยปากสั่ง

อันที่จริงมีเยยชิงอยู่ที่นี้ เรื่องนี้หามีความจำเป็นอันใดไม่ เพียงแต่
เรื่องที่นางจะพูดกับเยยชิงหลังจากนี้ อย่าให้พวกนางสองคนได้ยินจะดีกว่า

สวินเงินกับจือสือต่างพากันขานรับ ก่อนจะไปเฝ้าอยู่บริเวณ
สองข้างถนน

เงินอิงกับเยยชิงเดินขึ้นหน้าไปใกล้ต้นหลินนั้นมากขึ้น ครั้นกวาดตาไป
รอบๆ ไม่พบเจอผู้ใด นางก็เอ่ยปากถามเสียงแผ่ว "สองสามวันนี้สิ่งห่วย
มีความเคลื่อนไหวอันใดบ้างหรือไม่"

เงินอิงวางแผนให้คนจับตาดูสิ่งห่วยตั้งแต่อ่อนเดินทางมาซานตงแล้ว

ทว่าหลังเงินเข้าจู่ๆ ก็เป็นลมหมดสติ นางก็ได้บอกเรื่องนี้ให้เผยชูรู้
ฝากให้เขานำคำพูดไปบอกกับเยียซิง

เยียซิงมีกำลังคนในมืออยู่กลุ่มหนึ่ง สมควรพรรคพวกเหล่านั้นปะปน
ซ่อนแฝงอยู่ในจีหนาน เรียกได้ว่าเป็นงูเจ้าที่ มีพวกเขาออกหน้า การเคลื่อนไหว
ของสิ่งเหว่ยย่อมไม่มีทางหลุดรอดสายตาไปได้

ที่เงินอิงจงใจหลีกเลียงผู้คนเช่นนี้ก็เพื่อมาฟังรายงานข่าวจากปากเยียซิง

529

อาจารย์ในสำนักศึกษา

"อาจารย์ทั้งแห่งสำนักศึกษาเฉยียนเจิงกับเขานัดพบเจอกัน ทว่าไม่รู้เรื่องอันใด ข้าได้ส่งคนไปจับตาดูแล้ว"

เมื่อได้ยินเงินอิงถามเช่นนั้นเยี่ยซิงก็ตอบออกมาอย่างรวดเร็ว คำตอบยังคงกระชับสั้นเหมือนเช่นทุกครั้ง ครั้นพูดจบนางก็รวบแขนเสื้อ ชักเท้าออกเดินอย่างรวดเร็ว

"ข้าก่อน" เงินอิงเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว นางรีบขยับเท้าขึ้นขวางพร้อมเอ่ยปากถาม "อาจารย์ทั้งแห่งสำนักศึกษาเฉยียนเจิงผู้นี้มีที่มาที่ไปเช่นไร แล้วรายละเอียดของการนัดพบกันของพวกเขาเล่า รวมทั้งพฤติการเคลื่อนไหวของสิ่งเหว่ยเป็นเช่นไร"

คำถามเป็นชุดของเงินอิงรั้งเท้าเยี่ยซิงไว้ นางซ่อนตามองมาทางเงินอิงสีหน้าราบเรียบไร้ความรู้สึก น้ำเสียงทุ้มต่ำราวกับเหล็กขัดถูกันนั้นนัยกสูงเล็กน้อย "เดี๋ยวก!"

ทันทีที่พูดจบ คนผู้หนึ่งก็โผล่ออกมาจากปากทาง ซะเง้อซะแถมองมา
ทางพวกนาง

ครั้นเฝ้าตามองไป เงินอิงก็สังเกตเห็นเด็กหนุ่มรูปร่างเล็กเตี้ยผู้หนึ่ง
อายุน่าจะราวๆ สิบกว่าปี เนื้อตัวผ่ายผอม สวมใส่เสื้อผ้าสีเทา หลังเอาจ
มีถุงผ้าผูกมัดไว้ ดูคล้ายเด็กที่ทำงานในห้องบัญชี

เงินอิงรู้สึกประหลาดใจอยู่เล็กๆ เด็กผู้นี้คงต้องเป็นลูกน้องของเยียซิง
แน่ไม่รู้ว่ามาที่นี้มีเรื่องอันใด

เยียซิงมองดูเด็กหนุ่มคนนั้นอยู่ไกลๆ ไม่พูดอันใด ทำเพียงกวักมือ
เด็กหนุ่มคนนั้นสองตาเป็นประกายขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ขานรับ
เสียงดังฟังชัดว่า "ขอรับ" ก่อนจะชักเท้าวิ่งตรงเข้ามา

"หมาโหวเออร์" ยังไม่ทันวิ่งเข้ามาใกล้ เยียซิงก็พยักพืดหน้าให้กับ
เงินอิงคราหนึ่ง

เงินอิงเข้าใจได้ทันที นั่นเป็นชื่อของเด็กหนุ่มคนนั้น
ขณะที่นางกำลังคิดอยู่นั้น เยียซิงก็หันหลังให้กับเงินอิง ยกนิ้วหัวแม่มือ
ขึ้น ชี้มาทางด้านหลัง "อาจารย์ใหญ่เงิน"

"คารวะอาจารย์ใหญ่เงิน" หมาโหวเออร์ฉลาดเฉลียวยิ่งนัก เขาคุกเข่า
ข้างหนึ่งลงกับพื้นพร้อมประสานมือคารวะ

การหยุดเพื่อแสดงคารวะนี้เกิดขึ้นทันทีที่เขาเดินสวนผ่านเยียซิงไป
หลังจากนั้นคำพูดกระซิบสั้นประโยคหนึ่งก็ดังตามลมลอยละล่องเข้ามา
ของเงินอิง

"เขาเล่า ข้าดูต้นทาง"

เสียงยังไม่ทันจางหาย เงาร่างของเยียซิงก็หายลับไปจากที่นั่นแล้ว
เร็วเสียยิ่งกว่าเร็ว

เงินอิงไม่รู้ว่าตนเองควรแสดงสีหน้าท่าทางอันใด

คำพูดของนางนี้หมายความว่านางรับผิดชอบเพียงพาคณเเล่เรื่อง
มาแนะนำกับเงินอิง หลังจากนั้นหน้าที่ของนางก็เป็นอันเสร็จสิ้น

ท่าทางประเภท 'เรื่องนี้วันหน้าเจ้าอย่าได้ถามซ้ำอีก' นี่นับเป็น
ท่าที่มาตรฐานของเยี่ยซิงโดยแท้

"อาจารย์ใหญ่เงิน ท่านอยากทราบเรื่องอะไรก็ถามผู้น้อยมาได้เลย"
หม่าไหวเอ๋อร์ยิ้มวิ่งเข้ามา สองตากลอกกลิ้งไปมา ท่วงท่าฉลาดเฉลียว
ปรากฏอยู่บนใบหน้า

เงินอิงรู้สึกอับจน แต่ถึงกระนั้นนางก็รู้ดีว่าด้วยนิสัยของเยี่ยซิงคิดให้
นางพูดเพิ่มสักสองสามประโยคนั้นยากเสียยิ่งกว่าขึ้นสวรรค์เสียอีก ดังนั้นจึง
ทำเพียงเอ่ยปากถาม "คนที่ผู้บัญชาการเยี่ยให้เจ้าจับตาดูนั้น เจ้ายังจำได้
หรือไม่"

"ผู้น้อยจำได้ขอรับ" หม่าไหวเอ๋อร์พยักหน้าติดๆ กันพร้อมวาดมือ
วาดไม้พูด "ชายหนุ่มผู้นั้นผมขาว ชอบเดินวกไปวนมา จับตามองเขานับว่า
ลำบากไม่ใช่่น้อย"

เงินอิงพยักหน้าไม่พูดไม่จา

สิ่งเหว่ยที่มาที่ไปพิลึกพิลั่น พฤติกรรมเยี่ยงนี้จะว่าไปก็นับว่าเหมาะสม
กับตัวเขาอยู่

หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งนางก็ชักมือไปทางหม่าไหวเอ๋อร์ "พวกเรา
เดินเข้าไปข้างในอีกหน่อยเถอะ"

หม่าไหวเอ๋อร์รีบขานรับ เดินตามเงินอิงอยู่ทางด้านหลัง หลังจาก
เดินขึ้นหน้าไปได้สักกว่าก้าว พวกเขาทั้งคู่ก็ชะงักทำ

"อาจารย์ทั้งผู้นั้นมีที่มาที่ไปเช่นไร" เงินอิงถามต่อ

หมาโหวเออร์ไม่แม้แต่จะหยุดคิด เขาตอบออกมาอย่างรวดเร็ว "เรียนอาจารย์ใหญ่เงิน อาจารย์ทั้งผู้นั้นเดิมเป็นชีวโง่สอบตก เพื่อเข้าสอบ เขาผลาญเงินครบครวไปหมดสิ้น บิดามารดาของเขายามนี้ป่วยตายสิ้นแล้ว เพราะเขามีนิสัยแปลกประหลาด ไปขอบุตรบ้านใดจึงไม่เคยประสบความสำเร็จ กลายเป็นตาแก่โดดเดี่ยว ต่อมาสหกรณ์ร่วมเรียนของเขาผู้หนึ่ง ทนดูเขาเป็นเช่นนี้ต่อไปไม่ได้ จึงชักนำเขามาเป็นอาจารย์สอนหนังสืออยู่ที่สำนักศึกษาเจริญเจิง"

"ในเมื่อเขาสอบตก แล้วเหตุใดถึงสามารถไปสอนคนได้" เงินอิงขมวดคิ้วกล่าว "สำนักศึกษาเจริญเจิงเป็นสำนักศึกษาชั้นนำ มีชื่อเสียงอยู่ในเจีหนานมิใช่น้อย แล้วอาจารย์ทั้งยืนหยัดอยู่ที่นั่นได้เช่นไร"

หมาโหวเออร์ยิ้ม "ผู้น้อยได้ยินคนบอกว่าทั้งชีวโง่แม้จะไม่อาจสอบผ่านเป็นจื่อเหรินได้ ทว่าความรู้ของเขากลับยอดเยี่ยมยิ่งนัก บรรดาอาจารย์ในสำนักศึกษานั้นแบ่งกันหลากหลายระดับชั้น ทั้งชีวโง่สอนผู้เรียนระดับต้น ผู้น้อยคิดว่าความรู้ของเขานั้นน่าจะเพียงพออยู่"

"ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้" เงินอิงก้าวเดินขึ้นหน้าซ้ำๆ หมาโหวเออร์เดินตามอยู่ทางด้านหลังไม่ห่างด้วยท่าทางซื่อๆ

หลังจากผ่านไปได้ครู่หนึ่ง เงินอิงก็ถามขึ้นอีก "แล้วการพบเจอกันของอาจารย์ทั้งกับชายผมขาวผู้นั้นเป็นเช่นไร"

ชื่อของสิ่งเหว่ยนั้นจะพูดก็ได้ไม่พูดก็ได้

หมาโหวเออร์ขมวดคิ้วครุ่นคิดก่อนจะตอบหน้าผาก ยืนมือล้วงเข้าไปในถุงผ้าพลางกล่าว "อาจารย์ใหญ่เงินถามขึ้นมาผู้น้อยถึงนึกได้ นี่คือนิสัยลักษณะลับซอว์"

ขณะพูดเขาก็ดึงมือพ้นออกมาจากถุงผ้า ที่ถืออยู่ในมือคือกระดาษ

แผ่นหนึ่ง มันถูกพับไว้เป็นอย่างดี เขายื่นส่งด้วยสองมือ "เมื่อหกวันก่อน ตอนชายหนุ่มผมขาวออกจากประตูเรือน เขาได้ทำเครื่องหมายไว้บนหินใหญ่ ก่อนที่สามทางทิศตะวันออกของตรอกหวงป้อ ผู้น้อยรู้ว่านั่นต้องเป็น สัญลักษณ์ลับแนวจึงคัดลอกมันไว้"

เงินอิงคลีกระดาซอกดู เห็นด้านบนวาดลูกหนูไว้ดอกหนึ่ง ข้างตัวหนู มีเส้นตรงอยู่สองสามเส้น บ้างยาวบ้างสั้น มีทั้งที่อยู่ข้างบนและข้างล่าง

เงินอิงถามเขา "เจ้ายังจำได้หรือไม่ ปลายหนูนี้ยามนั้นหันชี้ไปทางใด" "ชี้ขึ้นบนขอรับ" หม่าโหวเออร์พูดจาหนักแน่น

"เส้นทางด้านบนมืออยู่แค่สองสามเส้นนี้เท่านั้นหรือ" เงินอิงถามต่อ

หม่าโหวเออร์เกาหัว น้ำเสียงแผ่วลง "ผู้น้อย...ผู้นอยนับเลขไม่เป็น" พูดจบเขาก็แ่นอกน้อยๆ สีหน้ามันอกมันใจ "แต่อาจารย์ใหญ่เงินโปรดวงใจ ผู้น้อยวาดตามแบบทุกประการ ไม่มีอันใดผิดพลาด"

เงินอิงส่งเสียง "อืม" ออกมาคราหนึ่ง ก่อนจะถามอีกครั้ง "พวกเขา พบเจอกันยามใด เวลา กับสถานที่คือที่ใด"

หม่าโหวเออร์ตอบ "เรียนอาจารย์ใหญ่เงิน เมื่อสามวันก่อนต้นยามเว่ย ชายหนุ่มผมขาวไปพบทั้งชีวิตที่โรงน้ำชาถงซุนที่ตั้งอยู่ทางทิศเหนือของเมือง"

เงินอิงไม่พูดอันใด ทว่าในใจกลับครุ่นคิดเร็วรี่

หัวหนูชี้ขึ้นบน พบเจอกันทางทิศเหนือของเมือง เหมือนจะสอดคล้องกับคำว่า 'ขึ้นเหนือล่องใต้' ทิศที่หัวหนูหันชี้ไปน่าจะเป็นทิศทางของสถานที่นัดพบ

นางพิจารณาตัวหนูต่ออีกครั้ง ส่วนกลางของมันมีเส้นวาดอยู่สามเส้น หรือว่านี่คือเครื่องหมายบอกกำหนดนัด 'สามวันให้หลัง'

ส่วนที่อยู่ทางด้านล่างมีเส้นห้าเส้น สีเส้นยาวหนึ่งเส้นสั้น

นี่คือสัญลักษณ์บอกเวลานัดหมาย? สี่ยาวหนึ่งสั้นแทนต้นยามเว่ย?

หลังจากใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่งเงินอิงก็พับเก็บแผ่นกระดาษดังกล่าว
เข้าไปในแขนเสื้อ

ตอนนี้ยังไม่ใช่เวลาคลี่คลายสัญลักษณ์ ตัวอย่างมีเพียงหนึ่งเท่านั้น
ยังน้อยเกินไปที่จะตัดสินใจ ยามนี้นางได้แต่คาดเดาเอาเท่านั้น

"พวกเขาสองคนพบปะพูดคุยอะไรกันบ้าง เจ้ารู้หรือไม่" นางหันไปถาม
หม่าโหวเออร์ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

หม่าโหวเออร์ส่ายหน้า "พวกเขาเลือกนั่งอยู่ตรงกลาง สามารถ
มองเห็นได้รอบด้าน หากเข้าไปใกล้เกินไปต้องถูกพวกเขาจับได้แน่ ข้าได้แต่
จับตามองอยู่ที่ข้างนอก ทว่าจากที่ข้าเห็นพวกเขาก็ไม่ได้พูดคุยอะไรกัน
สักเท่าใดนัก แค้นนั่งจิบชาอยู่สองคำ หลังชายหนุ่มผมขาวพูดอะไรบางอย่าง
สองประโยคจบ พวกเขาสองคนก็ต่างพากันแยกย้าย"

พอได้ยินเช่นนั้นเงินอิงก็รู้สึกผิดหวังเล็กๆ

คิดว่าพวกเขาจะส่งมอบของให้กันเสียอีก ที่แท้ก็แค่ถ่ายทอดคำพูด

ทันใดนั้นนางก็ได้ยินหม่าโหวเออร์พูดขึ้นอีกว่า "ผู้น้อยกับพี่น้อง
อีกสองสามคนคอยจับตาดูอยู่ พอพวกเขาสองคนแยกจากกัน ผู้น้อยกับ
พี่น้องอีกคนก็คอยจับตาดูทั้งชีวิตผู้นั้น หลังออกจากโรงน้ำชาเขาก็มุ่งหน้า
ตรงไปหาพ่อค้านายหน้าผู้หนึ่ง เพราะที่นั่นผู้คนมากมาย ผู้น้อยจึงพอเข้าไป
แอบฟังได้ ได้ยินเขาบอกว่าต้องการขายบ้านของบรรพบุรุษทิ้ง ต้องการให้
นายหน้าช่วยส่งคนไปตีราคา"

530

ไม่แล้วไม่จนดิน

เงินอิงเงยหน้าประหลาดใจ

อาจารย์ทั้งผู้ให้หนายหน้าเพื่อขายบ้านของบรรพชนทั้ง? เพราะเหตุใด
หรือว่า...

"ทั้งชีวิตได้ตัดสินใจจะไปจากจี๋หนานไช่หรือไม่" เงินอิงถามหย่งเซิง
หม่าโหวเออร์

"ผู้้น้อยรู้สึกว่คล้ายจะเป็นเช่นนั้น" หม่าโหวเออร์พยักหน้าตอบ
อย่างรวดเร็ว ยืนยันถึงข้อสันนิษฐานของนาง ก่อนจะพูดเสริม "ทั้งชีวิต
ไม่เพียงจะขายบ้าน เมื่อสองวันก่อนยังแหวะเวียนไปหานายหน้าบ่อยๆ
ได้ยินว่าข้าวของมีค่าในบ้านอันใดล้วนขายหมดสิ้น"

พูดถึงตรงนี้หม่าโหวเออร์ก็นึกขึ้นหน้าเข้าไปอีกเล็กน้อย พูดด้วย
สีหน้าลึกลับ "เมื่อวานตอนสายผู้้น้อยเห็นเขาออกมาจากสำนักศึกษา ในมือ
ถือสัมภาระห่อใหญ่ห่อหนึ่ง มีศิษย์สองสามคนตามมาส่งเขาเดินทาง ผู้้น้อย

สร้างทำเป็นเดินผ่าน แอบฟังพวกเขาพูดคุยกัน ได้ยินพวกศิษย์สองสามคนนั้น บอก 'ท่านอาจารย์รักชาติด้วย' 'วันหน้าคงได้พบกันอีก' อะไรทำนองนั้น มีศิษย์คนหนึ่งร่ำให้ปาดน้ำตาอย่างกับพ่อแม่ตายก็ไม่ปาน"

เขาเบ้าปากกล่าว "ทั้งชีวิตฉันนั้นกล่าวปลอบใจศิษย์พวกนั้นบอก 'ถึงข้า' 'ไม่อยู่' แต่ก็ยังมีอาจารย์ท่านอื่นอยู่ พวกเจ้าตั้งใจเล่าเรียนให้ดี' เขาพูดจาแบบพวกบัณฑิตมีการศึกษา ผู้น้อยเลียนแบบไม่ถูก แต่ถึงอย่างนั้นผู้น้อยก็ฟังออกว่าทั้งชีวิตเขาพูดเช่นนั้นย่อมหมายความว่าเขากำลังจะเดินทางไกล เป็นแน่ อาจารย์ใหญ่เงินว่าใช่หรือไม่"

เงินจึงนั่งเงียบไม่พูดไม่จา ทว่าสีหน้าจริงจัง

ขนาดตำแหน่งอาจารย์ในสำนักศึกษาเฉียนเฉิงก็ยังไม่เอา งานนี้คงไม่ใช่แค่เดินทางไกลธรรมดาๆ แล้ว

การกระทำเช่นนี้ของทั้งชีวิตเขาเห็นชัดว่าเขาตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่า จะไม่ย้อนกลับมาอีก

เพียงแต่เขาคิดจะไปทีใด แล้วเหตุใดถึงต้องไปอย่างเด็ดขาดเช่นนี้ด้วย

ขายบ้านบรรพชน ลาออกจากความเป็นอาจารย์ ปิดทางถอยหมดสิ้นไปต้องเป็นเช่นนี้

ปากหน้าพึ้งพาญาติพี่น้อง หลบหนีภรรยา หรือ...ยังมีเรื่องลับอันใด

เงินจึงยืนหมัดคว่ำ หมอกฝนพัดเข้ามาภายในร่มย้อมกระโปรงสีฟ้าอ่อนให้เข้มขึ้น

เรื่องนี้คนสำคัญยังคงเป็นสิ่งห่วย

น่าเสียดายที่สิ่งห่วยๆ นี้ยังคงไม่อาจแตะต้อง เงินจึงต้องการเก็บเอาไว้ ใช้ตกทั้งชีวิตหรือคนอื่นๆ ออกมา

"วันนี้ตอนสายทั้งชีวิตฉันออกจากเรือนมาอีก แต่คราวนี้เขามุ่งหน้าไป

โรงรับจำนำ" หม่าโหวเออร์พุตขึ้นอีก ใบหน้าเหลืองผอมเล็กๆ นั้นเต็มไปด้วยความรู้สึกสงสัย

"หลังจากออกมาจากโรงรับจำนำ ผู้รายน้อยก็มอบเงินเล็กน้อยให้กับเจ้าหน้าที่โรงรับจำนำ เจ้าหน้าที่คนนั้นกระซิบบอกกับผู้รายน้อยว่าทั้งชีวิตโง่มาไถ่ของก่อนหน้านี้อาณาเงินขาดมือ จึงเอาหยกประดับมาจำนำไว้สองตำลึงเงิน ยามนี้เอาตัวจำนำมาไถ่ของคืน เพราะเมื่อสองวันก่อนเขาขายของออกไปไม่น้อย ยามนี้จึงมีเงินทองเหลือเพื่อ หยกประดับนั้นถูกเขาไถ่กลับไปแล้ว"

เฉินอิงหรีดา

หยกประดับนี้เป็นไปได้หรือไม่ว่าจะมีปัญหาอันใดบางอย่าง

หรือว่าเพราะกำลังจะเดินทางไกล ทั้งชีวิตโง่จึงคิดจะเก็บหยกประดับประจำตระกูลไว้เป็นของที่ระลึก?

เฉินอิงถูkd้ามร่วมเบาๆ สัมผัสเย็นชุ่มชื้น ลมหายใจฝากแผ่วไฉ่ซึ่งกลิ่นหอมอ่อนๆ ของไผ่ เพียงแต่กลิ่นดังกล่าวเปี่ยมขึ้นด้วยน้ำฝน ด้ามร่วมมันปลาบสีเขียวคล้ายเปี่ยมขึ้นอยู่หลายส่วน

"ทว่าชายหนุ่มผมขาวผู้นั้นสองสามวันนี้กลับหมกตัวอยู่แต่ในบ้าน ไม่ยอมออกมา" หม่าโหวเออร์พุตขึ้นอีก หลังจากนั้นเขาก็ค้อมตัว "ที่ผู้รายน้อยรู้ก็มีเพียงเท่านี้"

"ขอบใจเจ้ามาก" เฉินอิงพาตนเองออกจากความคิดอ่านเหล่านั้น นางกล่าวขอบคุณอีกฝ่ายเบาๆ ก่อนจะยื่นมือเข้าไปในแขนเสื้อหีบเอาเหรียญซาปณ์ออกมาจำนวนหนึ่ง ยืมมอมมันให้กับเขา "เพื่อสืบข่าว เจ้าต้องลำบากไมไ่ช่น้อย เงินนี้เจ้ารับไว้เถอะ เอาไปซื้ออะไรอร่อยๆ กิน"

หม่าโหวเออร์สองตาเบิกกว้าง จ้องมองดูเงินพวกนั้น น้ำลายแทบจะหกออกมากระนั้น

นี่ไม่ถึงว่าแทนที่จะรับมันเอาไว้ เขากลับดึงสองมือไปทางด้านหลัง
 สายหน้าพูดเสียงดัง "อาจารย์ใหญ่เงินแก่ล้งผู้น้อยแล้ว ผู้น้อยไหนเลยจะกล้า
 รับเงินพวกนี้ไว้ หากผู้บัญชาการเยี่ยรู้เข้า ผู้น้อยมีหวังได้ถูกถลกหนังแน่"

เขาพูดพลางถอนสายตาดออกจากเหรียญซาปณ์พวกนั้นอย่างสุดกำลัง
 ชักเท้าถอยหลังไปสองสามก้าว ท่วงท่าเด็ดเดี่ยวมั่นคง สองมือไพล่หลัง
 ค้อมกายแสดงคารวะ ก่อนจะหันหลังวิ่งจากไป

"ช้าก่อน" เงินอิงรีบเรียกอีกฝ่าย

หมาโหวเออร์วานอนสอนง่าย เขารีบชะงักเท้า ตอนหันกลับมาสองมือ
 ยังคงไพล่อยู่ทางด้านหลัง สีหน้าระแวดระวัง "อาจารย์ใหญ่เงินต้องการสั่งให้
 ผู้น้อยทำอันใดกระนั้นหรือ" ตอนพูดเขาขีดหน้าแ่่นอก พูดจาหนักแน่น
 เปี่ยมด้วยเหตุผล "หากท่านต้องการตรวจวัดผู้น้อยด้วยเงินพวกนั้น ผู้น้อย
 มิอาจรับได้ ขออาจารย์ใหญ่เงินเก็บมันกลับไปเถิด"

พูดถึงท้ายสุด เขาก็ไม่วายกลืนน้ำลายลงคอสองสามคราว

เงินอิงเกือบหลุดหัวเราะ

เห็นอยู่ชัดๆ ว่ากล่าวปฏิเสธร แต่สายตาของหมาโหวเออร์กลับราวกับ
 มีตะขอกอก ถูกเหรียญซาปณ์นั้นคว่ำวิญญาณไป ใบหน้าเกือบมีคำว่า
 'ซำฮายากได้' สลักไว้

เงินอิงยัดเงินพวกนั้นกลับเข้าแขนเสื้อ ดวงตาของอีกฝ่ายฉายแวว
 ผิดหวังออกมาอย่างเห็นได้ชัด นางกล่าววาจา น้ำเสียงอ่อนโยน "ในเมื่อเจ้า
 ยืนยันว่าไม่กล้ารับไว้ เช่นนั้นข้าก็จะไม่ฝืนใจเจ้า ไว้อีกสักครู่ข้าค่อยมอบ
 เงินก้อนนี้ให้ผู้บัญชาการเยี่ย ให้นางเป็นคนแบ่งให้พวกเจ้าก็แล้วกัน พวกเจ้า
 ทำงานได้ดีมาก นี่เป็นรางวัลที่พวกเจ้าสมควรได้รับ"

หมาโหวเออร์เบิกบานใจยิ่ง รอยยิ้มแฉวนประดับอยู่เต็มใบหน้าเล็ก ๆ นั้น

เขาพูดออกมาติดๆ กัน "อาจารย์ใหญ่เงินดียิ่งนัก ขอคุณอาจารย์ใหญ่เงิน"
เงินอิงโบกมือ พุดวกกลับเข้าเรื่อง "เออละ พวกเราเข้าเรื่องกันดีกว่า
รบกวนเจ้าไปเชิญผู้บัญชาการเยียมมา บอกว่าข้ามีเรื่องต้องการให้นาง
ช่วยเหลือ"

หม่าโหวเออร์ชานรับเสียงดัง วิ่งจากไปด้วยท่าที่ลิงโลดยินดี
เพียงไม่นาน ท่ามกลางหมอกฝน เงามรั้งของเยียซิงก็ปรากฏขึ้น
คราวนี้นางกลับถือร่มไว้ในมือ ร่มไหมสีดำ ท่าทางยามถือมันไว้แลดู
ไม่ต่างอันใดกับกุมกระบี่ ถึงจะก้าวอย่างเชื่องช้า ทว่าท่าทางยามแหวกฝ่า
สายฝนเผชิญหน้ารับลมนั้นหากจะบอกว่ากำลังเดินเข้าสู่ลานประหารก็ได้
เกินเลยไม่

เงินอิงมองดูนางเดินตรงเข้ามา ครันอีกฝ่ายเข้ามาใกล้ก็เอ่ยปาก "ข้า
มีเรื่องเรื่องหนึ่งต้องการให้ท่านช่วยเหลือ ท่านแค่บอกว่าได้หรือไม่เท่านั้น
ก็พอ"

น้ำเสียงสะอาดใสที่ฝากแฝงอยู่กับสายฝนนี้ชวนให้คนฟังรู้สึกสบายใจ
ยิ่งนัก

ใบหน้าของเยียซิงยังคงร่างไว้ความรู้สึก นางเปิดปากกล่าวออกมา
คำหนึ่ง "ว่ามา"

เงินอิงเรียบเรียงคำพูดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยปากเสียงแผ่วเบา "ในมือ
ของท่านน่าจะมีคนที่เชี่ยวชาญด้านการขโมยของ ข้าอยากให้เขาไปบ้านของ
ทั้งชีวิตสักครั้ง เอาหยกประดับขึ้นนั้นมาให้ข้าดู หลังข้าดูเสร็จค่อยเอามัน
คืนกลับไปให้เขา อย่าให้เขารู้ตัว"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3njxFJz>